

Sidni Šeldon

Sjaj zvezda

Prvo poglavlje

Četvrtak, 10. septembar 1992. 20.00

Boing 727 izgubio se u moru kumulusa koji su ga bacali naokolo poput džinovskog srebrnog pera. Preko zvučnika se začuo zabrinut glas pilota.

„Da li ste vezali pojas, gospođice Kameron?" Nije bilo odgovora.

„Gospođice Kameron... gospođice Kameron?"

Trgla se iz duboke zamišljenosti. „Da."

Misli su joj odlutale u srećnija vremena, na srećnija mesta.

„Jeste li dobro? Uskoro bi trebalo da izađemo iz ove oluje." „Dobro sam, Rodžere."

Možda ćemo imati sreće i srušićemo se, pomislila je Lara Kameron. Bio bi to odgovarajući kraj. Negde, nekako, sve je pošlo naopako. *To su sudaje*, pomislila je Lara. *Ne možeš da se boriš protiv njih, protiv sudbine*. U poslednjih godinu dana njen život je naglo izmakao kontroli.

Pretila joj je opasnost da sve izgubi. *Bar više ništa ne može da pođe naopako*, pomislila je cinično. *Više ničega i nema*.

Vrata pilotske kabine su se otvorila a pilot je ušao u deo za putnike. Na trenutak je zastao, diveći se svojoj putnici. Bila je to lepa žena, sjajne, crne kose podignute u punđu, besprekornog tena i inteligentnih sivih očiju. Presvukla se nakon što su poleteli iz Rina i sad je nosila belu *skasi* dekoltiranu večernju haljinu, koja je naglašavala njenu vitku, zavodljivu figuru. Oko vrata joj je visila ogrlica od dijamanata i rubina. *Kako joj samo uspeva da izgleda tako smireno dok se svet oko nje ruši?*, pitao se. Novine su je bespoštedno napadale tokom čitavog prošlog meseca. „Da li je telefon proradio, Rodžere?"

„Nažalost nije, gospođice Kameron. Imamo smetnje zbog oluje. Stići ćemo na *La Gvardiju* sat vremena kasnije. Žao mi je."

Zakasniću na sopstvenu rođendansku proslavu, pomislila je Lara. *Svi će već biti tamo. Dvesta gostiju, uključujući potpredsednika Sjedinjenih Američkih Država, guvernera Njujorka, gradonačelnika, holivudske zvezde, poznate sportiste i finansijere iz nekoliko zemalja*. Lično je odobrila popis zvanica.

U mislima je videla Veliku plesnu dvoranu u hotelu *Kameron Plaža*, gde se održavala zabava. Sa plafona vise *bakara* kristalni lusteri i prizme svetlosti blistaju dijamantnim

sjajem. Za dvadeset stolova ima mesta za dvesta gostiju. Najfiniji ubrusi, porcelan, srebrnina i kristalne čaše ukrašavaju svako mesto, a u središtu svakog stola nalazi se cvetni aranžman od belih orhideja i frezija.

Barsko osoblje smešteno je napolju, na oba kraja velike sale za goste. U sredini dvorane nalazi se dugački sto za posluženje sa skulpturom labuda načinjenom od leda, oko nje *beluga* kavijar, gravlaks, jastog i škampi, a flaše šampanjca hlade se u posudama s ledom. Desetospratna rođendanska torta čeka u kuhinji. Kelneri, poslužitelji i ljudi iz obezbeđenja već su na svojim mestima.

U velikoj dvorani orkestar čeka na podijumu, spreman da natera goste da igraju cele noći, slaveći njen četrdeseti rođendan. Sve je spremno.

Večera će biti posebna. Ona je sama sastavila jelovnik. Za početak *foa gra*, a zatim krem supa od pečuraka pod nežnom koricom, *dzon dori* fileti, a kao glavno jelo jagnjetina s ružmarinom, krompiri spremljeni na francuski način s francuskim pasuljem i *mesklan* salata s uljem od lešnika. Iza toga idu sir i grožđe, a zatim rođendanska torta i kafa.

Biće to spektakularna zabava. Ona će podići glavu i gledaće goste u oči kao da je sve u najboljem redu. Ona je Lara Kameron.

Privatni avion je konačno sleteo na *La Gvardiju* sa sat i po zakašnjenja.

Lara se okrenula pilotu. „Već noćas se vraćamo u Rino, Rodžere.”

„Biću ovde, gospođice Kameron.”

Njena limuzina s vozačem čekala je kod izlazne rampe.

„Počeo sam da se brinem za vas, gospođice Kameron.”

„Uleteli smo u nevreme, Makse. Moram da stignem do *Plaze* što pre.”

„Razumeo sam, gospođice.”

Lara je pružila ruku ka telefonu u automobilu i okrenula broj Džerija Taunsenda. On je organizovao proslavu. Lara je želela da se uveri da su se dobro pobrinuli za njene goste. Nije bilo odgovora. *Verovatnoje u plesnoj dvorani*, pomislila je Lara.

„Požuri, Makse.”

„Da, gospođice Kameron.”

Pogled na veliki hotel *Kameron Plažu* uvek je u Lari proizvodio osećanje zadovoljstva onim što je stvorila, međutim, ove večeri je bila u prevelikoj žurbi da bi o tome razmišljala. Svi je verovatno čekaju u Velikoj plesnoj dvorani.

Prošla je kroz pokretna vrata i požurila kroz veliko, spektakularno predvorje hotela. Karlos, zamenik upravnika hotela, primetio je da je ušla i potrčao je ka njoj.

„Gospođice Kameron...”

„Kasnije”, rekla je Lara. Nastavila je da korača. Došla je do vrata Velike dvorane i zastala ispred njih da duboko udahne. *Spremna sam da se suočim s njima*, pomislila je Lara. Otvorila je vrata, sa smeškom na licu, i zastala zapanjena. Prostorija je bila u potpunom

mraku. Da li to spremaju neko iznenađenje za nju? Pružila je ruku ka prekidaču pored vrata i upalila svetlo. Dvoranu je preplavila bleštava svetlost. Nije bilo nikoga. Ni žive duše. Lara je stajala, zaprepašćena.

Šta je moglo da se dogodi sa dvesta gostiju? Na pozivnicama je pisalo osam sati. Sada je gotovo deset. Tolika gomila ljudi nije mogla da nestane bez traga. Jezivo! Pogledom je prešla ogromnu plesnu dvoranu i zadrhtala. Prošle godine je na njenoj rođendanskoj proslavi ta ista soba bila puna njenih prijatelja, ispunjena muzikom i smehom. Tog dana se veoma dobro seća...

Drugo poglavlje

Godinu dana ranije, dnevni raspored Lare Kameron izgledao je ovako.

10. septembar 1991.

5.00 Vežbanje s trenerom

7.00 Nastup u emisiji *Dobro jutro, Ameriko*

7.45 Sastanak s japanskim bankarima

9.30 Džeri Taunsend 10.30 Izvršni odbor za planiranje 11.00 Faksovi, interkontinentalni pozivi, pošta 11.30 Sastanak građevinskog odbora 12.30 Sastanak sa *S&L*

13.00 Ručak - Intervju za časopis *Forčun* - Hju Tompson

14.30 Metropolitanski savez bankara

16.00 Komisija za gradsko planiranje

17.00 Sastanak s gradonačelnicom - Grejsi Menšen

18.15 Sastanak s arhitektima

18.30 Odbor za stanovanje

19.30 Koktel s ulagačima iz Dalasa

20.00 Rođendanska zabava u Velikoj dvorani *Kameron Plaze*

Kada je stigao Ken, njen trener, već je bila u sportskoj odeći i poprilično nestrpljiva.

„Kasniš.”

„Oprostite, gospođice Kameron. Sat nije zvonio i...” „Danas imam mnogo posla. Hajde da počnemo.” Pola sata su radili vežbe istezanja, a zatim su prešli na energetski aerobik.

Sjaj zvezda

Ima telo dvadesetogodišnjakinje, pomislio je Ken. *Baš bih voleo daje od-vedem u krevet.* Svakog jutra je uživao dolazeći ovamo, gde je mogao da je gleda i da bude u njenoj blizini. Ljudi su ga stalno pitali kakva je Lara Kameron. Odgovorio bi: „Čista desetka!”

Laraje bez teškoća prošla kroz iscrpljujuću rutinu, međutim, razmišljala je o drugim stvarima.

Kada se trening konačno završio, Ken je rekao: „Gledaću vas u *Dobro jutro, Ameriko.*”

„Molim?” Na trenutak je na to bila potpuno zaboravila. Razmišljala je o sastanku s japanskim bankarima.

„Vidimo se sutra, gospođice Kameron.” „Nemoj opet da zakasniš.”

Lara se istuširala i presvukla, a zatim je sama doručkovala na krovnoj terasi. Doručak se sastojao od grejpfruta, žitnih pahuljica i zelenog čaja. Nakon doručka je otišla u svoju radnu sobu.

Nazvala je sekretaricu. „Obaviću neke interkontinentalne pozive iz kancelarije”, rekla je Lara. „U sedam moram da budem u ABC-ovom studiju. Neka Maks doveze auto.”

Prilog na *Dobro jutro, Ameriko* je dobro prošao. Džoun Landen je vodila intervju i bila je uljudna, kao i obično.

„Kad ste prošli put gostovali u našoj emisiji”, rekla je Džoun Landen, „pripremali ste zemljište za najvišu zgradu na svetu. To je bilo pre gotovo četiri godine.”

Lara je klimnula glavom. „Tako je. *Kameron tauers* biće dovršen sledeće godine.”

„Kakav je osećaj biti na vašem položaju? Postigli ste toliko neverovatnih stvari, a još uvek ste tako mladi i lepi. Uzor ste mnogim ženama.”

„Stvarno mi laskate”, nasmejala se Lara. „Nemam vremena da razmišljam o sebi kao o uzoru. Suviše sam zaposlena.”

„Vi ste među najuspešnijim ljudima u građevinskom preduzetništvu, poslu koji se obično smatra muškim područjem. Kako radite? Kako, na primer, odlučujete gde ćete da podignete neku zgradu?”

„Ja ne biram mesto”, rekla je Lara. „Mesto izabere mene. Ponekad, dok vozim, prođem pored praznog placu - ali to nije ono što ja vidim. Vidim lepu poslovnu ili stambenu zgradu s ljudima koji dobro žive, u prijatnom okruženju. Sanjam.”

„I ostvarujete svoje snove. Vraćamo se nakon reklama.”

Japanski bankari su bili najavljeni za 7.45. Doleteli su iz Tokija veče pre toga, a Lara je ugovorila sastanak u ranim jutarnjim satima, računajući da će još uvek biti umorni od dvanaestosatnog leta. Kada su se oni usprotivili, Lara im je odgovorila: „Žao mi je, gospodo, ali bojim se da je to jedino vreme koje mogu da odvojim za vas. Odmah posle našeg sastanka putujem u Južnu Ameriku.”

Nevoljno su se složili. Bilo ih je četvorica, sićušni i uglašeni, umova oštih poput samurajskih mačeva. Prethodnih decenija finansijska zajednica je opasno potcenjivala Japance. Više niko nije pravio takve greške.

Sastanak je održan u *Kameron centru* u Šestoj aveniji. Japanci su došli da ulože sto miliona dolara u Larin novi hotelski kompleks. Uveli su ih u veliku konferencijsku dvoranu. Svaki od njih je doneo i poklon. Lara im se zahvalila i zauzvrat uručila poklone svakom gostu. Ranije je napomenula sekretarici da pokloni moraju da budu umotani u jednostavni smeđi ili sivi papir. Bela boja je za Japance simbol smrti, a šareni papir smatraju neukusnim.

Larina pomoćnica Triša je donela čaj za Japance i kafu za Laru. Japanci bi radije popili kafu, ali bili su suviše uljudni da to i spomenu. Kad su popili čaj, Lara se pobrinula da im se šoljice ponovo napune.

Hauard Keler, Larin pomoćnik, ušao je u sobu. Imao je pedesetak godina, bio je bled i mršav, svetlosmeđe kose, obučen u izgužvano odelo. Izgledao je kao da je upravo ustao iz kreveta. Lara ga je predstavila. Keler je razdelio primerke investicionog predloga.

„Kao što vidite, gospodo“, rekla je Lara, „već imamo prvi ugovor o hipoteci. U kompleksu će biti sedamsto dvadeset soba, približno tri hiljade kvadratnih metara prostora za sastanke i garaža za hiljadu automobila...“

Larin glas je bio pun energije. Japanski bankari su proučavali investicioni predlog, trudeći se da ostanu budni.

Sastanak je bio gotov za manje od dva sata i bio je potpuni uspeh. Lara je odavno naučila da je lakše zaključiti posao vredan sto miliona dolara nego pozajmiti pedeset hiljada dolara.

Čim je japanska delegacija otišla, Lara je održala sastanak s Džerijem Ta-unsedom. Taj visoki, hiperproduktivni čovek je radio u Holivudu i bio je zadužen za odnose s javnošću, a sada je radio isti posao za *Kameron enterprajzis*.

„Intervju u *Dobro jutro, Ameriko* je bio sjajan. Dobio sam gomilu poziva posle tvog gostovanja.“

„Šta je sa *Forbsom*?“

„Sve je sređeno. *Pipi* će objaviti tvoju sliku na naslovnoj strani sledeće ne-delje. Jesi li videla članak o sebi u *Njujorkeru*⁷. Zar nije sjajan?“

Lara je prišla stolu „Nije loše.“

„Intervju za *Portun* zakazan je za danas posle podne.“

„Promenila sam dogovor.“

Izgledao je iznenađeno. „Zašto?“

„Poivaću njihovog novinara ovde na ručak.“

„Da ga malo smekšaš?“

Lara je pritisla dugme interfona. „Uđite, Ketii.“

Začuo se bezličan glas: „Da, gospođice Kameron.“

Lara Kameron je podigla pogled. „To je sve, Džeri.“

„Želim da se ti i tvoje osoblje koncentrišete na *Kameron tauers*.“

„To već i činimo...“

„Treba učiniti više. Želim da o tome pišu sve novine. Zaboga, to će biti najviša zgrada na svetu. *Na svetu!* Želim da ljudi govore o tome. Kada je otvorimo, hoću da me mole da se usele u te stanove i prodavnice.“

Džeri Taunsend je ustao. „U redu.“

Keti, Larina izvršna sekretarica, ušla je u kancelariju. Bila je to privlačna, uredno obučena crnkinja, u ranim tridesetim godinama. „Jesi li saznala koje mu je omiljeno jelo?“

„Gurman je. Voli francusku kuhinju. Nazvala sam Le Sirk i zamolila Sirija da pripremi ručak za dvoje, ovde u dva sata po podne.“ „Dobro. Ješćemo u mojoj privatnoj trpezariji.“

„Znate li koliko će dugo trajati intervju? U dva i trideset morate u grad na sastanak s bankarima iz Metropolitena.“

„Pomerite sastanak, neka bude u tri sata i recite im da dođu ovde.“ Keti je to zabeležila. „Želite li da vam pročitam poruke koje ste dobili?“ „Samo napred.“

„Dečja fondacija želi da budete njihov počasni gost dvadeset osmoga.“ „Ne. Recite im da sam počašćena i pošaljite im ček.“ „Vaš sastanak je zakazan u Tulsi za četvrtak u...“ „Otkazite.“

„Pozvani ste na ručak sledećeg petka u Udruženje žena Menhetna.“ „Ne. Ako traže novac, pošaljite im ček.“

„Ljudi iz Fondacije za opismenjavanje žele da razgovaraju s vama na ručku četvrtog.“

„Proverite da li imam vremena.“

„Pozvani ste kao počasna gošća na prikupljanje sredstava za mišićnu distrofiju, ali toga dana bićete u San Francisku.“ „Pošaljite im ček.“

„Bračni par Srb priređuje večeru i zabavu sledeće subote.“ „Pokušaću da dođem“ rekla je Lara. Kristijan i Debora Srb su bili zabavni, dobri prijatelji i uživala je u njihovom društvu.

„Keti, imam li ja dvojnika?“ „Molim?“

„Dobro me pogledaj.“

Keti ju je pogledala. „Ne, gospođice Kameron, postojite samo vi, jedna jedina.“

„Tako je. Ja sam samo jedna. Kako možeš da očekuješ od mene da se nađem s bankarima iz Metropolitena u dva i trideset, s Komisijom za gradsko planiranje u četiri, s gradonačelnikom u pet, s arhitektama u šest i petnaest, s Odborom za stanovanje u šest i trideset, da budem na koktelu u sedam i trideset, i na svojoj rođendanskoj večeri u osam? Kad mi sledeći put budeš sastavljala raspored, pokušaj da upotrebiš i mozak.“

„Oprostite. Hteli ste da...“

„Htela sam da misliš. Ne želim da me okružuju glupi ljudi. Pomeri sastanak s arhitektama i Odbor za stanovanje." „U redu", rekla je Ketu ukočeno. „Kako ti je dete?"

Pitanje je iznenadilo sekretaricu. „Dejvid? On je... dobro je."

„Sigurno je porastao."

„Uskoro će napuniti dve godine."

„Jeste li razmišljali u koju školu ćete da ga upišete?"

„Još uvek nismo. Prerano je da..."

„Grešite. Ako želite da upišete dete u pristojnu školu u Njujorku, morate da počnete s tim još pre nego što se ono rodi."

Lara je zapisala nešto u svoj blok. „Poznajem direktora u Daltonu. Pobri-ću se da upiše Dejvida."

„Ja... hvala vam."

Lara nije podigla pogled. „To je sve."

„Da, gospođo." Ketu je izašla iz kancelarije ne znajući da li treba da voli ili mrzi svoju šeficu. Kad je Ketu počela da radi za *Kameron enterprajz*, upozorili su je na Laru Kameron. „Čelična Leptirića je opasna kučka", rekli su joj. „Njene sekretarice ne mere trajanje svog zaposlenja kalendarom, koriste se štopericom. Živu će da te pojede."

Ketu se setila svog prvog razgovora s Larom Kameron. Videla je njene slike u nekoliko časopisa, ali uživo je izgledala mnogo bolje. Bila je to lepa žena od koje zastaje dah.

Lara Kameron je čitala Ketinu poslovnu biografiju. Podigla je pogled i rekla: „Sedite, Ketu." Glas joj je bio dubok i zvučan. Zračila je neverovatnom energijom.

„Ovo je sjajna biografija."

„Hvala"

„Koliko toga je istinito?" „Molim?"

„Većina dobrih poslovnih biografija je izmišljena. Jeste li dobri u svom poslu?"

„Veoma sam dobra u svom poslu, gospođice Kameron."

„Dve moje sekretarice su dale otkaz. Ovaj posao je prilično naporan. Možete li da izdržite pritisak?"

„Mislim da mogu."

„Nije važno šta mislite. Možete li da izdržite pritisak ili ne možete?"

U tom trenutku Ketu više nije bila sigurna da li želi taj posao.

„Da, mogu."

„Dobro. Imaćete probni rok od nedelju dana. Morate da potpišete ugovor da ni u kakvoj prilici nećete raspravljati o meni ili o svom poslu u *Kameron enterprajz*. Nikakvi intervjui, nikakve knjige, ništa slično. Sve što se ovde događa strogo je poverljivo."

„Razumem."

„Izvršno."

Tako je to počelo pre pet godina. Tokom tog razdoblja Keti je svoju šeficu volela, mrzela, divila joj se i prezirala je. Na početku je Ketin suprug upitao svoju ženu: „Kakva je legenda?"

Bilo je to teško pitanje. „Vrlo je složena osoba", rekla je Keti. „Vrlo je lepa. Radi više nego iko koga poznajem. Samo bog zna kada spava. Perfekcionista je i nabija komplekse svima oko sebe. Na svoj način, ona je genije. Zna da bude sitničava i osvetoljubiva, ali i neverovatno velikodušna."

Njen suprug se nasmešio. „Drugim recima, žena je."

Keti ga je pogledala i rekla ozbiljno: „Ne znam šta je. Ponekad me plaši."

„Hajde, draga, sigurno preteruješ."

„Ne. Sigurna sam da bi mogla da ubije onoga ko joj stane na put."

Kada je Lara obavila telefonske pozive, interfonom je pozvala Čarlija Hantera, ambicioznog mladog čoveka zaduženog za računovodstvo. „Dođite kod mene, Čarli."

„Da, gospođice Kameron."

Minut kasnije on je ušao u njenu kancelariju.

„Izvolite, gospođice Kameron?"

„Pročitala sam jutros intervju koji ste dali za *Njujork tajms*", rekla je Lara. Razvedrio se. „Još ga nisam pročitao. Kakav je?"

„Govorili ste o *Kameron enterprajzisu* i o nekim problemima koje imamo." Namrštio se.

„Pa, znate, novinar je po svoj prilici pogrešno naveo neke moje..."

„Otpušteni ste." „Kako? Zašto? Ja..."

„Kada sam vas zaposlila, potpisali ste ugovor da nećete davati nikakve intervjuje. Želim da još danas odete odavde."

„Ja... ne možete to da uradite. Ko će da me zameni?" „To sam već sredila", rekla mu je Lara.

Ručak se primakao kraju. Hju Tompson, novinar iz časopisa *Forčun*, bio je napet čovek intelektualnog izgleda i prodornih, smeđih očiju iza naočara s crnim debelim okvirima.

„Ručak je bio sjajan", rekao je. „Sva moja omiljena jela. Hvala vam."

„Drago mi je da vam se svidelo."

„Nije trebalo da se toliko trudite zbog mene."

„Nije bilo teško", nasmešila se Lara. „Otac mi je uvek govorio da najkraći put do srca muškarca vodi preko stomaka."

„Želeli ste da dođete do mog srca pre nego što počnemo intervju?" Lara se nasmešila. „Upravo tako." „Kakve to probleme ima vaša kompanija?" Osmeh joj je nestao s lica. „Molim?"

„Znate o čemu govorim. Ne možete da sakrivate takve stvari. Priča se da su delovi vaše kompanije na ivici propasti zbog obaveze naplata akcija visokog rizika. Zbog vašeg dosadašnjeg uticanja i smirivanja tržišta, *Kameron enterprajz* je sigurno prilično precenjen.“

Lara se nasmejala. „O tome se priča? Verujte mi, gospodine Tompson, nije pametno slušati glupe glasine. Ovako ćemo da uradimo: poslaću vam kopiju svojih finansijskih izveštaja da to raščistimo. Je li to u redu?“

„U redu je. Usput, nisam video vašeg supruga na otvaranju novog hotela.“

Lara je uzdahnula. „Filip je stvarno želeo da bude tamo, ali je nažalost morao da ode na turneju.“

„Bio sam najednom od njegovih nastupa pre otprilike tri godine. Sjajan je. U braku ste godinu dana, zar ne?“

„Najsrećnija godina mog života. Ja sam vrlo srećna žena. Puno putujem, Filip isto tako, ali kada sam daleko od njega uvek mogu da slušam njegovu muziku, bez obzira na to gde se nalazim.“

Tompson se nasmešio. „A on može da gleda vaše zgrade ma gde da se nalazi.“

Lara se nasmejala. „Laskate mi.“

„To je poprilična istina, zar ne? Izgradili ste mnoštvo zgrada širom zemlje. Posedujete stambene zgrade, poslovne zgrade, lanac hotela... Kako vam samo uspeva?“

Nasmešila se. „Pomoću čarobnih ogledala i malo magije.“

„Zagonetni ste.“ „Jesam li? Zašto?“

„U ovom trenutku vi posedujete, verovatno, najuspešniju građevinsku kompaniju u Njujorku. Vaše ime je ispisano na pola nekretnina u ovom gradu. Gradite najviši oblakoder na svetu. Konkurenti vas zovu Čelična Leptirića. Postigli ste izuzetan uspeh u poslu kojim tradicionalno dominiraju muškarci.“

„Smeta li vam to, gospodine Tompson?“

„Ne. Ono što mi smeta, gospođice Kameron, jeste to što ne mogu da shvatim ko ste. Kad pitam dvoje ljudi o vama, dobijem tri različita mišljenja. Svi se slažu u tome da ste sjajna poslovna žena. Mislim... došli ste niotkuda i postigli ste veliki uspeh. Znam mnogo o građevincima i oni su prilično zatvorena grupa sirovih i grubih muškaraca. Kako žena poput vas izlazi na kraj s njima?“

Nasmešila se. „Nema žena poput mene. Ozbiljno, jednostavno unajmim najbolje ljude za posao i dobro ih plaćam.“

Pojednostavljuje stvari, pomislio je Tompson. *Previše pojednostavljuje. Njena prava priča je ono o čemu mi ne govori.* Odlučio je da promeni tok intervjua.

„Svi časopisi pišu o tome kako ste uspešni. Želeo bih da čujem nešto o vama lično. Malo toga može da se pročita o vašoj prošlosti.“ „Vrlo sam ponosna na svoju prošlost.“

„Sjajno. Pričajte mi o tome. Kako ste se počeli da se bavite nekretninama?" Lara se nasmešila i videlo se da je taj osmeh iskren. Odjednom je izgledala kao devojčica. „To su geni." „Vaši geni?" „Očevi."

Pokazala je portret koji je visio na zidu iza nje. Prikazivao je zgodnog muškarca sede kose, koja je stajala poput lavlje grive.

„Ovo je moj otac - Džejms Hju Kameron", glas joj je bio nežan. „On je zaslužan za moj uspeh. Bila sam jedinica. Majka mi je umrla kad sam bila vrlo mala, pa me je podigao otac. Moja porodica je napustila Škotsku pre mnogo godina i emigrirala u Novu Škotsku, u Glejs Bej."

„Glejs Bej?"

„To je ribarsko mestašce na obali Atlantika, u severoistočnom delu Kejp Bretona. Ime su mu dali francuski istraživači. U prevodu znači *ledeni zaliv*. Hoćete li još kafe?"

„Ne, hvala."

„Moj deda je imao mnogo zemlje u Škotskoj, a moj otac je stekao još i više od njega. Bio je vrlo bogat. Još uvek tamo imamo dvorac u blizini Loh Morlika. Kada sam imala osam godina imala sam svog konja, haljine su mi kupovali u Londonu, a živeli smo u velikoj kući s mnogo posluge. Kao devojčici mi je sve to izgledalo poput bajke."

Glas joj je oživeo ispunjen odjecima sećanja na davno prošla vremena.

„Zimi smo išli da se klizamo i gledamo hokejaške utakmice, a leti smo se kupali u Big Glejs Bej jezeru. Išli smo na plesove u *Forum* i u *Venišen gardens*."

Reporter je pažljivo zapisivao.

„Moj otac je podigao zgrade u Edmontonu, Kalgariju i Ontariju. Posao s nekretninama mu je bio poput igre i obožavao ga je. Dok sam bila mala naučio me je tu igru i ja sam je zavolela."

Glas joj je bio ispunjen strašću. „Morate da shvatite jednu stvar, gospodine Tompson - ono što ja radim nema nikakve veze s novcem, ciglama i čelikom od kojih nastaje zgrada. Važni su ljudi. Ja mogu da im pružim prijatno mesto za život i rad, mesto na kome će podizati porodicu i voditi pristojan život. To je bilo bitno i mom ocu, a i meni."

Hju Tompson podigao je pogled. „Sećate li se svoje prve zgrade?"

Lara se nagla napred. „Naravno. Na moj osamnaesti rođendan otac me je pitao šta bih želela da mi pokloni. U to vreme je stizalo mnogo ljudi u Glejs Bej i mesto je bilo prenaseljeno. Osećala sam da gradu treba više životnog prostora. Rekla sam ocu da želim da sagradi malu stambenu zgradu. Poklonio mi je novac, ali dve godine posle toga mogla sam da mu ga vratim. Onda sam pozajmila novac iz banke da bih sagradila drugu zgradu. Kad sam napunila dvadeset i jednu godinu, imala sam već tri zgrade i sve one su donosile zaradu."

„Otac je sigurno bio ponosan na vas."

Toplo se nasmešila. „Bio je. On mi je dao ime Lara. To je staro škotsko ime latinskog porekla. Znači *poznata* ili *čuvena*. Dok sam bila mala devojčica, otac mi je stalno govorio da ću jednoga dana postati slavna." Osmeh joj je nestao s lica. „Umro je od srčanog udara, još kao mlad čovek." Zastala je. „Svake godine odlazim u Škotsku da obiđem njegov grob. Ja... bilo mi je teško da živim bez njega u našoj staroj kući. Odlučila sam da se preselim u Čikago. Došla sam na ideju da gradim male hotele i nagovorila sam bankare tamo da me finansiraju. Hoteli su postigli uspeh." Slegla je ramenima. „A ostalo je, moglo bi slooodno da se kaže, istorija. Verovatno bi neki psihijatar rekao da nisam stvorila ovo carstvo samo za sebe. Na neki način sam to učinila u čast svog oca. Džejms Kameron je bio najbolji čovek koga sam ikada poznavala." „Verovatno ste ga jako voleli."

„Jesam. I on je jako voleo mene", smešak joj se pojavio na usnama. „Čula sam da je častio pićem celi Glejs Bej kada sam se ja rodila."

„Dakle", rekao je Tompson „koliko vidim, sve je počelo u Glejs Beju."

„Upravo tako", rekla je Lara „sve je počelo u Glejs Beju. Bilo je to pre gotovo četrdeset godina..."

by voku

Treće poglavlje

Glejs Bej, Nova Škotska 10. septembar 1952.

Te noći kada su mu se rodili ćerka i sin, Džejms Kameron je bio u javnoj kući, mrtav pijan. Ležao je u krevetu između dve skandinavske bliznakinje, kad je madam Kirsti počela da mu lupa na vrata.

„Džejmse“, uzviknula je. Otvorila je vrata i ušla.

„Ćuti tamo, stara kokoško!“ povikao je Džejms ozlojeđeno. „Šta je, ne mogu ni ovde da imam malo mira?“

„Oprosti što ti prekidam zadovoljstvo, Džejmse. Radi se o tvojoj ženi.“

„Ko je jebe!“ zarežao je Kameron.

„Ti jesi“, odvratila je madam Kirsti, „i roditelje tvoje dete.“

„Pa šta onda? Neka joj bude. Tome i služe žene.“

„Doktor je upravo nazvao. Jedva te je našao. Tvojoj ženi je loše. Trebalo bi da požuriš.“

Džejms Kameron je seo na ivicu kreveta. Pogled mu je bio zamućen i pokušavao je da razbistri glavu. „Prokleta žena. Nikad mi ne da mira!“ Pogledao je madam. „Dobro, idem.“ Pogledom je preleteo preko golih Švedanki. „Ali neću da ti platim za ove dve.“

„Nije sada važno. Bolje se vrati u vaš pansion.“ Okrenula se ka devojkama. „Vas dve pođite sa mnom.“

Džejms Kameron je nekada bio zgodan čovek i na njegovom licu su se odražavali nekada počinjeni gresi. Izgledao je kao da mu je pedeset, a imao je trideset godina i vodio je jedan od pansiona u vlasništvu Šona Makalistera, gradskog bankara. U proteklih pet godina Džejms Kameron i njegova žena Pegi delili su sve poslove - Pegi je čistila i kuvala za dvesta stanara, a Džejms je pio. Svakog petka je skupljao stanarinu u još četiri Makalisterova pansiona u Glejs Beju, osim onoga u kome je i sam stanovao. To mu je bio još jedan povod da izađe i napije se.

Džejms Kameron je bio ogorčen čovek i uživao je u svojoj ogorčenosti. Bio je gubitnik i za to su mu bili krivi svi osim njega samog. Kad je imao godinu dana, njegova porodica se doselila u Glejs Bej iz Škotske, trbuhom za kruhom, noseći samo najnužnije stvari. Džejmsov otac je poslao sina u rudnik uglja kada je ovome bilo četrnaest godina. Džejms je zadobio manju povredu leđa u nezgodi u rudniku kad mu je bilo šesnaest godina, i odmah je napustio posao. Godinu dana kasnije, roditelji su mu poginuli u sudaru voza. Tada se Džejms uverio da nije sam odgovoran za svoju nesreću - to je sudbina bila protiv njega, protiv njega su se urotile sudaje. Međutim, imao je dve velike prednosti - bio je

neverovatno zgodan i, kada je želeo, mogao je da bude šarmantan. Jednog vikenda je u Sidniju, gradu blizu Glejs Beja, sreo mladu, naivnu Amerikanku Pegi Maksvel, koja je tamo provodila praznike sa svojim roditeljima. Nije bila naročito privlačna, ali Maksvelovi su bili vrlo bogati, a Džejms Kameron vrlo siromašan. Potpuno je zaludeo Pegi Maksvel i ona se udala za njega uprkos očevom protivljenju.

„Pegi će dobiti miraz od pet hiljada dolara“, rekao je njen otac Džejmsu. „Novac će ti omogućiti da napraviš nešto od sebe. Možeš pare da uložiš u nekretnine i posle pet godina udvostručiš ulog. Pomoći ću ti.“

Ali Džejms nije hteo da čeka pet godina. Ne savetujući se ni sa kim, upustio se, zajedno s prijateljem, u nepouzdan posao s naftom i za šezdeset dana je potrošio sve pare. Pegin otac je pobesneo zbog toga i nije hteo više da mu pomaže. „Ti si budala, Džejmse, a ja neću da bacam bisere pred svinje.“

Brak koji je trebalo da bude Džejmsov spas pretvorio se u katastrofu, jer je on i dalje bio bez posla, a morao je da izdržava još i ženu.

U pomoć mu je pritekao Šon Makalister. Gradski bankar je bio čovek u pedesetim godinama, bio je naduven, nezgrapnan i debeo, uvek u prslucima ukrašenim teškim zlatnim lancem. Došao je u Glejs Bej dvadeset godina ranije i odmah je uočio njegove mogućnosti. Rudari i drvoseče su hrlili u grad, a nisu mogli da pronađu odgovarajući smeštaj. Makalister je mogao da im sagradi stanove, ali je on imao bolji plan. Zaključio je da bi bilo jeftinije da nagura ljude u pansione. Za dve godine je sagradio jedan hotel i pet pansiona, koji su uvek bili puni.

Bilo mu je teško da pronađe ljude koji će te pansione da vode, jer je taj posao bio vrlo naporan. Upravnik je morao da se pobrine da sve sobe budu iznajmljene, da nadgleda kuvanje, da deli obroke i održava prostorije tako da budu bar pristojno čiste. Što se tiče plate, Šon Makalister se nikada nije razbacivao novcem.

Upravnik jednog pansiona upravo je dao otkaz i Makalister je zaključio da je Džejms Kameron potencijalni kandidat koji bi mogao da zameni upravnika. Kameron je pozajmljivao manje svote novca iz banke s vremena na vreme, i otplaćivao ga sa zakašnjenjem. Makalister je poslao po mladića. „Imam posao za tebe“, rekao je Makalister. „Imate li?“

„Pravi si srećnik. Upravo je upražnjeno sjajno mesto.“

„To je posao u banci, zar ne?“ upitao je Džejms Kameron. Svidala mu se ideja da radi u banci. Tamo gde ima puno novca uvek postoji mogućnost da ti se nešto zalepi za prste.

„Ne u banci“, rekao je Makalister. „Ti si vrlo poseban mladić, Džejmse, i mislim da bi bio jako dobar kad bi radio s ljudima. Želeo bih da vodiš moj pansion na Aveniji Kejblhed.“

„*Pansion, kažete*“, mladićev glas je bio pun prezira. „Trebalo ti krov nad glavom“, rekao je Makalister. „Ti i tvoja supruga ćete imati besplatan stan i hranu, a primaćete i neku malu platu.“

„Koliko malu?“

„Biću velikodušan, Džejmse. Dvadeset i pet dolara nedeljno.“ „Dvadeset i pe...?“

„Uzmi ili ostavi. Ima još ljudi koji bi hteli taj posao.“ Džejms Kameron nije imao izbora. „Pristajem.“

„Dobro. Inače, od tebe očekujem i da svakog petka prikupiš stanarinu iz ostalih pansiona i da mi doneseš novac u subotu.“

Kad je Džejms Kameron saopštio novost Pegi, ona je bila prilično obeshrabrena. „Ne znamo ništa o vođenju pansiona, Džejmse.“

„Naučićemo. Podelićemo posao.“

I ona mu je poverovala.

„U redu. Snaći ćemo se“, rekla je.

I snašli su se na neki svoj način.

Sledećih godina, Džejmsu Kameronu se ukazalo nekoliko prilika da dobije bolji posao, koji bi mu doneo više novca i više dostojanstva, ali on je suviše uživao u svom neuspehu da bi se bar pomerio.

„Zašto da se gnjavim?“, promrmljao bi. „Kad je sudbina protiv tebe, ništa ne može da bude kako treba.“

A sada, u ovoj septembarskoj noći, pomislio je: *Ne daju mi ni da u miru uživam u svojim kurvama. Prokleta ženitina.*

Kad je izašao iz kuće madam Kirsti, duvao je hladan septembarski vetar. Bolje da se priprelim na nevolje koje me čekaju, odlučio je Džejms Kameron. Zastao je kod krčme *Ejnšent mariner*.

Sat kasnije išao je prema pansionu u Nju Aberdinu, najsiromašnijem delu

Glejs Beja.

Kad je konačno stigao, nekolicina stanara ga je već nestrpljivo čekala.

„Doktor je unutra s Pegi“, rekao je jedan od njih. „Požuri, čoveče.“

Džejms je ušao u malu, neveselu spavaću sobu, koju je delio sa ženom. Iz druge sobe se čuo plač novorođenčeta. Pegi je ležala na

krevetu, nepokretna. Doktor Patrik Dankan je stajao nagnut nad njom. Okrenuo se kad je čuo Džejmsa da ulazi.

„Šta se radi ovde?“ pitao je Džejms.

Doktor se uspravio i pogledao ga s gađenjem. „Trebalo je ranije da dove-dete svoju suprugu kod mene“, rekao je.

„I da bacam pare? Samo je trebalo da rodi. U čemu je problem?“

„Pegi je mrtva. Učinio sam sve što sam mogao. Rodila je blizance. Nisam mogao da spasem dečaka.“

„O, bože“, zacvileo je Džejms Kameron. „To su opet suđaje. Opet sudbina.“

„Šta?“

„Suđaje. Oduvek su bile protiv mene. Sad su mi oduzele i moje dete. Ne znam...“

Pojavila se medicinska sestra noseći detence zamotano u pokrivač. „Ovo je vaša ćerka, gospodine Kameron.“

„Ćerka? Šta kog đavola je da radim sa ćerkom?“, počeo je sve nerazgovetnije da govori.

„Odvratni ste“, rekao je doktor Dankan.

Sestra se okrenula ka Džejmsu. „Ostaću do sutra i pokazaću vam kako da se brinete za nju.“

Džejms je pogledao slično stvorenje umotano u pokrivač i pomislio s nadom: *Možda će i ona umreti.*

Prvih nekoliko nedelja niko nije mogao sa sigurnošću da kaže hoće li dete preživeti ili ne. Za nju se brinula medicinska sestra. A na kraju je konačno došao dan kada je doktor mogao da saopšti: „Vaša ćerka će preživeti.“

Pogledao je Džejmsa Kamerona i rekao u pola glasa: „Neka bog pomogne jadnom detetu.“

Sestra je rekla: „Gospodine Kameron, morate da date ime detetu.“

„Baš me briga kako će da se zove.. Ti joj daj ime.“

„Zašto je ne nazovete Lara. To je tako lepo ime.“

„Kako hoćeš.“

I tako su je krstili Lara.

U Larinom životu nije postojao niko ko bi se za nju brinuo. Pansion je bio pun ljudi koji su imali previše vlastitih problema da bi obraćali pažnju na dete. Jedina žena u blizini bila je Berta, krupna Švedanka, unajmljena da kuva i obavlja druge poslove u pansionu.

Džejms Kameron je čvrsto odlučio da neće da ima posla sa svojom ćerkom. Proklete suđaje su ga ponovo izdale kada su je pustile da živi. Noću bi sedeo u velikoj zajedničkoj prostoriji, sa bocom viskija i žalio se: „To dete je ubilo moju ženu i sina.“

„Nemoj tako da govoriš, Džejmse.“

„Evo, rekao sam. Moj sin bi odrastao u lepo dete i bio bi veliki čovek. Bio bi pametan i bogat i dobro bi se brinuo za svog starog oca." I stanari bi ga s vremenom puštali da lupeta.

Džejms Kameron je nekoliko puta pokušao da stupi u vezu s Maksvelom, svojim tastom, nadajući se da će ga on osloboditi deteta, međutim starac je netragom nestao. *Kakve sam ja sreće, matora budala je sigurno mrtva*, pomislio je.

Glejs Bej je bio pun ljudi u prolazu, koji su se useljivali i iseljivali iz pansiona. Dolazili su iz Francuske, Kine i Ukrajine. Bilo je Italijana, Iraca i Grka, bilo je stolara, krojača, limara i obućara. Nahrupili su u Mejn strit, Bel strit, Nort strit i Voter strit, u blizini obale. Dolazili su da rade u rudnicima, da seku drva i love ribu. Glejs Bej je bio pogranični grad, surov i primitivan. Vreme je bilo strašno. Zime su bile oštre s mnogo snega koji nije kopnio do aprila. Zbog debelog sloja leda u luci, april i maj su bili hladni i vetroviti, a u septembru i oktobru je neprestano padala kiša.

U gradu je bilo osamnaest pansiona, od kojih su neki mogli da prime i do sedamdeset dva stanara. U pansionu koji je vodio Džejms Kameron bila su dvadeset i četiri stanara, i većinom su Škotlandžani.

Lara je bila željna nežnosti, ali ona toga nije bila u potpunosti svesna. Nije imala ni igračke ni lutke, a nije bilo ni dece s kojom bi mogla da se igra. Nije imala nikoga osim svoga oca. Katkad bi mu poklanjala sitne, detinjaste poklone, očajnički se trudeći da mu učini po volji, ali on se pravio da ih ne primećuje ili ih je čak i ismevao.

Kad je Lari bilo pet godina, čula je kako njen otac kaže jednom od stanara: „Umrlo je pogrešno dete. Trebalo je da preživi moj sin."

Te noći je Lara plakala sve dok nije zaspala. Ona je tako volela svog oca.

I lako ga je mrzela.

Kada je Lari bilo šest godina imala je velike oči i blede, mršavo lice. Te godine se uselio novi stanar. Zvao se Mango Maksvin i bio je krupan kao medved. Odmah je osetio nežnost prema devojčici.

„Kako se zoveš, malecka?"

„Lara."

„Lepo ime za lepu devojčicu. Ideš li u školu?"

„U školu? Ne, ne idem."

„A zašto?"

„Ne znam."

„Pa, moramo da saznamo zašto."

Otišao je da potraži Džejmsa Kamerona. „Čujem da tvoje dete ne ide u školu."

„A zašto bi? Ona je samo devojčica. Ne treba joj škola."

„Nisi u pravu, burazeru. Potrebno joj je obrazovanje. Treba da joj pružiš priliku u životu.“
„Zaboravi“, rekao je Džejms. „Nije to za nju.“

Ali Maksvin je bio uporan i čvrsto je odlučio da ga nagovori. Džejms Kameron se na kraju složio. Barem mu to derište neće biti pred očima tih nekoliko sati dok je u školi.

Lara se plašila polaska u školu. Ceo svoj kratki život provela je u svetu odraslih i gotovo nikada nije bila u kontaktu s drugom decom.

Sledećeg ponedeljka ju je Velika Berta ostavila u školi *Sveta Ana* i Laru su uveli u direktorkinu kancelariju.

„Ovo je Lara Kameron.“

Gospođa Kamings, direktorka, bila je sedokosa udovica srednjih godina i imala je troje dece. Posmatrala je bedno obučenu devojčicu koja je stajala pred njom.

„Lara. To je lepo ime“, rekla je uz osmeh. „Koliko ti je godina, dušo?“

„Šest“, rekla je Lara, zadržavajući suze.

Dete je preplašeno, pomislila je gospođa Kamings. „Pa, vrlo nam je drago što si nam došla, Laro. Ovde će ti biti lepo i mnogo toga ćeš naučiti.“

„Ne mogu ja da ostanem“, počela je Lara brzo da govori.

„Da? A zašto?“

„Nedostajacu tati.“ Čvrsto je odlučila da neće zaplakati.

„Vidiš, bićeš ovde samo nekoliko sati dnevno.“

Lara je pustila da je uvedu u učionicu punu dece i da je smeste u poslednju klupu.

Gospođica Terkel, učiteljica, pisala je slova na tabli.

„A kao avion“, rekla je. „B kao balon. Zna li neko reč koja počinje na D?“

Podigla se sićušna ruka. „Drvo.“

„Jako dobro! A na Ž?“

„Žaba.“

„A na I?“

„Igračka.“

„Izvršno. Može li neko da se seti reči na J?“

Javila se Lara i rekla: „Jebiga.“

Lara je bila najmlađa u razredu, ali gospođici Terkel se činilo da je na neki način najstarija. Ostavljala je uznemirujući utisak zrelosti.

„Ona je u stvari mala odrasla osoba koja čeka da poraste“, rekla je učiteljica gospođi Kamings.

Prvog dana, za vreme odmora, ostala deca su izvadila svoje raznobojne kutije za užinu i iz njih izvukla jabuke, kolačiće i sendviče umotane u papir.

Niko se nije setio da Lari spremi nešto za užinu.

„Gde je tvoja užina, Laro?“, pitala ju je gospođica Terkel.

„Nisam gladna“, tvrdoglavo je rekla Lara. „Najela sam se za doručak.“

Većina devojčica je bila obučena u lepe suknje i bluze. Lara je prerasla svoje izbledele haljine i otrcane bluze. Obratila se ocu.

„Treba mi odeća za školu“, rekla je Lara.

„Treba ti, a? Ja ne štampam pare, dete. Uzmi nešto iz Crvenog krsta. Tamo daju za džabe.“

„To je milostinja, tata.“

Otac joj je udario jak šamar preko lica.

Deca iz škole su dobro znala da igraju igre za koje Lara nikada nije čula. De-vojčice su imale lutke i igračke, a neke od njih su htele da ih podele s Larom, ali ona je bila bolno svesna da joj ništa od toga zapravo ne pripada. Mučilo ju je još nešto. Tokom sledećih nekoliko godina Lara je saznala da postoji jedan drugačiji svet, svet u kome deca imaju majke i očeve, koji im daju poklone, pripremaju rođendanske zabave, vole ih, ljube i maze. I prvi put Lara je počela da shvata koliko joj stvari nedostaje u životu. Zbog toga je bila još više usamljena.

Pansion je bio drugačija vrsta škole. Bio je to svet u malom. Lara je naučila da otkrije odakle koji ljudi dolaze samo prema njihovim imenima. Mak je bio iz Škotske, Hoder i Pajk s Njufaundlenda, Šijason i Okoan iz Francuske, Dudaš i Kosik iz Poljske. U pansionu su stanovali ribari, drvoseče, rudari i trgovci. Ujutro bi se okupili u velikoj trpezariji na doručku, a uveče na večeri. Njihovi razgovori su opčinjavali Laru. Svaka grupa kao daje imala svoj tajanstveni jezik.

U Novoj Škotskoj je bilo nekoliko pilana, raspoređeno širom poluostrva. Radnici iz pilane su mirisali na piljevinu i spaljenu koru drveta, a razgovarali su o tajanstvenim stvarima kao što su hoblovanje, struganje i rendanje.

„Ove godine ćemo proizvesti gotovo pola miliona kvadratnih metara dasaka“, jedan od njih je započeo razgovor za večerom.

„Kako metar može da bude kvadratni?“ pitala je Lara.

Radnik je počeo da joj objašnjava. „Dete, to je parče daske široko i dugačko jedan metar, a debelo dva i po santimetra. Kad odrasteš i udaš se, ako budeš htela da sagradiš petosobnu drvenu kuću, biće ti potrebno jedno hiljadu kvadratnih metara dasaka.“

„Nikada se neću udati“, zaklela se Lara.

Ribari su bili drugačija sorta. Vraćali su se u pansion smrdeći na ribu, razgovarali bi o novom pokušaju gajenja ostriga u jezeru Bras d'Or i hvalisali se svojim ulovom bakalara, sardele i skuše.

Međutim, Laru su najviše očaravali rudari. Na Kejp Bretonu je živelo oko trideset i pet rudara koji su radili u ugljenokopima u Liganu, Prinsu i Falenu. Lari su se sviđala imena rudnika. Bili su tu: *Poslednja šansa*, *Crni dijamant* i *Srećna dama*.

Očaravale su je njihove rasprave o svakodnevnom poslu.

„Šta to čujem o Majku?”

„Istina je. Jadnik je silazio niz iskop, a vagonet je iskočio iz šina i zgnječio mu nogu. Onaj gad od predradnika mu je rekao da je sam kriv što se nije pomerio s puta i ugasio mu je lampu.”

Lara je bila zbunjena. „Šta to znači?”

Jedan od rudara joj je objasnio. „To znači da je Majk silazio niz iskop, a to je hodnik kojim se spuštaš na radno mesto. Vagonet, to je vagon za prevoz uglja, iskočio je iz šina i udario ga.”

„I ugasio mu lampu?”

Rudar se nasmejao. „Kad ti ugase lampu, to znači da si otpušten.”

Kad je Lara napunila petnaest godina, upisala se u srednju školu *Sent Majki*. Izgledala je štrkljasto i nespretno, s dugim nogama, bujnom crnom kosom i inteligentnim sivim očima koje su još uvek bile prevelike za njeno bledo, mršavo lice. Postajala je žena i njen izgled se menjao. Mogla je da postane i ružna i prelepa.

Džejms Kameron je bio uveren da mu je ćerka ružna. „Bolje ti je da se udaš za prvoga koji te pita. Nisi lepa da bi mogla mnogo da biraš.”

Lara je stajala i gledala ga bez reči.

„I reci tom jadniku da ne očekuje nikakav miraz.”

Mango Maksvin je ušao u sobu. Čuo je razgovor i razbesneo se.

„To je sve, devojko”, rekao je Džejms Kameron. „Vrati se sad slobodno u kuhinju.”

Lara je pobegla.

„Zašto si takav prema svojoj ćerki?” ljutio se Maksvin.

Džejms Kameron gaje pogledao mutnim pogledom. „To se tebe ne tiče.”

„Pijan si.”

„Jesam. Šta mi drugo preostaje? Kad nema žena dobar je i viski.” Maksvin je ušao u kuhinju, gde je Lara prala sudove. Oči su joj bile pune suza. Maksvin ju je zagrlio. „Ne tuguj, malena”, rekao je. „Nije on tako mislio.” „On me mrzi.” „Ma, nije tako.”

„Nikad mi nije rekao nešto lepo. Nikad! Baš nikad!” Maksvin nije imao šta da joj kaže.

Leti su u Glejs Bej dolazili turisti. Dolazili su u skupim automobilima i prekrasnoj garderobi, kupovali su u Ulici Kesi, večerali u restoranu *Sider haus* i *Džasperu* i posećivali plažu Ingoniš, rt Smoki i Ptičja ostrva. Bila su to nadmoćna stvorenja s drugog sveta, a Lara im je zavidela i čeznula za tim da pobegne s njima kad se budu vraćali.

Lara je slušala priče o svom dedi Maksvelu.

„Stari gad je pokušao da me spreči da se oženim njegovom dragom ćerkicom“, žalio bi se Džejms Kameron svakome ko je hteo da ga sluša. „Bio je odvratno bogat, ali mislite li da mi je išta dao? Naravno da nije. Ali ja sam se dobro brinuo za njegovu Pegi...”

I Lara bi onda maštala o tome kako će jednog dana njen deda doći po nju i odvesti je u blistave gradove o kojima je čitala: London, Rim i Pariz. *Imaću divnu odeću. Stotine haljina i novih cipela.*

No kako su prolazile godine i meseci, a deda se nije pojavljivao, Lara je konačno shvatila da ga nikada neće videti. Bila je osuđena da provede život u Glejs Beju.

by voku

Četvrto poglavlje

U Glejs Beju su mladi ljudi mogli da se zabavljaju na različite načine - bile su tu fudbalske i hokejaške utakmice, mesto je imalo kuglanu i klizalište, a leti su mogli da plivaju i pecaju. Posle škole obično bi se okupljali kod *Karlove radnje*. Postojala su dva bioskopa, a plesalo se u *Venišen gardensu*.

Lara nije imala priliku da uživa u tim stvarima. Svakog jutra je ustajala u pet sati ujutro kako bi pre odlaska u školu pomogla Berti da pripremi doručak za stanare i raspredi krevete. Po podne bi žurila kući kako bi pripremila večeru. Pomogla bi Berti da je posluži, a posle večere Lara bi raskrčila sto, oprala i obrisala sudove.

U pansionu su se posluživala i neka škotska nacionalna jela: *hautavdi*, *herst bri*, *kebi klo* i *skurli*. Omiljeno jelo je bilo *blek ban*, pikantna mešavina mesa i začina u pecivu od četvrt kilograma brašna.

Razgovori Škota za večerom oživeli su u Lari sliku škotskih planina. Njeni preci su bili poreklom sa škotskih planina i priče o tom kraju budile su u njoj osećaj pripadnosti koji ranije nije imala. Stanari su pričali o Grejt Glenu u kome je Loh Nes, Loki, Lini i krševita ostrva uz obalu.

U dnevnoj sobi je stajao pohabani klavir a ponekad bi se noću, posle večere, oko njega skupilo nekoliko stanara i pevalo pesme iz starog kraja: *Annie Laurie*, *Comiri Through the Rye*, *The Hills of Home* i *The Bonnie Banks O'Loch Lomond*.

Jednom godišnje u gradu se održavala parada i svi Škoti iz Glejs Beja ponosno su oblačili kiltove ili tartane i koračali ulicama uz bučnu pratnju gajdi.

„Zašto muškarci nose suknje?“ pitala je Lara Manga Maksvina.

Namrštio se. „To nije suknja, curo. To je kilt. Naši preci su ga izumeli pre mnogo godina. Na severu Škotske ljudi su se umotali u veliki komad vunene tkanine koja im je štitila telo, a noge ostavljala da mogu da trče, kako bi mogli da pobegnu od neprijatelja. A noću, kad bi trebalo da se prespava na otvorenom, dugačka tkanina služila im je istovremeno i kao ležaj i kao šator.

Imena škotskih mesta su Lari zvučala kao najlepša poezija. Bili su tu Bre-dolbejn, Glenfinan i Kilbrajd, Kilninver i Kilmajkl. Lara je naučila da se reč *kil* odnosi na monašku ćeliju iz srednjovekovnih vremena. Ako je ime počinjalo na *inver* ili *aber*, to je značilo da

se mesto nalazi na ušću neke rečice. Ako je počinjalo na *strath*, nalazilo se u dolini. *Bad* je značilo da se mesto nalazi u šumi.

Svake večeri, u vreme večere, za stolom su izbijale žestoke prepirke. Škoti su se svađali oko svega. Njihovi preci su bili pripadnici ponosnih klanova i još uvek su ratoborno štitili svoju istoriju.

„Kuća Brusovih je bila kuća kukavica. Klečali su pred Englezima kao bedni psi.”

„Nemaš pojma o čemu govoriš, Ijane. Veliki Brus je bio onaj koji se suprotstavio Englezima. Kuća Stjuartovih je klečala.”

„Ti si budala, a tvoj klan je poreklom iz duge loze budala.” Svađa bi postajala sve žešća.

„Znaš li šta je trebalo Škotskoj? Više vođa poput Roberta Drugog. To je bio veliki čovek! Napravio je dvadeset i jedno dete.” „Jeste, a polovina te dece su bila kopilad.” I tako bi počela još jedna svađa.

Lara nije mogla da veruje da se svađaju oko stvari koje su se dogodile pre više od šesto godina. Mango Maksvin joj je objasnio: „Ne brini se zbog toga, curo. Pravi Škot može da započne svađu i u praznoj kući.”

Pesma Voltera Skota zapalila je Larinu maštu:

*Oh, mladi Lohinvar
sa zapada jaše,
U Borderu konja
najboljeg imaše;
Bez oklopa i oružja,
ovaj vitez vrlji,
Samo s britkim mačem
sada smelo hrli,
Sa verom u ljubav, a u ratu lav,
Još viteza ne beše kao Lohinvar.*

by voku

Veličanstvena pesma je dalje govorila o tome kako je Lohinvar žrtvovao vlastiti život da bi spasao svoju voljenu, koju su hteli da udaju za drugog.

*Sa verom u ljubav, a u ratu lav,
Da li ste čuli za viteza zvanog Lohinvar?*

Jednoga dana, pomislila je Lara, lepi Lohinvar će doći da me spase.

Jednom prilikom je Lara raspremala po kuhinji kada je naišla na oglas u magazinu od kojeg joj je zastao dah. Oglas je prikazivao plavokosog, zgodnog čoveka, obučenog u

otmeni frak sa belom kravatom. Imao je plave oči i topao osmeh, a ličio je na nekog princa. *Ovako izgleda moj Lohinvar*, pomislila je Lara. *On je tu negde u blizini i traži me. Doći će i spasiće me. Ja ću da budem za sudoperom i da perem sudove, a on će mi prići iza leda, zagriće me i prošaputati: „Da li mogu da ti pomognem?” A ja ću se okrenuti i pogledati ga u oči. Reći ću: „Znaš li da brišeš sudove?”*

Čula je Bertin glas koji je rekao: „Šta da li znam?”

Lara se okrenula. Berta je stajala iza nje. Lara nije bila svesna da je govorila naglas.

„Ništa”, zarumenela se Lara.

Lari su bili najzanimljiviji razgovori koji su se vrteli oko priča o zloglasnim progonima sa škotskih planina. Čula ih je više puta, ali joj nikada nije bilo dovoljno.

„Ispričaj mi još jednom”, molila bi, a Mango Maksvin je jedva čekao da usliši njene molbe.

„Pa, sve je počelo 1792. godine i trajalo je više od šezdeset godina. U početku su to zvali *Bliadhna nan Co-arach* - godina ovce. Zemljoposednici su zaključili da im se više isplati da na svojoj zemlji drže ovce nego seljake koji su je zakupili, pa su doveli stada ovaca na škotske planine i otkrili da ovce izvrsno podnose hladne zime. Tada su počeli progoni.

„Svuda se čulo samo - *Mo thruaighe ort a thír, tha'n caoraich mhor a' teachdl* - 'Jao tebi, zemljo, dolaze velike ovce.' Prvo je bilo oko sto ovaca, zatim hiljadu, pa deset hiljada. Bila je to prava invazija. Zemljoposednici su shvatili da mogu da zgrnu pare o kojima nisu ni sanjali, ali prvo moraju da se reše seljaka koji su radili na svojim parčićima zemlje. Sam bog zna da nisu imali gotovo ništa. Ziveli su u kamenim kućicama bez prozora i bez dimnjaka. Međutim, zemljoposednici su ih terali odatle." Devojčicine oči bile su širom otvorene. „Kako?”

„Vladine trupe su dobile naređenje da napadnu sela i da oteraju seljake. Vojnici bi došli u selo i dali seljacima šest sati da pakuju svoju stoku i imovinu i da odu. Svoje useve su morali da ostave. Tada bi vojnici spalili njihove kuće. Više od četvrt miliona muškaraca, žena i dece bilo je prognano sa svoje zemlje i oterano na obale mora."

„Ali kako su mogli da ih isteraju s njihove zemlje?”

„Vidiš, oni nikada nisu zaista bili vlasnici te zemlje. Mogli su da obrađuju po neki ar zemljoposednikove zemlje, ali ona nikada nije bila njihova. Plaćali su urodom ili radom da mogu da obrađuju zemlju, sade krompir i hrane nešto malo stoke."

„A šta se događalo kada ljudi nisu hteli da se isele?” pitala je Lara, bez daha.

„Stari ljudi koji nisu na vreme izašli iz sela bili su spaljeni u svojim kolibama. Vlast nije imala milosti. Da, bilo je to užasno vreme. Ljudi su gladovali. Zavladao je kolera, a ostale bolesti su se širile poput požara."

„Užasno“, rekla je Lara.

„Jeste, mala moja. Ljudi su živeli od krompira, hleba i kaše, srećni kada su i to mogli da nabave. Ali jednu stvar gorštacima nikada nisu mogli da oduzmu - njihov ponos. Borili su se najbolje što su mogli. Danima posle spaljivanja, ljudi bez domova ostajali bi u gudurama, pokušavajući da spasu sve što mogu iz ruševina. Kada je je padala kiša, stavljali su platno iznad glave. Moj čukundeda i moja čukunbaba su sve to preživeli. To je deo naše istorije i urezano je u naše duše.“

Lara je mogla da zamisli hiljade očajnika kojima su oduzeli sve što su imali i koji ne mogu da poveruju šta ih je snašlo. Mogla je da čuje plač nesrećnika i krike prestravljene dece.

„Šta je na kraju bilo s tim ljudima?“ pitala je Lara.

„Zaputili su se u druge zemlje, na nesigurnim brodovima. Mnogo putnika je umrlo od groznice ili dizenterije. Nekada bi se desilo da brod upadne u oluju, što bi produžilo put nekoliko nedelja, pa bi im ponestalo hrane. Samo najjači su bili još uvek živi kada bi brodovi stigli do Kanade. Ali kada su ovde stigli, mogli su da imaju nešto što nikada pre nisu imali.“

„Svoju vlastitu zemlju“, rekla je Lara.

„Tako je, mala.“

Jednog dana, pomislila je Lara prkosno, ja ću imati svoju zemlju i niko -baš niko - neće moći da mi je oduzme.

Jedne večeri, početkom septembra, Džeјms Kameron je bio s jednom od kurvi iz Kirstine javne kuće, kada je pretrpeo srčani udar. Bio je prilično pijan, pa kad je iznenada pao na devoјku, ona je pomislila da je jednostavno zaspao.

„O, ne, bogami nećeš! Čekaju me druge mušterije. Probudi se, Džeјmse! Probudi se!“

Pokušavao je da dođe do daha i držao se za grudi. „Zaboga“, prostenjao je, „pozovi doktora.“

Bolnička kola su ga odvezla u malu bolnicu u Ulici Kvori. Doktor Dankan je poslao po Laru. -Ušla je u bolnicu, a srce joj je žestoko lupalo. Dankan je čekao na nju.

„Šta se dogodilo?“ pitala je Lara, „Je li moj otac mrtav?“

„Ne, Laro, nije mrtav, ali je imao srčani udar.“

Stajala je tamo, skamenjena. „Hoće li... hoće li preživeti?“

„Ne znam, činimo sve što možemo da bismo ga spasli.“

„Mogu li da ga vidim?“

„Bilo bi bolje da dođeš sutra ujutro da ga vidiš.“

Krenula je kući, ukočena od straha. *Molim te, bože, ne daj da umre. On je sve što imam.*

Kad je stigla do pansiona, Berta ju je nestrpljivo čekala. „Šta se dogodilo?“

Lara joj je sve ispričala.

„O, bože!" rekla je Berta. „A danas je petak."

„Šta?"

„Petak. Dan kad treba skupiti stanarine. Koliko ja poznajem Šona Makalistera, to će mu biti izgovor da nas sve izbaci na ulicu."

Nekoliko puta pre toga, kad je Džejms Kameron bio suviše pijan da to sam sredi, slao je Laru da pokupi stanarine iz drugih pansiona koje je imao Šon Makalister. Lara bi dala novac ocu, a on bi ga sledećeg dana odneo bankaru.

„Šta ćemo sad?" zastenjala je Berta. Odjednom, Lara je znala šta treba da uradi.

„Ne brini se", rekla je. „Ja ću sve da sredim."

Te večeri, usred večere, Lara je rekla: „Gospodo, hoćete li da me saslušate?" Svi razgovori su prestali. „Mom ocu... jeste pozlilo. U bolnici je. Zadržaće ga neko vreme na posmatranju. Dok se on ne vrati, ja ću da skupljam stanarine. Čekam vas u salonu posle večere."

„Hoće li se oporaviti?", pitao je jedan od stanara.

„Naravno", rekla je Lara s usiljenim osmehom. „Nije ništa ozbiljno."

Posle večere ljudi su se skupili u salonu i predali Lari nedeljnu stanarinu.

„Nadam se da će otac brzo da ti se oporavi, dete..."

„Ako mogu išta da učinim, reci mi..."

„Ti si sjajna devojka. Šta bi tvoj otac bez tebe..."

„Šta je s drugim pansionima?" pitala ju je Berta. „Treba prikupiti stanarinu i iz ostala četiri."

„Znam", rekla je Lara. „Ti se pobrini za sudove, a ja ću da odem po pare." Berta ju je sumnjičavo pogledala. „Želim ti svu sreću."

Bilo je lakše nego što je Lara očekivala. Većina stanara je saosećala s njom i bilo im je drago što mogu da pomognu mladoj devojci.

Sledećeg jutra Lara je uzela novac i otišla do Šona Makalistera. Bankar je bio u svojoj kancelariji kada je Lara ušla unutra.

„Sekretarica mi je rekla da želiš da me vidiš."

„Da, gospodine."

Makalister je proučavao mršavu, zapuštenu devojku koja je stajala pred njim. „Ti si ćerka Džejmsa Kamersona, zar ne?" „Da, gospodine." „Sara?" „Lara."

„Žao mi je zbog tvog oca", rekao je Makalister.

U glasu mu nije bilo nimalo saosećanja. „Naravno, sada kad je tvoj otac suviše bolestan da obavlja svoje poslove, moram da..."

„O, ne, gospodine!" brzo je rekla Lara. „On me je zamolio da ja sve to uradim umesto njega."

„Tebe?"

„Da, gospodine," „Žao mi je, ali to..."

Lara je stavila kovertu na njegov sto. „Pred vama su stanarine od ove nedelje."

Makalister ju je gledao, prilično iznenađen. „U kovertama je novac iz svih pansiona?"

Klimnula je glavom u znak odobravanja. „Ti si ih skupila?"

„Da, gospodine. I svake nedelje ću da skupljam dokle god se tata ne oporavi."

„Dakle, tako." Otvorio je kovertu i pažljivo prebrojio pare. Lara ga je po-smatrala dok je upisivao iznos u veliku, zelenu knjigu.

Makalister je već neko vreme planirao da zameni Džejmsa Kameronu zbog njegovog pijanstva i nepouzdanosti u poslu, a sada je video priliku da se reši te čitave porodice.

Bio je siguran da devojka neće moći da izvršava očeva zaduženja, ali u isto vreme je znao kako bi grad reagovao da sad izbací Džejmsa Kameronu i njegovu ćerku na ulicu. Doneo je odluku.

„Bićeš na probi mesec dana", rekao je. „Na kraju tog vremena videću šta ćemo dalje."

„Hvala vam, gospodine Makalistere. Mnogo vam hvala." „Sačekaj." Predao je Lari dvadeset i pet dolara. „Ovo je tvoje." Lara je držala novac u rukama i to joj je pružalo osećaj slobode. Prvi put je bila plaćena za posao koji je obavila.

Iz banke je Lara otišla u bolnicu. Doktor Dankan je upravo izlazio iz sobe njenog oca. Lara se iznenada uspaničila. „Nije valjda...?"

„Ne... ne... biće mu dobro, Laro. Time hoću da kažem da neće da umre... barem ne još uvek... ali moraće da ostane u krevetu nekoliko nedelja. Biće mu potreban neko da se brine za njega."

„Ja ću da se brinem za njega", rekla je Lara.

Pogledao ju je i nežno rekao: „Tvoj otac toga nije svestan, ali on je vrlo srećan čovek."

„Mogu li da uđem i da ga vidim?" „Da."

Lara je ušla u očevu sobu i stajala je dugo tamo, posmatrajući ga. Džejms Kameron je ležao u krevetu. Izgledao je bledo i bespomoćno i odjednom joj se učinilo daje veoma star. Laru je preplavio talas nežnosti. Konačno će moći da učini nešto za svog oca, a on će zbog toga početi da je ceni i voli. Prišla je njegovoj postelji.

„Tata..."

Podigao je pogled i progundao: „Kog đavola sad tu radiš? Imaš valjda nekog posla u pansionu."

Lara se sledila. „Ja... znam, tata. Samo sam htela da ti kažem da sam bila kod gospodina Makalistera. Dogovorili smo se da ću da skupljam stanarine dok se ti ne oporaviš..."

„Ti ćeš da skupljaš stanarine? Nemoj da me zasmehavaš." Uhvatio ga je iznenađen grč. Kada je opet progovorio, glas mu je bio slab. „To su suđaje", prostenjao je. „Izbaciće me sigurno na ulicu."

Nije se uopšte brinuo šta će se dogoditi s njom. Lara je dugo stajala i gledala ga. Zatim se okrenula i izašla.

Tri dana kasnije Džejmsa Kameron su doveli kući i stavili ga u krevet.

„Moraš da ostaneš u krevetu sledećih nekoliko nedelja”, rekao mu je doktor Dankan. „Doći ću da te pregledam za dan-dva.”

„Ne mogu da ostanem u krevetu”, pobunio se Džejms Kameron. „Ja sam zaposlen čovek. Imam puno posla.”

Doktor ga je pogledao i rekao tihim glasom: „Ti odluči sam. Ili ćeš da ostaneš u krevetu i da živiš ili ćeš da ustaneš i umreš.”

Makalisterovi stanari su bili u početku oduševljeni time što mlada devojka dolazi da skuplja stanarine. Ali kada je to prestalo da im bude zanimljivo, nalazili su bezbroj izgovora da ne plate:

„Bio sam bolestan ove nedelje i morao sam da platim lekove.

„Sin mi šalje pare svake nedelje, ali pošta kasni...”

„Morao sam da kupim neku opremu...”

„Sledeće nedelje ću sigurno imati pare...”

Ali devojka se borila za život. Uljudno bi ih saslušala i rekla: „Žao mi je, ali gospodin Makalister kaže da danas morate da platite, a ako nemate para, moraćete odmah da se iselite.”

I nekako su svi ipak uspevali da skupe pare za stanarinu.

Lara je bila nepopustljiva.

„Bilo je lakše s tvojim ocem”, gundao je jedan od stanara. „On je uvek bio spreman da pričeka nekoliko dana.”

Ali na kraju su morali da se dive Larinoj hrabrosti.

Ako je Lara pomislila da će joj zbog bolesti otac postati bliskiji, grdno se prevarila. Lara je pokušavala da mu pruži sve što mu je bilo potrebno, ali što je bila brižnija, on je bio gori.

Svakog dana mu je donosila sveže cveće i neke sitnice.

„Zaboga!” povikao je. „Prestani više da se motaš oko mene. Zar nemaš neka pametnija posla?”

„Samo sam mislila da bi hteo...”

„Napolje!” Okrenuo je lice prema zidu.

Mrzim ga, pomislila je Lara. *Mrzim ga*.

Na kraju nedelje, Lara je ušla u kancelariju Šona Makalistera, noseći kovertu s novcem. Kad je Makalister prebrojao pare, rekao je: „Moram da priznam, mlada damo, da si me veoma iznenadila. Bolja si od oca.“

Te reči su joj puno značile. „Hvala vam.“

„Zapravo, ovo je prvi put da su svi platili pun iznos.“

„Znači da otac i ja možemo da ostanemo u pansionu?“ pitala je Lara.

Makalister ju je na trenutak pažljivo posmatrao. „Mislim da možete. Mora da jako voliš svoga oca.“

„Vidimo se sledeće subote, gospodine Makalistere.“

by voki

Peto poglavlje

Sa sedamnaest godina je visoka, mršava devojčica izrasla u ženu. Lice joj je nosilo beleg škotskih predaka - sjajna koža, fine obrve savijene u luk, olujno sive oči, neukrotiva crna kosa. Uz to, imala je i crtu melanholijske, koja kao da je lebdela oko nje i odražavala tragičnu istoriju njenog naroda. Većina stanara je bila bez žena, ako se izuzme plaćeno društvo iz kuće madam Kirsti, pa je bilo prirodno što su se interesovali za lepu mladu devojku. Često bi joj neko od muškaraca prišao u kuhinji ili bi stao kraj nje dok je čistila spavaću sobu i rekao: „Hoćeš li da budeš dobra prema meni, Laro? Mogao bih da učinim mnogo toga za tebe.“

Ili: „Nemaš dečka, zar ne? Daj da ti pokažem šta je pravi muškarac.“

Ili: „Da li bi htela da odeš u Kansas Siti? Ja idem sledeće nedelje i voleo bih kada bi i ti pošla sa mnom.“

Nakon takvih ponuda, Lara bi otišla u sobicu u kojoj je njen otac bespomoćno ležao i rekla: „Nisi bio u pravu, oče. Svi muškarci me žele.“ I onda bi izašla, ostavljajući ga da bulji za njom.

Džejms Kameron je umro jednog prolećnog jutra i Lara gaje pokopala na groblju Grinvud. Na sahrani su bile jedino ona i Berta. Nije bilo suza.

Jednog dana u pansion se uselio novi stanar, Amerikanac Bil Rodžers. Imao je oko sedamdeset godina, bio je ćelav, debeo i uljudan, a voleo je da razgovara. Posle večere bi seo i ćaskao s Larom.

„Suviše si lepa da truneš u ovakvoj provinciji“, rekao joj je. „Trebalo bi da odeš u Čikago ili Njujork. Tamo je život.“

„Hoću, jednog dana“, rekla je Lara.

„Ceo život je pred tobom. Znaš li uopšte kako bi htela da ga iskoristiš?“ „Želim da posedujem stvari.“ „Ah, lepu garderobu i...“

„Ne. Zemlju. Želim da posedujem zemlju. Moj otac nikada ništa nije imao. Celog života je morao da živi od tuđe milostinje.“

Lice Bila Rodžersa je zablistalo. „Ja sam se nekada bavio nekretninama.“

„Zaista?“

„Bio sam vlasnik zgrada širom Srednjeg zapada. Jedno vreme sam čak imao i lanac hotela.“ Glas mu je bio setan. „Šta se dogodilo?“

Slegao je ramenima. „Postao sam pohlepan. Sve sam izgubio. Ali bilo je zabavno dok je trajalo.”

Nakon toga, gotovo svake večeri njih dvoje bi razgovarali o nekretninama.

„Prvo pravilo u torh poslu”, rekao joj je Rodžers, „jeste TN. Nemoj to nikada da zaboraviš.”

„Što je to TN?”

„Tuđi novac. Ono što nekretnine čini tako isplativim poslom je to što ti vlada odbija namete od poreza dok tvoja imovina raste. Tri najvažnije stvari u tom poslu su - lokacija, lokacija i lokacija. Prekrasna zgrada na vrhu brda je čist gubitak vremena. Ružna zgrada u centru grada učiniće te bogatom.”

Rodžers je upoznao Laru s hipotekama, refinansiranjem i korišćenjem bankarskih kredita. Lara je slušala, učila i pamtila. Bila je poput sundera, i upijala je svaku informaciju koju je dobila od njega.

Najznačajnija stvar koju joj je Rodžers rekao bila je: „Znaš, ovde u Glejs Beju nedostaje stambeni prostor. To je sjajna prilika za onoga ko bi znao da je iskoristi. Da sam dvadeset godina mladi...”

Od toga trenutka Lara je gledala Glejs Bej drugim očima, zamišljajući poslovne i stambene zgrade na praznim placevima. Bilo je to uzbudljivo, ali i frustrirajuće. Imala je snove, ali ne i para da ih ostvari.

Onoga dana kad je Bil Rodžers odlazio iz grada rekao joj je: „Zapamti -tuđi novac. Srećno, mala.”

Nedelju dana kasnije, u pansion se uselio Čarls Kon. Bio je to onizak čovek, star šezdesetak godina, negovan i dobro obučen. Za večerom je sedeo s drugim stanarima, ali je vrlo malo jeo. Izgledao je kao da živi u nekom sopstvenom svetu.

Gledao je Laru dok je radila po pansionu, smeškao se i nikada se nije žalio.

„Koliko dugo planirate da ostanete kod nas?” pitala ga je Lara.

„Nisam siguran. Možda jednu nedelju, a možda mesec-dva...”

Čarls Kon je bio zagonetka za Laru. Nikako joj se nije uklapao uz druge stanare. Pokušavala je da pogodi čime se on bavi.

Sigurno nije bio rudar ili ribar, a nije izgledao ni kao trgovac. Izgledao je obrazovanije od ostalih stanara. Ispričao je Lari da je pokušao da dobije sobu u jedinom hotelu u gradu, ali su sve sobe bile zauzete. Lara je primetila da za vreme obroka ne jede gotovo ništa.

„Ako imate malo voća”, rekao je, izvinjavajući se, „ili nešto povrća...”

„Jeste li vi to na nekakvoj dijeti?”, pitala ga je Lara otvoreno.

„Na neki način jesam. Jedem samo košer hranu, ali nažalost, to u Glejs Beju ne mogu da nađem.“

Sledeće večeri, kad je Čarls Kon seo da bi večerao, ispred njega je postavljen tanjir s jagnječim kotletima. Iznenadeno je pogledao Laru. „Žao mi je. Ne mogu to da jedem. Mislio sam da sam vam objasnio...“

Lara se nasmešila. „Jeste. Objasnili ste mi. To je košer.“

„Molim?“

„Pronašla sam košer mesaru u Sidniju. Tamo sam kupila ovo. Prijatno. Vaša stanarina uključuje i dva obroka na dan. Sutra ću vam pripremiti šnicle.“

Od tada, kad god bi Lara imala koji trenutak slobodnog vremena, Kon bi pokušavao da zapodene razgovor s njom. Bio je zadivljen njenom inteligencijom i nezavisnim duhom. Jednoga dana Čarls Kon je u poverenju ispričao Lari šta on radi u Glejs Beju. „Ja sam jedan od direktora u kompaniji *Kontinental suplajz*.“ Bio je to poznati lanac maloprodaje. „Ovde sam došao da pronadem lokaciju za našu novu poslovnicu.“

„Vrlo zanimljivo“, rekla je Lara. *Znala sam da je u Glejs Beju zbog nekog važnog razloga.* „Sagradićete zgradu?“

„Ne. Naći ćemo nekoga da to uradi umesto nas. Mi unajmljujemo zgrade.“

U tri sata ujutro Lara se probudila iz dubokog sna, a srce joj je žestoko udaralo. Da li je to bio san? Ne. Besomučno je razmišljala. Bila je previše uzbuđena da bi ponovo mogla da zaspi.

Kad je Čarls Kon ujutro izašao iz sobe na doručak, Lara ga je čekala.

„Gospodine Kon... znam sjajno mesto“, rekla je uzbuđeno.

Zbunjeno ju je posmatrao. „Šta?“

„Lokacija koju tražite.“

„Da? Gde?“

Lara je izbegla pitanje. „Dopustite me da vas nešto upitam. Kad bih ja bila vlasnik zemljišta na lokaciji koja vam se sviđa i ako bih ja tamo sagradila zgradu, da li biste vi pristali daje unajmljujete od mene sledećih pet godina?“

Zavrteo je glavom: „To je prilično apstraktno pitanje, zar ne?“

„Da li biste to uradili?“ bila je uporna Lara.

„Laro, šta ti znaš o gradnji?“ Sidni Šeldon

„Ja je ne bih izgradila“, rekla je. „Unajmila bih arhitektu i dobru građevinsku firmu da to urade.“

Čarls Konju je pažljivo posmatrao. „Aha. A gde je to veličanstveno mesto?“

„Pokazaću vam ga“, rekla je Lara. „Verujte mi, bićete oduševljeni. Savršeno je.“

Posle doručka Lara je odvela Čarlsa Kona u grad. U središtu grada, na uglu ulica Mejn i Komeršal nalazio se prazan blok neiskorišćenog prostora u obliku kvadrata. Bilo je to mesto koje je Kon gledao dva dana ranije.

„Ovo je lokacija na koju sam mislila“, rekla je Lara. Kon je stajao tamo, pretvarajući se da je proučava. Imaš *af*, što bi rekli - dobar nos za ove stvari. Ovo je jako lepa lokacija.“

Još ranije se on diskretno raspitao i saznao da plac pripada bankaru, Šonu Makalisteru. Konov zadatak je bio da odabere mesto, da se pobrine da neko sagradi zgradu na tom mestu i da unajmi tu zgradu od njega. Njegovoj firmi nije bilo važno ko gradi zgradu, sve dok ona zadovoljava specifikacije.

Kon je proučavao Laru. *Premlada je*, pomislio je. *To je budalasta ideja. Pa ipak... Pronašla sam košer mesaru u Sidniju... sutra ću da vam pripremim šnicle.* Imala je *rahmones* - umela je da saoseća.

Lara je uzbuđeno govorila: „Ako bih mogla da dobijem ovu zemlju i sagradim zgradu koja odgovara vašim specifikacijama, da li biste je unajmili na pet godina?“

Ćutao je, a tada je polako rekao: „Ne, Laro. Unajmili bismo je na deset godina.“

Tog popodneva Lara je otišla do Šona Makalistera. Kada je ušla u njegovu kancelariju, iznenađeno ju je pogledao.

„Poranila si nekoliko dana, Laro. Danas je tek sreda.“

„Znam. Želim da vas zamolim za uslugu, gospodine Makalistere.“

Šon Makalister je sedeo, posmatrajući je. Zaista se pretvorila u lepu devojkicu. Ne devojkicu, nego ženu.

Mogao je da vidi njene nabrekle grudi ispod pamučne bluze.

„Sedi, dušo. Šta ja mogu da uradim za tebe?“

„Hoću da podignem kredit.“

To ga je iznenadilo. „Šta?“

„Htela bih da pozajmim određenu količinu para.“ Nasmehio se sa zadovoljstvom. „Zašto ne bi mogla? Ako ti treba nova haljina ili nešto slično, rado ću...“

„Želim da pozajmim dvesta hiljada dolara.“ Smešak mu je nestao s lica. „Je li to neka šala?“

„Ne, gospodine.“ Lara se nagla napred i rekla otvoreno: „Postoji komad zemlje koji želim da kupim i da tu sagradim zgradu. Imam važnog korisnika koji bi je uzeo u desetogodišnji najam. To će biti garancija za cenu troškova zemlje i gradnje.“

Makalister ju je proučavao, mršteći se. „Jesi li razgovarala s vlasnikom te zemlje?“

„Upravo razgovaram s njim“, rekla je Lara.

Bio mu je potreban trenutak da shvati. „Čekaj malo. Hoćeš da kažeš da je ta zemlja u mom vlasništvu?“

„Da. Nalazi se na uglu ulica Mejn i Komeršal.“

„Došla si da pozajmiš novac od mene da kupiš moju zemlju?“

„Ta zemlja ne vredi više od dvadeset hiljada dolara. Proverila sam. Nudim vam trideset. Zaradićete deset hiljada dolara plus kamate na dvesta hiljada dolara koje ćete mi pozajmiti da podignem zgradu.“

Makalister je odmahnuo glavom. „Tražiš da ti pozajmim dvesta hiljada dolara bez ikakvih garancija. To ne dolazi u obzir.“

Lara se nagla napred. „Nije bez garancija. Imaćete hipoteku na zgradu i zemljište. Ne možete ništa da izgubite.“

Makalister ju je posmatrao, razmišljajući pažljivo o njenom predlogu. Nasmešio se. „Znaš“, rekao je, „ti si veoma hrabra. Međutim, ja nikako ne mogu da objasnim takav zajam mom odboru direktora.“

„Vi nemate odbor direktora“, uzvratila mu je Lara.

Smešak se pretvorio u grimasu. „Istina je.“

Lara se nagla napred i on je video kako njene grudi dotiču ivicu stola. „Ako pristanete, gospodine Makalistere, nikada nećete zažaliti. Časna reč.“ Nije mogao da skine pogled s njenih grudi. „Ti nisi kao tvoj otac, zar ne?“ „Ne, gospodine.“ *Ni najmanje*, pomislila je Lara.

„Pretpostavimo, tek onako“, oprezno je rekao Makalister, „da sam ja zaista zainteresovan. Ko bi unajmio tu zgradu?“

„Zove se Čarls Kon. On je je jedan od direktora u firmi *Kontinental suplaz*“

„Lanac maloprodaja?“

„Da.“

Makalister je odjednom postao veoma zainteresovan. Lara je nastavila: „Oni žele da sagrađe ovde veliki maloprodajni objekat u kome bi prodavali opremu za rudare i radnike iz pilane.“

Makalister je osetio miris dobre zarade.

„Gde si upoznala tog čoveka?“ upitao ju je neobavezno.

„Odseo je kod nas u pansionu.“

„A, tako. Pusti me da o tome razmislim, Laro. Sutra ćemo da se dogovorimo o svemu.“

Lara je gotovo drhtala od uzbuđenja. „Hvala vam, gospodine Makalistere. Nećete zažaliti.“

Nasmešio se. „Ne, mislim da neću.“

Tog popodneva Šon Makalister je otišao do pansiona da bi video Čarlsa Kona.

„Samo sam svratio da vam poželim dobrodošlicu u Glejs Bej“, rekao je Makalister. „Ja sam Šon Makalister. Inače sam vlasnik lokalne banke. Čuo sam da ste u gradu. Ali vi ne bi trebalo da odsedate u mom pansionu, nego u mom hotelu. Mnogo je prijatniji.“

„Bio je popunjen", objasnio je gospodin Kon.

„To je samo zato što nismo znali ko ste."

Gospodin Kon je pitao ljubazno: „A ko sam ja?"

Šon Makalister se nasmešio. „Ne moramo da se pretvaramo, gospodine Kon. Sve se sazna. Čujem da želite da unajmite zgradu koja bi trebalo da bude podignuta na mom zemljištu?"

„Na koje zemljište mislite?"

„Prostor na uglu Mejna i Komeršala. To je sjajna lokacija, zar ne? Mislim da bismo lako mogli da sklopimo posao." „Već sam s nekim sklopio posao."

Šon Makalister se nasmejao. „Lara? Zgodna devojka, zar ne? Mogli biste da pođete sa mnom do banke da sastavimo ugovor i da ga potpišemo?"

„Mislim da me niste shvatili, gospodine Makalistere. Rekao sam vam da sam već sklopio posao."

„Mislim da vi niste shvatili, gospodine Kon. To nije Larino zemljište. Moje je."

„Pokušava da ga kupi od vas, jesam li u pravu?" „Da, ali ja ne moram da joj ga prodam."

„A ja ne moram da gradim na tom zemljištu. Video sam tri druge lokacije koje će isto tako da nam posluže. Hvala vam što ste navratili."

Šon Makalister gaje pomno posmatrao. „Vi to ozbiljno mislite... ne šalite se?"

„Ni najmanje. Nikada ne ulazim u poslove koji nisu košer i nikada nisam prekršio svoju reč."

„Ali Lara ne zna ništa o gradnji. Ona..."

„Ona će angažovati ljude koji znaju. Naravno, mi ćemo odobriti svaki ftjen potez."

Bankar se zamislio. „Jesam li ja dobro shvatio da *Kontinental supljaz* želi da potpiše desetogodišnji ugovor?" „Tako je."

„Shvatam. Pa, pod ovim okolnostima... dajte mi da razmislim."

Kada je Lara stigla u pansion, Čarls Kon joj je prepričao razgovor sa bankarom.

Lara je bila uznemirena. „Hoćete da mi kažete da je gospodin Makalister iza mojih leđa..."

„Ne brini se", uveravao ju je Kon, „sklopiće on posao s tobom."

„Zaista tako mislite?"

„On je bankar. Zarada mu je najvažnija."

„A šta je s vama? Kako to da mi vi pomažete?", upitala ga je Lara. I sam sebi je postavljao to isto pitanje. *Zato što si tako bolno mlada*, pomislio je. *Zato što ne pripadaš ovom gradu. Zato što bih voleo da imam ćerku poput tebe*. Ali nije rekao ništa od toga.

„Ne mogu ništa da izgubim, Laro. Pronašao sam nekoliko drugih lokacija koje mogu jednako dobro da posluže svrsi. Ako možeš da dobiješ tu zemlju, voleo bih da ti pomognem. Mojoj kompaniji nije važno s kim poslujem. Ako dobiješ kredit, a ja odobrim izvođača radova, onda smo u poslu."

Laru je preplavilo ushićenje. „Ja... ja ne znam kako da vam zahvalim. Otići ću do gospodina Makalistera i...”

„Na tvom mestu ne bih uradio baš tako”, savetovao joj je Kon. „Neka on dode kod tebe.”

Izgedala je zabrinuto. „Ali šta ako ne dođe...?” Kon se nasmešio. „Hoće, doći će.”

Predao joj je otkucani ugovor. „Ovde je desetogodišnji najam o kojem smo raspravljali. Sve zavisi od toga hoćeš li ti da ispuniš naše zahteve u vezi sa zgradom.” Predao joj je nacрте. „Ovo su naše specifikacije.”

Lara je provela noć proučavajući crteže i uputstva. Sledećeg jutra Šon Makalister je nazvao Laru. „Možeš li da dođeš do mene, Laro?”

Srce joj je lupalo. „Biću kod vas za petnaest minuta.”

Čekao je na nju.

„Razmišljao sam o našem razgovoru”, rekao je Makalister. „Morao bih da vidim pisani sporazum s gospodinom Konom o desetogodišnjem najmu.”

„Već ga imam” rekla je Lara. Otvorila je torbu i izvukla ugovor. Šon Makalister gaje pomno prostudirao. „Čini mi se da je u redu.” „Znači, možemo da sklopimo posao?” pitala je Lara. Zadržavala je dah. Makalister je odmahnuo glavom. „Ne.” „Ali mislila sam...”

Prsti su mu nemirno lupkali po stolu. „Da budem iskren, uopšte mi se ne žuri s prodajom zemljišta, Laro. Što ga duže budem imao, ono će biti vrednije na onoj lokaciji.”

Bledo ga je pogledala. „Ali vi...”

„Tvoj zahtev je vrlo neuobičajen. Nemaš nikakvog iskustva. Potreban mi je zaista dobar razlog da ti odobrim taj kredit.” „Ne razumem... kakav razlog?”

„Recimo... mali dodatak. Kaži mi, Laro, jesi li ikad imala ljubavnika?” Pitanje ju je uhvatilo potpuno nespremnu.

„Ja... ne” osećala je kako joj posao izmiče iz ruku. „Kakve to ima veze?”

Makalister se nagao napred. „Biću iskren prema tebi, Laro. Mislim da si vrlo privlačna. Želeo bih da odem u krevet s tobom. Kvid pro kvo. To znači...”

„Znam šta to znači”, skamenila se.

„Gledaj to ovako: to ti je prilika da učiniš nešto od sebe, zar ne? Da nešto imaš, da budeš neko. Da dokažeš sebi kako nisi kao tvoj otac.” Lari se zavrtelo u glavi.

„Verovatno nikada više nećeš dobiti takvu priliku, Laro. Možda ti treba vremena da razmisliš i...”

„Ne”, sopstveni glas joj je zvučao nestvarno. „Mogu odmah da vam dam odgovor.”

Ruke je čvrsto priljubila uz telo da zaustavi drhtanje. Sva njena budućnost, sav njen život je zavisio od onoga što će da kaže. „Poći ću u krevet s vama.”

Cereći se, Makalister je ustao i prišao joj, pružajući svoje debele ruke prema njenom telu.

„Ne sada”, rekla je Lara. „Tek kad vidim ugovor.”

„Hoću prvo da ga pročitam, ako nemate ništa protiv." Pogledala je na sat. „Ali sada nemam vremena. Mogu li da ga ponesem sa sobom? Doneću ga sutra."

Šon Makalister je slegnuo ramenima. „Kako hoćeš." Spustio je glas. „A što se tiče našeg malog susreta, sledeće subote moram u Halifaks. Mislim da bismo mogli zajedno da odemo na taj put."

Lara je gledala njegov pohotni smešak i osetila mučninu u želucu. „U redu", rekla je šapatom.

„Dobro, onda. Potpiši ugovor i sklopili smo posao." Onda se zamislio na Irenutak. „Biće ti potreban dobar izvođač radova. Jesi li čula za građevinsku firmu *Nova Škotska*⁷"

Larino se lice razvedrilo. „Da. Poznajem njihovog preduzimača, Baza Stila. On je sagradio neke od najvećih zgrada u Glejs Beju."

„Izvršno. Oni su dobra firma. Preporučiću ih."

„Sutra ću razgovarati s Bazom."

Sledećeg dana je Šon Makalister Lari dao ugovor o bankarskom kreditu.

„To je vrlo jednostavan ugovor, dušo. Ovo je desetogodišnji zajam od dvesta hiljada dolara sa osam posto kamate", pružio joj je olovku, „potpiši na poslednjoj stranici."

Te večeri je Lara pokazala ugovor Čarlsu Konu. Nije se usudila da govori o privatnom sporazumu s Makalisterom. Bila ju je sramota. Kon je pažljivo pročitao ugovor, a kada je završio, vratio ga je Lari.

„Ja to ne bih potpisao."

Bila je obeshrabrena. „Zašto?"

„Postoji klauzula koja govori da zgrada mora da bude završena do trideset i prvog decembra ili se zemljište vraća banci. Drugim recima, zgrada će pripasti Makalisteru, a moja kompanija postaće *njegov* zakupac. Gubiš posao a još uvek moraš da otplatiš dug s kamatama. Traži od njega da to promeni."

Makalisterove reči su zazvonile u Larinim ušima. „Da budem iskren, uopšte mi se ne žuri s prodajom zemljišta, Laro. Što ga duže budem imao, ono će biti vrednije na onoj lokaciji."

Lara je zatresla glavom. „Neće hteti to da promeni."

„Onda preuzimaš veliki rizik, Laro. Mogla bi da ostaneš bez ičega, ali s dugom od dvesta hiljada dolara i kamatama na njega."

„Ali ako na vreme završim zgradu..."

„To je veliko *ako*. Kada organizuješ gradnju, prepuštena si u velikoj meri na milost i nemilost drugih ljudi. Iznenađila bi se koliko stvari tu može da pođe naopako."

U Larinom glasu se osećao očajnički zanos koji ga je naterao da zaboravi na svoje sumnje.

„U redu", konačno je rekao. „Razgovaraj s njim."

Lara je pronašla Baza Stila na skelama petospratnice koju je gradio u Sidniju. Stil je bio sed, izboran čovek u četrdesetim godinama. Toplo je pozdravio Laru.

„Ovo je lepo iznenađenje" rekao je. „Kako su pustili tako slatku curicu da izađe iz Glejs Beja?"

„Iskrala sam se" rekla mu je Lara. „Imam posao za vas, gospodine Stile."

Nasmešio se. „Da? Šta gradiš - kućicu za lutke?"

„Ne." Izvukla je nacрте koje joj je dao Čarls Kon. „Ovo je ta zgrada."

Baz Stil ih je proučavao neko vreme. Zapanjeno je pogledao Laru. „Ovo je prilično veliki posao. Kakve veze ima s tobom?"

„Ja ću sve organizovati", ponosno je rekla Lara. „Biću vlasnica zgrade."

Stil je tiho zazviždao. „Pa, blago tebi."

„Postoje dva štosa."

„Da?"

„Zgrada mora da bude završena do trideset i prvog decembra ili se vraća banci, a ne srne da me košta više od sto sedamdeset hiljada dolara. Da li je to izvodljivo?"

Stil je ponovo pogledao nacрте. Lara ga je posmatrala dok je računao u sebi.

Konačno je progovorio. „Izvodljivo je."

Lara se jedva suzdržala da ne počne da ciči od veselja. „Onda smo sklopili posao."

Rukovali su se. „Ti si najboljši šef koga sam ikad imao" rekao je Baz Stil. „Hvala. Kada možemo da počnemo?"

„Ovako. Sutra ću da dođem u Glejs Bej da pogledam zemljište. Sagradiću ti zgradu kojom ćeš se ponositi."

Dok je odlazila, Lari se činilo kao da ima krila.

Lara se vratila u Glejs Bej i saopštila novosti Čarlsu Konu. „Jesi li sigurna da je ta firma pouzdana, Laro?"

„Znam da jeste", uveravala ga je Lara. „Sagradili su zgrade ovde, u Sidniju, Halifaksu..."

Njen entuzijazam je bio zarazan.

Kon se nasmešio. „Pa draga moja, izgleda da smo u poslu."

„Zar ne?", smešila se Lara. A tada se setila dogovora s Makalisterom i osmeh joj je nestao s lica. „*Sledeće subote moram u Halifaks. Mislim da bismo mogli zajedno da odemo na taj put.*" Subota je bila za samo dva dana.

Sledećeg jutra Lara je potpisala ugovore. Dok ju je Šon Makalister gledao kako izlazi iz kancelarije, bio je vrlo zadovoljan sobom. Nije nameravao da joj prepusti novu zgradu. Malo mu je nedostajalo da se naglas nasmeje njenoj naivnosti. Pozajmice joj novac, ali će ga zapravo pozajmiti samom sebi. Pomislio je na vođenje ljubavi s tim divnim mladim telom i dobio je erekciju.

Lara je samo dva puta bila u Halifaksu. U poređenju s Glejs Bejom to je bio veoma užurban i živ grad: pun pešaka, automobila i prodavnica prepunih robe. Šon Makalister je odveo Laru u motel na kraju grada. Stao je na parkiralište i potapšao je po kolenu. „Pričekaj ovde dok uzmem sobu, dušo.“

Lara je sedela u automobilu i čekala. Uхватила ju je panika. *Prodajem se*, pomislila je. *Kao kurva. Ali to je sve što mogu da prodam, a on barem misli da vredim dvesta hiljada dolara. Moj otac nikad u životu nije ni video dvesta hiljada dolara. Uvek je bio...*

Vrata automobila su se otvorila i tu je stajao Makalister, cereći se. „Sve je sređeno. Idemo.“

Lari je odjednom postalo teško da diše. Srce joj je tako lupalo da je mislila kako će da joj izleti iz grudi. *Dobiću srčani udar*, pomislila je.

„Lara...“ Začudoeno ju je pogledao. „Jesi li dobro?“

Ne, nisam. Umirem. Odvešće me u bolnicu i tamo ću da umrem. Kao devica. „Dobro sam“, rekla je.

Polako je izašla iz automobila i pošla za Makalisterom u sumornu prostoriju s krevetom, dve stolice, otrcanim stočićem i minijaturnim kupatilom.

Sve je bilo kao u ružnom snu.

„To ti je prvi put, zar ne?“ pitao je Makalister. Pomislila je na momke iz škole koji su je dirali, milovali joj grudi i pokušavali da joj stave ruku među noge. „Da“, rekla je.

„Pa, ne smeš da budeš nervozna. Seks je najprirodnija stvar na svetu.“

Lara je gledala kako Makalister svlači odeću sa sebe. Imao je zdepasto telo.

„Skini se“, naredio je Makalister.

Lara je polako skinula bluzu, suknju i cipele. Ostala je u grudnjaku i gaćicama.

Makalister ju je pogledao i prišao joj. „Predivna si, znaš, srce?“

Osećala je njegovu tvrdnu muškost na svom telu. Makalister ju je poljubio u usta i odmah je osetila gađenje.

„Skini i ostatak“, rekao je nestrpljivo. Prišao je krevetu i skinuo gaće. Penis mu je bio veliki i crven. *To neće moći da stane u mene*, pomislila je Lara. *Ubiće me.*

„Požuri.“

Lara je polako skinula grudnjak i gaćice. „Moj bože“ rekao je, „divna si. Dođi ovamo.“

Lara je prišla krevetu i sela na njega. Makalister joj je snažno stisnuo grudi. Kriknula je od bola.

„Dobar osećaj, zar ne? Vreme je da vidiš kako je to s muškarcem." Makalister ju je gurnuo na leđa i raširio joj noge.

Lara se iznenada uspaničila. „Nemam ništa", rekla je. „Mislim... mogla bih da ostanem trudna..."

„Ne brini se", obećao joj je Makalister. „Neću da svršim u tebe."

Trenutak kasnije Lara je osetila kako on ulazi u nju.

„Čekaj", krikнула je, „ja..."

Makalister nije mogao da čeka. Zario se svom snagom u nju, a bol je bila nepodnošljiva. Ulazio je u njeno telo, sve jače i jače, a Lara je stavila ruku na usta da ne zavrišti. *Biće gotovo za minut, pomislila je, a ja ću postati vlasnica čitave zgrade. A onda ću da podignem još jednu, pa još jednu...*

„Mešaj malo dupetom", viknuo je Makalister. „Nemoj samo da ležiš. Mešaj, srce. Mešaj!"

Pokušala je da se pomeri, ali nije mogla. Suviše je bolelo. Odjednom je Makalister zastenjao i Lara je osetila kako mu se telo trza. Ispustio je zadovoljan uzdah i mlitavo se ispružio pored nje. Bila je užasnuta. „Rekao si da nećeš..."

Podigao se na laktove i otvoreno joj rekao: „Draga moja, nisam mogao da se suzdržim, previše si lepa. Ali ne brini se. Ako zatrudniš, znam doktora koji će bez problema da se pobrine za tebe."

Lara je okrenula lice na drugu stranu kako ne bi mogao da vidi koliko joj se gadi. Odgegala se u kupatilo, krvareći, sva u bolovima. Stajala je pod tušem, puštajući da joj topla voda opere celo telo i mislila je: *Gotovo je. Učinila sam to. Sad imam zemlju. Biću bogata.*

Sada je samo trebalo da se vrati u Glejs Bej i da započne rad na zgradi.

Izašla je iz kupatila, a Šon Makalister je rekao: „Bilo je tako dobro da ovo obavezno moramo da ponovimo."

Šesto poglavlje

Čarls Kon je pregledao pet zgrada koje je izgradila građevinska firma *Nova Škotska*.

„Prvorazredne su“, rekao je Lari. „Ne bi trebalo da imaš nikakvih problema s njima.“

Lara, Čarls Kon i Baz Stil su proučavali novu lokaciju.

„Savršena je“, rekao je Baz Stil. Površina je četiri hiljade i trista kvadratnih metara. Moći ćeš ovde da izgradiš zgradu od dve hiljade kvadratnih metara.

Čarls Kon je upitao: „Da li zgrada može da bude gotova do kraja decembra?“ Odlučio je da zaštititi Laru na svaki mogući način.

„Biće gotova i ranije“, rekao je Stil. „Mogu da vam obećam da ću je sigurno završiti do Božića.“

Lara je blistala. „Kada možete da počnete?“

„Moji ljudi će doći sredinom sledeće nedelje.“

Posmatranje nastanka nove zgrade bilo je nešto najuzbudljivije što je Lara ikada doživela u životu. Bila je tamo svakog dana. „Želim da učim“, rekla je Čarlsu Konu. „Za mene je ovo samo početak. Pre nego što prestanem s tim poslom, izgradiću na stotine zgrada.“

Kon se pitao da li je Lara svesna onoga u šta se upušta.

Prvi koji su se pojavili na mestu gradnje bili su geometri. Ustanovili su zakonske granice placu i u svakom uglu su zaboli oznake u zemlju. Svaka oznaka je bila obojena fluorescentnim bojama radi lakše identifikacije. Geodetski posao bio je završen za dva dana i rano sledećeg jutra na mesto je stigla teška oprema za kopanje zemlje.

Lara je stajala tamo, čekajući.

„Šta se sada radi?“ pitala je Baza Stila.

„Raščišćavamo i krčimo.“

Lara ga je pogledala. „Šta to znači?“

„Buldožer će iskopati korenje drveća i poravnati teren.“

Sledeći deo opreme koji su dovezli bio je bager kojim će da iskopaju zemlju za temelje i instalacije.

Do tada su već svi stanari u pansionu čuli šta se događa i to je postala glavna tema razgovora za doručkom i večerom. Svi su navijali za Laru.

„Šta je sledeće?“ pitali bi je oni.

Lara je postajala stručnjak. „Jutros su postavili podzemne cevi. Sutra će da počnu da grade okvir od drveta i čelika, da mogu od čeličnih poluga da sastave skele.“ Nacerila še. „Razumete li vi uopšte o čemu ja govorim?“

Nalivanje betona je bio sledeći korak, a kada je betonski temelj bio spreman, došli su veliki kamioni sa drvenom građom i ekipe stolara su počele da podižu drveni kostur zgrade. Buka je bila zaglušujuća, ali je za Laru to bila muzika. Čitavo mesto je odjekivalo od udaraca čekićem i zvuka motornih testera. Već nakon dve nedelje bili su postavljeni spoljni zidovi sa otvorima za prozore i vrata, koji su onako prazni delovali kao da je neko opljačkao zgradu i odneo svu drvenariju.

Za neupućenog prolaznika, zgrada je bila lavirint od drveta i čelika, ali za Laru je ona predstavljala nešto drugo. Bio je to san koji se ostvaruje. Svakog jutra i svake večeri odlazila je u grad i posmatrala šta se radi. *Ovo je moje*, pomislila je, *ovo sada pripada meni*.

Nakon događaja s Makalisterom, Lara se bojala da će ostati trudna. Kad god bi na to pomislila, osetila bi mučninu u želucu. Kad je dobila menstruaciju, osetila je neopisivo olakšanje. *Sada moram da brinem samo o svojoj zgradi*.

Nastavila je da skuplja stanarine za Šona Makalistera jer je morala negde da stanuje, ali jedva se prisiljavala da uđe u njegovu kancelariju i da se suoči s njim.

„Dobro smo se proveli u Halifaksu, zar ne, dušo? Mogli bismo to da ponovimo.”

„Zauzeta sam svojom zgradom”, odlučno je rekla. Radovi su postali užur-baniji jer su limari, radnici na krovu i građevinci radili istovremeno, a broj ljudi, materijala i vozila se utrostručio.

Čarls Kon je otišao iz Glejs Beja, ali je zvao Laru svake nedelje.

„Kako napreduje zgrada?” pitao je.

„Sjajno!” rekla je Lara oduševljeno.

„Ide li sve po planu?”

„Ide brže nego što smo planirali.”

„Divno. Sada mogu da ti kažem da nisam bio sasvim siguran u to da ćeš uspeti.”

„Ali ste mi ipak pružili priliku. Hvala vam, Čarlse.”

„Usluga za uslugu. Zapamti, da nije bilo tebe, možda bih umro od gladi.”

S vremena na vreme Šon Makalister bi se pridružio Lari na gradilištu. „Sve ide kako treba, zar ne?” „Da”, rekla je Lara.

Makalister je izgledao kao da mu je zaista drago. Lara je pomislila: *Gospodin Kon je pogrešio u vezi s njim. On ne pokušava da me prevari*.

Do kraja novembra, zgrada je napredovala veoma brzo. Prozori i vrata su bili na svojim mestima, a postavljeni su bili i spoljni zidovi. Kostur je mogao da prihvati mrežu živaca i arterija.

Prvog ponedjeljka u decembru, rad na zgradi je počeo da se usporava. Lara je jednog jutra otišla na gradilište i tamo zatekla samo dva čoveka, koja su jedva nešto radila.

„Gde su ostali?" pitala je Lara.

„Na drugom poslu", objasnio je jedan od ljudi. „Doći će sutra."

Sutradan nije bilo nikoga. Lara je autobusom otišla u Halifax da razgovara s Bazom Stilom. „Šta se događa?" pitala je Lara. „Posao stoji."

„Ne treba da se brineš", uveravao ju je Stil. „Imamo probleme na drugom poslu i privremeno sam morao da povučem svoje ljude."

„Kada će se vratiti na posao?"

„Sledeće nedelje. Sve će ići po planu."

„Baze, znaš koliko mi to znači."

„Naravno, Laro."

„Ako zgrada ne bude završena na vreme, gubim je. Gubim sve."

„Ne brini se, mala. Neću dopustiti da se to dogodi."

Osetila se veoma neprijatno kada je odlazila.

Sledeće nedelje se radnici još uvek nisu pojavili. Ponovo je otišla u Halifax kod Stila.

„Žao mi je", rekla je sekretarica. „Gospodin Stil nije ovde." „Moram s njim da razgovaram. Kada će se vratiti?" „U gradu je na drugom poslu. Ne znam kada se vraća."

Laru je počela da hvata panika. „Ovo je veoma važno", bila je uporna Lara. „On za mene gradi zgradu koja mora da bude završena za tri nedelje."

„Ne brinite se, gospođice Kameron. Ako je gospodin Stil rekao da će je završiti, tako će i biti."

„Ali ništa se ne događa", rekla je Lara. „Niko ne radi na njoj."

„Želite li da razgovarate s gospodinom Eriksenom, njegovim zamenikom?"

„Da, molim vas."

Eriksen je bio pravi div, širokih ramena i vrlo prijatan čovek. Zračio je sigurnošću.

„Znam zašto ste ovde", rekao je. „Ali Baz kaže da uopšte ne treba da se brinete. Malo smo zaustavili vaš projekat zbog nekih problema na nekoliko velikih građevinskih poslova koje obavljamo, ali vaša zgrada će biti gotova za tri nedelje, kao što smo i obećali."

„Još uvek ima toliko toga..."

„Ne brinite se. Naši ljudi će stići u ponedjeljak ujutro."

„Hvala vam", rekla je Lara s olakšanjem. „Žao mi je što sam vas gnjavila, ali malo sam nervozna. Ovo mi mnogo znači."

„U redu je", nasmešio se Eriksen. „Idite kući i opustite se. U dobrim ste rukama."

U ponedjeljak ujutro na gradilištu nije bilo nijednog radnika. Lara je bila u panici. Nazvala je Čarlsa Kona.

„Radnici su prestali da rade", rekla mu je „a ja uopšte ne znam zašto. Stalno mi daju obećanja i krše ih."

„Kako se zove kompanija - *Nova Škotska*?"

„Tako je."

„Nazvaću te", rekao je Kon.

Dva sata kasnije Čarls Kon je nazvao. „Ko ti je preporučio tu firmu?"

Prisetila se. „Šon Makalister."

„Nisam iznenađen. Laro, to je njegova firma."

Lara je osetila iznenadnu malaksalost. „I on sada ne dopušta radnicima da je dovrše na vreme...?" „Nažalost, tako je." „O, moj bože."

„On je *nahaš zefa* - zmija otrovnica."

Bio je suviše obazriv da joj kaže kako ju je upozorio na vreme. Mogao je samo da kaže: "Možda... možda će nešto da iskrсне." Divio se devojčinom duhu i ambiciji, a prezirao je Šona Makalistera. Ali bio je bespomoćan. Ništa nije mogao da učini.

Lara je ležala budna cele noći, razmišljajući o svojoj ludosti. Zgrada koju je podigla pripašće Šonu Makalisteru, a njoj će ostati ogroman dug, koji će da vraća celog života. Zadrhtala je od pomisli na to kakvu bi isplatu mogao da očekuje Makalister.

Ujutro je otišla do Šona Makalistera.

„Dobro jutro, dušo. Lepo mi izgledaš danas."

Lara je odmah prešla na stvar. „Trebam produženje roka. Zgrada neće biti gotova do trideset i prvog decembra."

Makalister se zavalio u fotelji i namrštitio. „Zaista? To nije dobro, Laro."

„Trebam još mesec dana."

Makalister je uzdahnuo. „Nažalost, to nije moguće. O, ne, dušo, nikako nije moguće. Vidiš, potpisala si ugovor. Posao je posao."

„Ali..."

„Žao mi je, Laro. Trideset prvog se imovina vraća banci."

Kad su stanari pansiona čuli šta se događa, bili su više nego besni. „Kurvin sin", viknuo je jedan od njih. „Ne može to da ti uradi."

„Već je uradio", rekla je Lara očajno. „Gotovo je."

„I pustićemo ga da se izvuče?"

„E, nećemo. Koliko ti je još ostalo - tri nedelje?"

Lara je zatresla glavom. „Manje. Dve i po nedelje."

Jedan od ljudi se okrenuo ka ostalima. „Hajde da vidimo tu zgradu."

„Kakva je korist od toga?"

„Videćemo."

Uskoro su šestorica stanara stajala na gradilištu, proučavajući zgradu. „Voda nije postavljena“, rekao je jedan od ljudi.

„Nije ni struja.“

Stajali su tako, drhteći na ledenom decembarskom vetru, raspravljajući šta još može da se učini.

Jedan od njih se okrenuo prema Lari. „Taj tvoj bankar je veoma lukav. Pustio je da se zgrada gotovo dovrši, tako da on neće imati puno posla kad ti istekne ugovor.“

Okrenuo se ka ostalima. „Rekao bih da to može da se sredi za dve i po nedelje.“

Svi su se složili uglas.

Lara je bila van sebe. „Ljudi, ne razumete. Radnici neće da dođu.“

„Gledaj, curo, u svom pansionu imaš vodoinstalatore, građevince i električare, a imamo i mnogo prijatelja u gradu koji će se pobrinuti za ostalo.“

„Nemam pare da vam platim“, rekla je Lara. „Makalister mi neće dati...“

„Biće to naš božićni poklon za tebe.“

Ono što se dogodilo nakon toga bilo je neverovatno. Po Glejs Beju se brzo pročulo šta se događa. Građevinski radnici sa drugih zgrada došli su da pogledaju Larinu građevinu. Polovina njih je došla jer su voleli Laru, a druga polovina je bila tu zato što su imali neke neraščićene račune s Makalisterom i mrzeli su ga.

„Sredićemo mi tog gada“, govorili su.

Dolazili su da pomažu nakon radnog vremena i radili su do ponoći. Radili su i subotom i nedeljom. Ponovo se čula prijatna buka građevinskih radova. Izazov je bio da zgradu dovrše pre roka i ona je uskoro vrela od građevinaca, električara i vodoinstalatera koji su svi dobrovoljno pomagali. Kad je Šon Makalister čuo šta se događa, sjurio se na gradilište.

Stajao je tamo, u neverici. „Šta se događa?“ pitao je. „Ovo nisu moji radnici.“

„Moji su“, rekla je Lara prkosno. „U ugovoru ne piše da ne mogu da zaposlim svoje ljude.“

„Pa, ja...“ promućao je Makalister. „Pazi samo da zgrada odgovara specifikacijama.“

„Odgovaraće“, uverila ga je Lara.

Dan pre isteka stare godine zgrada je bila završena. Čvrsta i stabilna, ponosno se uzdizala prema nebu i bila je nešto najlepše što je Lara ikad videla. Stajala je i gledala u nju punog srca.

„Tvoja je“, ponosno je rekao jedan od radnika. „Hoćemo li to da proslavimo ili nećemo?“

Te noći se činilo da celi Glejs Bej slavi uspeh prve zgrade Lare Kameron.

Bio je to početak.

Nakon toga Laru je bilo nemoguće zaustaviti. Glava joj je bila prepuna zamisli.

„Vaši radnici će morati negde da stanuju“, rekla je Čarlsu Konu. „Zelega bih da im izgradim stanove. Jeste li zainteresovani?“

Klimnuo je glavom. „Vrlo sam zainteresovan.“

Lara je posetila bankara u Sidniju i pozajmila dovoljno novca da finansira svoj novi projekat.

Kad su kuće bile završene, Lara je rekla Čarlsu Konu: „Znate li šta još treba ovom gradu, Čarlse? Kućice za turiste koji leti dolaze da love ribu. Znam divno mesto pored zaliva gde bih mogla da sagradim...“

Čarls Kon je postao Larin neslužbeni finansijski savetnik, a tokom sledeće tri godine Lara je sagradila poslovnu zgradu, nekoliko kućica uz obalu i trgovački centar. Banke u Sidniju i Halifaksu su joj bez problema davale kredite.

Dve godine kasnije, kad je Lara prodala svoje nekretnine, dobila je ček od tri miliona dolara na ruke. Imala je dvadeset i jednu godinu.

Sledećeg dana se oprostila od Glejs Beja i otišla je u Čikago.

by voku

Sedmo poglavlje

Čikago je bio otkriće. Halifaks je bio najveći grad koji je Lara ikada videla, međutim, poredeći ga s ovim divom Srednjeg zapada, on je izgledao kao zaselak. Čikago je bio glasan i bučan grad, živ i pun energije, a svi kao da su žurili za nekim važnim poslom.

Lara je odsela u hotelu *Stivens*. Pažljivo je osmotrila jednu od elegantno obučenih žena koje su hodale predvorjem i postala je svesna svoje garderobe.

U Glejs Beju, da, pomislila je Lara. *U Čikagu, ne! Sledećeg* jutra je odmah krenula u akciju. Otišla je u *Kejn i Ultimo* i tamo je kupila garderobu poznatih kreatora; u butik *Džozef* po cipele, u *Saks fift avenju* i *Maršalfild* po rublje, u radnju *Trabert&Hofer* po nakit, i u *Ver* po bundu od krzna. I svaki put kad bi nešto kupila, začula je očev glas: *Ja ne štampam pare. Uzmi nešto za sebe iz Crvenog krsta.*" I pre nego što ju je prošla groznica kupovine, svi ormani Larinog apartmana su bili puni prekrasne garderobe.

Larin sledeći potez bio je da na poslovnim stranicama telefonskog imenika, u odeljku *Posrednici za kupovinu nekretnina*, potraži ono što joj treba. Izabrala je one s najvećim oglasom, *Parker&asosijets*. Lara je nazvala i tražila gospodina Parkera.

„Mogu li da znam ko zove?“

„Lara Kameron.“

Trenutak potom začuo se glas: „Brus Parker na telefonu. Mogu li nekako da vam pomognem?“

„Tražim mesto na kome ću izgraditi predivan novi hotel“, rekla je Lara.

Glas s druge strane je postao prijatniji.

„Pa, mi smo stručnjaci u tome, gospođo Kameron.“

„Gospođica Kameron.“

„Dobro. Imate li na umu neko posebno područje?“

„Nemam. Da budem iskrena, baš i ne poznajem Čikago.“

„Nema problema. Siguran sam da mogu da vam pokažem neke vrlo zanimljive lokacije. Samo mi recite šta da tražimo i s koliko novca raspolazete?“

Lara je ponosno rekla: „Tri miliona dolara.“ Nastupila je duga tišina.

„Tri miliona dolara?“

„Da.“

„I želite da sagradite predivan novi hotel?“

„Da.“

Ponovo tišina.

„Želite li da izgradite hotel ili da kupite nešto u širem centru grada, gospođice Kameron?"
„Naravno da ne želim ništa van centra", rekla je Lara, „baš naprotiv. Želim da sagradim ekskluzivni hotel s buticima u lepom delu grada..."

„Sa svotom od tri miliona dolara?" Parker se nasmejao. „Žao mi je, ne možemo da vam pomognemo."

„Hvala", rekla je Lara. Spustila je slušalicu. Očigledno je nazvala pogrešnog čoveka.

Vratila se poslovnim stranicama i obavila još desetak razgovora. Do večeri je Lara morala da se suoči sa stvarnošću. Niko od posrednika nije hteo da joj traži dobru lokaciju za hotel od tri miliona dolara. Dali su joj nekoliko predloga, ali svi oni su se svodili na isto: jeftin hotel izvan grada.

Nikada, pomislila je Lara. Pre ću se vratiti u Glejs Bej.

Mesecima je sanjala o hotelu koji je želela da izgradi, i u njenoj glavi taj hotel je već bio stvaran - prekrasan, živopisan i trodimenzionalan. Njen plan je bio da napravi hotel u kome će se ljudi osećati kao kod kuće. Sastojao bi se uglavnom od apartmana, a svaki apartman bi imao dnevnu sobu s bibliotekom, kaminom i velikim klavirom, i bio bi namešten udobnim foteljama i lakim stolicama. Imao bi dve velike spavaće sobe i balkon po celoj dužini apartmana. Bio bi tu džakuzi i bar. Lara je tačno znala šta želi. Pitanje je bilo kako će to i da dobije.

Lara je ušla u štampariju u Lejk stritu. „Želela bih da mi odštampate sto vizitkarti."

„Naravno. Šta želite da piše na njima?"

„Gospođica Lara Kameron, a na dnu: građevinska preduzetnica." „Dobro, gospođice Kameron. Biće gotove za dva dana." „Ne. Želela bih da ih dobijem ovog popodneva, molim vas." Sledeći korak je bilo upoznavanje s gradom.

* * *

Lara je hodala duž Mičigen avenije, Stejt strita i La Sala, šetala je duž Lejk šor drajva i lutala kroz Linkoln park sa zoološkim vrtom, golf igralištem i lagunom.

Posetila je *Merčendajz mart* i u *Kroč&Brentano* knjižari je kupila knjige o Čikagu. Čitala je o slavnim ljudima koji su živeli u Čikagu: Karl Sandberg, Frenk Lojd Rajt, Luis Salivan, Soul Belou. Čitala je o pionirskim porodicama koje su se naselile u Čikagu - Džon Berdovi, Gejlord Donelijevi, Maršal Fildovi, Poter Palmerovi i Volgrinovi. Prošla je pored njihovih kuća na Lejk šor drajvu i njihovih ogromnih imanja u predgrađu Lejk Forest. Posetila je Saut Sajd i tamo joj se činilo kao da je kod kuće zbog raznolikosti etničkih grupa: Šveđani, Poljaci, Irci, Litvanci. Mesto ju je podsetilo na Glejs Bej.

Ponovo je krenula na ulice, gledajući zgrade s natpisima *Na prodaju* i raspitivala se. „Koliko košta ova zgrada?“ „Osamdeset miliona dolara...“ „Šezdeset miliona dolara...“ „Sto miliona dolara...“

Njena tri miliona dolara izgledala su se sve beznačajnije. Lara je sedela u hotelskoj sobi i razmišljala o svojim mogućnostima. Mogla je da ode u neki siromašan deo grada i da tamo izgradi hotel, ili da se vrati kući. Nijedna mogućnost joj se nije sviđala.

Predaleko sam došla da bih sada odustala, pomislila je Lara.

Sledećeg jutra Lara je otišla u banku u Ulici La Sal.

Prišla je bankarskom službeniku za šalterom. „Želela bih da razgovaram s vašim potpredsednikom.“

Predala je službeniku svoju vizitkartu.

Pet minuta kasnije bila je u kancelariji Toma Pitersona, mlitavog, sredo-večnog čoveka s nervoznim pokretima. Proučavao je njenu vizitkartu.

„Kako mogu da vam pomognem, gospođice Kameron?“

„Želim da sagradim hotel u Čikagu. Uzela bih kredit kod vas.“

Ljubazno se nasmešio. „Zato mi i jesmo ovde. Kakav hotel hoćete da izgradite?“

„Prekrasan hotel s buticima na nekom lepom mestu.“ „Zvuči zanimljivo.“

„Moram da vam kažem“, rekla je Lara, „da imam samo tri miliona dolara za učešće.“

Nasmešio se: „Nema problema.“ Osetila je poznato uzbuđenje. „Zaista?“

„Sa tri miliona dolara možete daleko da dogurate, samo ako znate kako.“ Pogledao je na sat. „Sada imam drugi sastanak. Možemo li da se nađemo za večerom i da na miru porazgovaramo o tome?“

„Naravno“, rekla je Lara. „To bi bilo lepo.“

„Gde ste odseli?“

„U *Palmer hausu*.“

„Zašto onda ne bih došao po vas u osam?“

Lara je ustala. „Mnogo vam hvala. Ne mogu vam opisati koliko ste me razveselili. Iskreno rečeno, već sam počinjala da se osećam obeshrabreno.“

„Nema potrebe“, rekao je on. „Dobro ću da se pobrinem za vas.“

U osam sati je Tom Piterson došao po Laru i odveo je do *Henricija* na večeru. Kad su se smestili, rekao je: „Znate, drago mi je da ste došli baš kod mene. Možemo mnogo toga da učinimo jedno za drugo.“

„Zaista?“

„Da. U ovom gradu ima puno dobrih guza ali nijedna, bogami, nije lepa kao tvoja, dušo. Možeš da otvoriš luksuznu javnu kuću i da se pobrineš za ekskluzivne...“

Lara se sledila. „Molim?“

„Ako možeš da skupiš pet-šest devojaka, mogli bismo...”

Lara je nestala.

Sledećeg dana je Lara otišla u još tri banke. Kad je objasnila svoje planove direktoru prve banke, rekao joj je: „Daću vam najbolji savet koji ćete ikada da dobijete. Zaboravite. Nekretnine su muški posao. Tu nema mesta za ženu.”

„A zašto je tako?”, pitala je Lara.

„Zato što biste imali posla s hrpom mačo-grubijana. Živu bi vas pojeli.”

„Nisu me živu pojeli u Glejs Beju”, rekla je Lara.

Nagao se prema njoj. „Odaću vam malu tajnu: Čikago nije Glejs Bej.”

U sledećoj banci direktor joj je rekao: „Biće nam drago da vam pomognemo, gospođice Kameron. Naravno, ono što imate na umu ne dolazi u obzir. Ono što bih vam ja predložio jeste da nas pustite da investiramo vaš novac i...”

Lara je izašla iz kancelarije pre nego što je dovršio rečenicu.

U trećoj banci Laru su uveli u kancelariju Boba Vensa, sedokosog čoveka ugodnog izgleda, koji je izgledao baš onako kao što bi predsednik banke trebalo da izgleda. S njim je u prostoriji bio bled, mršav čovek svetle kose u tridesetim godinama, koji je nosio izgužvano odelo i izgledao kao da mu tamo nije mesto.

„Ovo je Hauard Keler, gospođice Kameron, jedan od naših potpredsednika.” „Drago mi je.”

„Šta mogu da učinim za vas?” pitao je Bob Vens.

„Hoću da izgradim hotel u Čikagu”, rekla je Lara, „i tražim nekoga ko će da me finansira.”

Bob Vens se nasmešio. „Došli ste na pravo mesto. Imate li neku lokaciju na umu?”

„Znam u kom području želim da gradim. Blizu Lupa, ne predaleko od Mičigen avenije...” „Izvršno.”

Lara mu je iznela svoju zamisao o hotelu s buticima.

„Zvuči zanimljivo”, rekao je Vens. „S koliko gotovine raspolazete?”

„Tri miliona dolara. Ostalo bih pozajmila.”

Nastala je pauza. „Žao mi je, ali ne mogu da vam pomognem. Vaš problem je u tome što imate velike zamisli i mali novčanik. Ali ako biste želeli da investiramo taj novac za vas...”

„Ne, hvala”, rekla je Lara. „Hvala što ste mi posvetili svoje vreme. Doviđe-nja, gospodo.” Okrenula se i besno je izašla iz kancelarije. U Glejs Beju su tri miliona dolara bila pravo bogatstvo. Ovde su ljudi smatrali da to nije ništa.

Kada je izašla na ulicu, začula je glas: „Gospođice Kameron!”

Lara se okrenula. Bio je to čovek kojeg je upoznala u kancelariji - Hauard Keler. „Da?”

„Želeo bih da razgovaram s vama“, rekao je. „Možda bismo mogli da odemo negde na kafu.“

Lara se ukočila. *Zar su svi u Čikagu seksualni manijaci?* „Odmah iza ugla je dobar kafić.“ Lara je slegla ramenima. „U redu.“

Kada su naručili, Huard Keler je rekao: „Oprostite što se mešam, ali nešto bih vam savetovao.“

Lara gaje nepoverljivo posmatrala. „Nastavite.“

„Kao prvo, pogrešili ste u samom početku.“

„Mislite da moja zamisao nije dobra?“, pitala je s visine.

„Naprotiv. Mislim da je hotel s buticima izvrsna zamisao.“

Bila je iznenađena. „Zašto onda?“

„Čikagu treba jedan takav hotel, ali ne mislim da bi trebalo da ga gradite.“

„Šta hoćete time da mi kažete?“

„Predložio bih vam da, umesto što biste gradili novi hotel, pronađete neki stari na dobroj lokaciji i da ga preuredite. Ima mnogo zapuštenih hotela koje možete da kupite po niskoj ceni. Vaša tri miliona dolara bila bi dovoljna za učešće. Onda biste mogli da dobijete dovoljan kredit od banke da to staro zdanje preuredite i pretvorite ga u svoj hotel s buticima.“

Lara je sedela, razmišljajući. Bio je u pravu. To je bio bolji pristup.

„Još nešto: nijedna banka vas neće finansirati ako nemate dobrog arhitektu i izvođača radova. Želeće da vide sve u jednom paketu.“

Lara se setila Baza Stila. „Razumem. Da li vi poznajete nekog dobrog arhitektu i građevinca?“

Huard Keler se nasmešio. „Poznajem nekoliko njih.“

„Hvala vam na savetu“, rekla je Lara. „Ako pronađem pravu lokaciju, mogu li da se vratim onda da porazgovaramo o tome?“

„Kad god želite. Srećno.“

Lara je očekivala da će reći nešto poput: „Zašto ne odemo da porazgovaramo još malo o tome u mom stanu?“ Ali Huard Keler je rekao samo: „Jeste li možda za još jednu kafu, gospođice Kameron?“

Lara je ponovo lutala ulicama Čikaga, ali ovog puta je tražila nešto drugo. Nekoliko blokova od Mičigen avenije, na Delaveru, Lara je pronašla zapušten predratni hotel. Ispred njega je pisalo: KONG EŠ NAL HOTEL. Lara je već krenula dalje, ali onda se naglo zaustavila. Pročelje je bilo tako prljavo da je bilo teško pogoditi kakve je boje uopšte nekada bilo. Hotel je imao osam spratova. Lara se okrenula i ušla u hotelsko predvorje. Unutrašnjost je bila još gora od spoljašnjosti. Službenik u farmerkama i otrcanom

džemperu je kroz vrata gurao odbačene stvari. Recepcija je više ličila na šalter za prodaju karata. Na jednom kraju predvorja je bilo stepenište koje je vodilo u nekadašnje prostorije za sastanke, sada pretvorene u iznajmljene kancelarije. U mezaninu je Lara videla putničku agenciju, servis za prodaju pozorišnih karata i agenciju za zapošljavanje.

Službenik se vratio na recepciju. „Želite li sobu, možda?”

„Ne. Želela bih da znam...” Prekinula ju je krupna mlada žena u tesnoj suknji. „Daj mi ključ, Majk.” Pored nje je stajao postariji čovek.

Recepcioner joj je dao ključ.

Lara ih je posmatrala dok su išli prema liftu.

„Kako mogu da vam pomognem?” upitao je recepcioner.

„Zanima me ovaj hotel”, rekla je Lara. „Da li je na prodaju?”

„Pretpostavljam daje ovde sve na prodaju. Vaš otac radi s nekretninama?”

„Ne”, rekla je Lara. „Ja radim.”

Iznenadeno ju je pogledao. „A, tako. Pa, verovatno biste onda želeli da razgovarate s jednim od braće Dajmond. Oni su vlasnici čitavog lanca ovih jazbina.”

„Gde mogu da ih pronađem?”, upitala je Lara. Službenik joj je dao adresu na Stejt stritu.

- „Nemate ništa protiv da malo pogledam uokolo?” Slegnuo je ramenima. „Samo napred”, nacerio se. „Ko zna, možda postanete moja šefica.”

Ne, ako mene pitaš, pomislila je Lara.

Prošetala je predvorjem, pomno ga proučavajući. Pored ulaza su se dizali stari mermerni stubovi. Instinktivno, Lara je podigla rub prljavog, otrcanog tepiha. Ispod njega je bio mermerni pod. Otišla je do mezanina. Žučkaste tapete su se gulile. Odlepila je jedan komad, a pod njim je bio isti takav mermer. Lara je postajala sve uzbuđenija. Rukohvati na stepeništu su bili obojeni u crno. Lara se okrenula da proveri da li je recepcioner gleda i izvukla je svoj ključ iz hotela *Stivens* da bi zagrebala po boji. Našla je ono čemu se nadala, rukohvat od kovanog gvozda. Prišla je liftovima koji su bili u istoj, crnoj boji, zagrebala je i pronašla još kovanog gvožđa.

Lara se vratila recepcioneru, skrivajući oduševljenje. „Mogu li da pogledam neku od soba?”

Slegnuo je ramenima. „Meni ni u džep, ni iz džepa.” Dao joj je ključ. „Četiristo deset”

„Hvala.”

Lara je ušla u lift. Bio je spor i zastareo. *Renoviraću ga*, pomislila je Lara, *a unutra ću staviti mural*. U mislima je već počinjala da uređuje hotel.

Soba 410 je izgledala užasno, ali mogućnosti za preuređenje su bile očigledne. Bila je to iznenađujuće velika soba sa zastarelim uređajima i neukusnim nameštajem. Larino srce je počelo brže da kuca. *Savršeno*, pomislila je.

Spustila se niz stepenište: bilo je staro i smrdelo je na buđ. Tepisi su bili otrcani, ali je i ispod njih pronašla mermer.

Lara je vratila ključ recepcioneru.

„Da li ste videli ono što ste želeli?”

„Da" rekla je Lara. „Hvala vam."

Nacerio joj se. „Kupićete ovu rupu?”

„Da", rekla je Lara. „Kupicu ovu rupu."

„Kul", rekao je.

Otvorila su se vrata lifta i mlada prostitutka je izašla napolje sa svojom postarijom mušterijom. Predala je ključ i nešto novca recepcioneru. „Hvala ti, Majk."

„Prijatan dan", viknuo je Majk. Okrenuo se ka Lari. „Hoćete li da se vratite?”

„O, da", uveravala ga je Lara. „Vratiću se."

Larina sledeća stanica je bila gradski arhiv. Tražila je vlasnička dokumenta o zgradi za koju je bila zainteresovana. Uz naknadu od deset dolara je dobila kompletan dosije o hotelu *Kongrešenal*. Pet godina ranije braća Dajmond su ga kupila za šest miliona dolara.

Kancelarija braće Dajmond je bila u staroj zgradi na uglu Stejt strita. Službenica, Azijatkinja u uskoj suknji, pozdravila je Laru kad je ulazila.

„Mogu li da vam pomognem?”

„Želela bih da vidim gospodina Dajmonda."

„Koga od njih dvojice?”

„Jednog od njih."

„Daću vam Džona."

Podigla je slušalicu i rekla: „Jedna gospođa želi da vas vidi, Džone." Slušala je par trenutaka, a onda je pogledala u Laru. „Zbog čega želite da se vidite s njim?”

„Htela bih da kupim jedan od njegovih hotela."

Sekretarica je ponovo progovorila u slušalicu. „Kaže da želi da kupi jedan od vaših hotela." Spustila je slušalicu. „Uđite."

Džon Dajmond bio je vrlo krupan i dlakav čovek srednjih godina, a imao je spljošteno lice kao neko ko je nekada trenirao boks. Nosio je košulju kratkih rukava i pušio veliku cigaru. Kada je Lara ušla u kancelariju, podigao je pogled.

„Sekretarica mi je rekla da želite da kupite jednu od mojih zgrada." Posmatrao ju je. „Izgledate suviše mladi da bi vam dali i da glasate."

„Ah, ne brinite se, dovoljno sam stara za glasanje", uveravala ga je Lara. „I dovoljno sam stara da kupim jednu od vaših zgrada."

„Ma, da? Koju?”

„Kong eš nal hotel."

„Šta?"

„To piše na tabli. Pretpostavljam da znači *Kongrešenal hotel*."

„Ah. Da."

„Da li je hotel na prodaju?"

Zatresao je glavom. „Paa, ne znam baš. Donosi nam veliku zaradu i nisam potpuno siguran da bismo mogli tek tako da ga se odrekemo."

„Morate da ga se odreknete", rekla je Lara.

„Molim?"

„Hotel je u užasnom stanju. Raspada se."

„Ma, da svakako! Zašto *vi* onda *hoćete* da ga kupite?"

„Hoću da ga preuredim. Naravno, trebalo bi da ga ispraznite pre nego što mi ga predate."

„Nema problema. Naši stanari su tu ionako na nedeljnom nivou."

„Koliko soba ima u hotelu?"

„Sto dvadeset i pet. Zgrada ima nekih deset hiljada kvadratnih metara korisnog prostora. *Previše soba*, pomislila je Lara. *Ali ako ih spojim u apartmane, imaju šezdeset do sedamdeset pari ključeva. To bi već moglo da prođe.*

Sada je trebalo da se dogovore oko cene.

„*Ako* odlučim da kupim zgradu, koliko biste *vi* tražili za nju?"

Dajmond je rekao: „*Ako* odlučim da je prodam, tražio bih deset miliona dolara ukupno, od toga šest miliona dolara isplate u gotovini..."

Lara je zavrtela glavom: „Nudim vam..."

„... uzmi ili ostavi. Nema pogađanja."

Lara je u mislima sabirala troškove renoviranja. Sigurno će joj ispasti nekih osamsto dolara po kvadratnom metru ili osam miliona dolara, plus nameštaj i oprema.

Lara je besomučno računala. Bila je sigurna da će banka da joj da kredit. Problem je bio što joj je trebalo šest miliona dolara gotovine, a imala je samo tri miliona. Dajmond je tražio previše za hotel, ali ona ga je ipak želela. Želela ga je više nego išta u životu.

„Evo ovako nešto ću da vam predložim", rekla je Lara.

Slušao je. „Da?"

„Pristajem na cenu koju tražite..."

Nasmešio se. „Zasad ste dobro krenuli."

„Ali daću vam samo tri miliona dolara u kesu."

Zavrteo je glavom. „Neće moći. Hoću šest miliona dolara i to odmah."

„Dobićete ih."

„Da? A odakle dolaze ostala tri?"

„Od vas."

„Molim?“

„Daćete mi drugu hipoteku na tri miliona dolara.“

„Želite da pozajmite novac od mene da biste kupili moju zgradu?“

Isto to pitanje postavio joj je Šon Makalister u Glejs Beju.

„Gledajte to ovako“, rekla je Lara. „Vi u stvari pozajmljujete novac samom sebi. Zgrada će biti u vašem vlasništvu sve dok je ne otplatim. Nikako ne možete da izgubite.“

Razmislio je o tome i nasmešio se. „Gospođice draga, upravo ste kupili sebi hotel.“

Kancelarija Hauarda Keleru u banci bila je kockasta mala prostorija s njegovim imenom na vratima. Kada je Lara ušla u kancelariju, on je izgledao kao da je izgužvan više nego prošli put. „Već ste se vratili?“

„Rekli ste mi da dođem kod vas kad nađem hotel. Našla sam ga.“

Keler se zavalio u fotelju. „Pričajte mi o tome.“

„Našla sam stari hotel po imenu *Kongrešenal*. Nalazi se na Delaveru. Udaljen je nekoliko blokova od Mičigen avenije. Zapušten je i sav nikakav, ali želim da ga kupim i da ga pretvorim u najbolji hotel u Čikagu.“

„Kakav dogovor ste sklopili?“

Sve mu je ispričala.

Keler je sedeo, razmišljajući. „Preneću to Bobu Vensu.“

Bob Vens je slušao i nešto zabeležio. „Moglo bi ovo da se izvede“, rekao je. „Ali...“ Pogledao je Laru. „Jeste li vi ikad upravljali hotelom, gospođice Kameron?“

Lara je pomislila na godine vođenja pansiona u Glejs Beju, na nameštanje kreveta, ribanje podova, pranje veša, na vreme kada je pokušavala da ugodi najrazličiti}im osobama i da održi red.

„Upravljala sam pansionom punim rudara i radnika iz pilane. Hotel će biti dečja igra u odnosu na to.“

Hauard Keler je rekao: „Voleo bih da pogledam tu nekretninu, Bobe.“

* * *

Larin zanos je bio neodoljiv. Hauard Keler je posmatrao njeno lice dok su hodali kroz zapuštene hotelske sobe i video ih sređene kroz njene oči.

„Ovde će biti predivan apartman sa saunom“, rekla je Lara uzbuđeno. „Kamin će da stoji tamo, a klavir u onom uglu.“ Počela je da hoda po sobi. „Kad mnogobrojni putnici stignu u Čikago, odsedaju u najboljim hotelima, ali svi su oni isti - hladne sobe bez posebnog šarma. Ako možemo da im ponudimo nešto poput ovoga, makar uz nešto višu cenu, nema sumnje šta će oni izabrati. Ovde će se zaista osećati kao kod kuće.“

„Zadivljen sam“, rekao je Hauard Keler.

Lara se okrenula prema njemu. „Mislite li da će banka da mi da kredit?“

„Proverićemo.“

Polu sata kasnije Hauard Keler je bio na sastanku s Vensom.

„Šta mislite o tome?“, pitao je Vens.

„Mislim da bi to moglo da uspe. Sviđa mi se njena zamisao o hotelu s buticima.“

„I meni. Jedini je problem to što je tako mlada i neiskusna. To je vrlo riskantno.“ Proveli su sledećih pola sata raspravljajući o troškovima i mogućoj zaradi.

„Mislim da bi trebalo da uđemo u to“, konačno je rekao Keler. „Ne možemo ništa da izgubimo.“ Nacerio se. „Ako dođe do najgoreg, nas dvojica možemo bar da se uselimo u hotel.“

Hauard Keler je nazvao Laru u hotel *Stivens*. „Banka vam je upravo odobrila kredit.“

Lara je vrisnula od sreće. „Zaista? To je divno! O, hvala vam, hvala vam!“

„Moramo da se dogovorimo još oko nekih detalja“, rekao je Hauard Keler. „Jeste li slobodni večeras da odemo zajedno na neku večeru?“

„Jesam.“

„Izvršno. Doći ću po vas u sedam i trideset.“

Večerali su u restoranu *Imperijal haus*. Lara je bila tako uzbuđena da je gotovo zaboravila da jede.

„Ne mogu vam opisati koliko sam oduševljena“, rekla je. „Biće to najlepší hotel u Čikagu.“

„Polako“, upozorio ju je Keler. „Još smo daleko od toga.“ Oklevao je. „Mogu li da budem iskren s vama, gospođice Kameron?“ „Lara.“

„Lara. Ovde ste potpuno nepoznati. Nemate iskustva.“ „U Glejs Beju...“

„Ovo nije Glejs Bej. Ovo je nešto sasvim drugo.“ „Zašto mi banka onda pomaže?“ pitala je Lara.

„Nemojte pogrešno da me shvatite. Mi nismo dobrotvorna ustanova. Najgore što može da nam se dogodi je da ostanemo na istom. Ali meni je stalo do vas. Verujem da ćete uspeti. Mislim da biste mogli da postignete veliki uspeh. Vi ne nameravate da stanete kod ovog hotela, zar ne?“

„Naravno da ne nameravam“, rekla je Lara.

„Tako sam i mislio. Hoću da vam kažem da kada mi dajemo kredit, obično se ne angažujemo lično na tom projektu. Ali u ovom slučaju bih voleo da vam pomognem koliko god mogu.“

Hauard Keler je želeo da sve ovo postane lično. Lara ga je privlačila od trenutka kad ju je ugledao. Osvojila ga je svojom energijom i odlučnošću. Bila je prekrasna devojka. Očajnički je hteo da je zadivi. *Možda joj, pomislio je Keler, jednog dana ispričam koliko mi je malo nedostajalo da postanem slavan...*

by voki

Osmo poglavlje

Bilo je finale svetske bejzbol serije i na stadion Vrigli fild nagurano je 38.710 vatrenih navijača. Početak devete serije, rezultat je jedan za Kabse i nula za Jenkije. Jenkiji udaraju palicom, sa dva auta. Na bazama su Toni Kubek na prvoj, Vitni Ford na drugoj i Jogi Bera na trećoj.

Kad je Miki Mantl došao na četvrtu bazu, gomila je zauralala. Mikje imao u proseku 304 udaraca te sezone, i četrdeset dva homun ran pogotka te godine.

Džek Brikhaus, komentator sa stadiona, rekao je uzbuđeno: „Oh, oh... izgleda da menjaju bacače. Mo Drabovski izlazi... Trener Kabse Bob Šefing razgovara sa sudijom... da vidimo ko ulazi... to je Hauard Keler! Keler izlazi na teren, a gomila vrišti. Ceo teret svetske serije počiva na ramenima ovog mladića. Može li on da dobije velikog Mikija Mantla? Saznaćemo za trenutak. Keler je na svom mestu... procenjuje situaciju... duboko je udahnuo i zamahuje. Baca!... Mantl maše palicom... promašio je! Prvi štrajk!"

Gomila je utihnula. Mantl se malo pomerio prema napred, lice mu je smrknuto, palica nakrivljena, spreman je da zamahne. Pritisak je užasan, ali on mora da bude pribran. Okrenuo se ka hvataču, pričekao znak i zamahnuo za novi udarac.

„Zamahnuo je i baca", povikao je komentator. „To je čuvena Kelerova zakrivljena lopta. Mantl je opet promašio! Drugi štrajk! Ako mladi Keler uspe da dobije Mika, Čikago Kabs će osvojiti svetsku seriju! Gledamo Davida i Golijata, dame i gospodo! Mladi Keler tek godinu dana igra u prvoj ligi, ali za to vreme je stekao zavidnu reputaciju. Miki Mantl je Golijat... može li mladi Keler da ga pobedi? Sve zavisi od sledećeg bacanja."

„Keler ponovo zamahuje... i idemo! Još jedna zakrivljena lopta! Mantl ne može daje pogodi... Treći štrajk!", urlao je komentator. „Mantl nije uspeo. Veliki Mikje pobeden, dame i gospodo. Mladi Hauard Keler je pobedio velikog Mikija Mantla! Utakmica je gotova - Čikago Kabs je osvojio svetsku seriju! Navijači su na nogama!"

Na terenu su Kelerovi saigrači potrčali prema njemu, podigli ga na ramena i...

„Huarde, šta radiš?"

„Pišem domaći, mama." Uhvaćen na delu, petnaestogodišnji Hauard Keler je isključio televizor. Utakmica će ionako uskoro biti gotova.

Bejzbol je bio Hauardova strast i život. Znao je da će jednog dana igrati u prvoj ligi. Kad je imao šest godina igrao je protiv klinaca dva puta starijih od sebe, a kad mu je bilo dvanaest postao je bacač za Ameriken lidžn. Kada mu je bilo petnaest, lovac na talente iz Čikago Kabse je dobio prve informacije o dečaku. „Nikada nisam video ništa poput njega", rekao mu je jedan od njegovih ljudi sa terena. „Mali je neverovatan, ima zakrivljen udarac, ume i usporeno da udara i menja ritam da ne možeš da poveruješ."

Lovac na talente je bio skeptičan. Nevoljno je pristao: „U redu. Pogledaću malog." Zatim je otišao na utakmicu *Ameriken lidžna* na kojoj je igrao Hauard Keler, i odmah se uverio da nije došao bez razloga. Nakon utakmice je potražio dečaka. „Šta hoćeš da radiš u životu, sinko?"

„Hoću da igram bejzbol", brzo je rekao Keler.

„Drago mi je da to čujem. Napravićemo ti ugovor s našim drugoligaškim timom."

Hauard nije mogao da dočeka da roditeljima saopšti ovu uzbudljivu novost.

Kelerovi su bili vrlo bliska katolička porodica. Svake nedelje su išli na misu i podsticali su sina da ide u crkvu. Hauard Keler, stariji, prodavao je pisace mašine i veliki deo vremena je provodio na putu. Kad je bio kod kuće, sve svoje slobodno vreme je posvećivao sinu. Hauard je bio blizak sa svojim roditeljima. Njegova majka je odlazila na sve njegove utakmice i navijala za njega. Hauard je dobio svoju prvu rukavicu i dres sa šest godina. Bio je lud za bejzbolom. Imao je fotografsko pamćenje za statistike igara odigranih i pre njegovog rođenja. Znao je sve statistike najboljih igrača. Zarađivao je novac kladeći se s prijateljima da može da navede početne bacače na svakoj utakmici.

„Hiljadu devetsto četrdeset deveta."

„To je lako", rekao je Hauard. „Njukomb, Ro, Haton i Branka za *Dodžerse*. Rejnolds, Raši, Bern i Lopat za *Jenkije*."

„U redu", izazvao ga je jedan od saigrača. „Koje odigrao najviše utakmica zaredom u istoriji prve lige?" U ruci je držao *Ginisovu knjigu rekorda*.

Hauard Keler nije ni zastao. „Lu Gerig - dve hiljade sto trideset."

„Ko je imao najviše šot-auta?"

„Valter Džonson - sto trinaest."

„Ko je imao najviše houna u karijeri?"

„Bejb Rut - sedamsto četrnaest."

* * *

Ubrzo je počelo da se priča o uspesima mladog igrača i profesionalni lovci na talente dolazili su da vide fenomenalnog mladića koji je igrao za drugoli-gašku ekipu *Čikago Kabsa*. Bili su zapanjeni. Kada je Keleru bilo sedamnaest godina, obratili su mu se lovci na talente iz *Sent Luis Kardinalsa*, *Baltimor Oriolsa* i *Njujork Jenkija*.

Hauardov otac je bio izuzetno ponosan. „On je na mene", hvalio bi se pred prijateljima. „I ja sam igrao bejzbol kao dečak."

Jednog leta, pred kraj srednje škole, Hauard Keler je radio kao službenik u banci jednog od sponzora njegove ekipe.

Hauard je tada bio u vezi s Beti Kvinlan, zgodnom devojkom iz njegove škole. Nameravali su da se venčaju kada završe školu. Hauard joj je stalno pričao o bejzbolu, a ona ga je strpljivo slušala jer je bila zaljubljena u njega. Hauard je voleo anegdote o svojim omiljenim igračima, i svaki put kad bi čuo neku požurio bi da je ispriča Beti.

„Kejsi Stengel je rekao: 'Tajna uspeha je da držiš onih pet ljudi koji te mrze dalje od onih pet koji su neodlučni.'"

„Neko je pitao Jogija Beru koliko je sati, a on je rekao: 'Mislite, ovog trena?'"

Mladi Keler znao je da će se uskoro priključiti panteonu slavnih igrača. Ali bogovi su za njega imali druge planove.

Hauard je jednog dana došao iz škole sa svojim najboljim prijateljem Džesijem, koji je igrao s njim u ekipi. Kelera su čekala dva pisma. U jednom su mu nudili sportsku stipendiju na Princetonu, a u drugom sportsku stipendiju na Harvardu.

„Pa to je super!" rekao je Džesi. „Čestitam." I ta čestitka je bila iskrena. Hauard Keler je bio njegov idol.

„Šta misliš, gde ćeš da ideš?", pitao ga je otac.

„Zašto bih uopšte išao na fakultet?" pitao se Hauard. „Sada mogu da uđem u bilo koju od prvoligaških ekipa."

Njegova majka se odlučno tome suprotstavila: „Za to nikad nije kasno, sine. Prvo moraš da se školuješ; kad jednog dana prestaneš da igraš bejzbol, moći ćeš da dobiješ posao koji želiš."

„U redu", rekao je Hauard. „Harvard. Beti ide na Velsli i hoću da budem blizu nje."

Beti Kvinlan je bila oduševljena kad joj je Hauard saopštio svoju odluku. „Moći ćemo da se vidamo preko vikenda", rekla je. Njegov prijatelj Džesi mu je kazao: „Već znam da ćeš mi nedostajati."

Dan pre nego što je Hauard Keler trebalo da pođe na fakultet, njegov otac je pobegao sa sekretaricom jednog od svojih klijenata. Dečak je bio zapanjen. „Kako je mogao?"

Njegova majka je bila u šoku. „On... sigurno prolazi kroz neku fazu pro-mene", promucala je. „Tvoj... tvoj otac me jako voli. On... on će se vratiti. Vi-dećeš, vratiće se..."

Sledećeg dana je Hauardova majka primila pismo od advokata kojim ju je ovaj službeno obavestio da njegov klijent Hauard Keler stariji želi razvod, a pošto nema dovoljna primanja da plaća alimentaciju, spreman je da supruzi prepusti kuću.

Hauard ju je čvrsto zagrlio. „Ne brini se, mama, ostaću ovde i brinuću se za tebe."

„Ne. Ne želim da se zbog mene odrekneš studija. Od dana kad si se rodio, tvoj otac i ja planiramo kako ćeš da ideš na fakultet." Nakon nekoliko trenutaka rekla je tiho: „O tome ćemo razgovarati ujutro. Vrlo sam umorna."

Hauard je ostao budan cele noći, razmišljajući o tome šta da radi. Mogao je da ode na Harvard ili da prihvati neku od ponuda za prvu ligu. Ali šta god on da izabere, majka će ostati sama. Bila je to teška odluka.

Kad se njegova majka sledećeg jutra nije pojavila na doručku, Hauard je otišao u njenu sobu. Sedela je u krevetu, nepokretna, a lice joj je bilo iskrivljeno u jednu stranu. Pretrpela je moždani udar.

S obzirom na to da nije imao para za bolničke račune i doktore, Hauard Keler se vratio poslu u banci i tamo je radio puno radno vreme. Završavao je u četiri sata, a nakon posla je žurio kući da neguje majku.

Bio je to blagi moždani udar i doktor je uveravao Hauarda da će mu se majka jednog dana oporaviti. „Pretrpela je užasan šok, ali biće joj bolje, vi-dećeš, biće joj bolje.”

Hauarda su tad još uvek zvali lovci na talente, ali on je znao da ne može da ostavi majku. *Ići ću kad se oporavi*, govorio je sebi.

Računi za lečenje su se gomilali.

U početku se čuo s Beti Kvinlan jednom nedeljno, ali nakon par meseci njihovi razgovori su se proredili.

Stanje njegove majke ostalo je nepromenjeno. Upitao je doktora: „Kada će se oporaviti?”

„Teško je to reći u ovom slučaju, sinko. U ovakvom stanju bi mogla da ostane mesecima, čak i godinama. Žao mi je što ne mogu da budem određeniji.”

Godina se završila i počela je nova, a Hauard je još uvek živeo s majkom i radio u banci. Jednog dana je primio pismo od Beti Kvinlan u kojem je pisalo da se zaljubila u drugog muškarca i da želi da mu se majka što pre oporavi. Lovci na talente su bili sve redi i na kraju su prestali da dolaze. Hauardov život se vrteo oko brige za majku. Išao je u kupovinu, kuvao i radio u banci. Više nije mislio na bejzbol. Bilo mu je dovoljno teško da sastavi kraj s krajem.

Kada mu je četiri godine kasnije majka umrla, Hauard Keler se više nije bavio bejzbolom. Sada je bio bankar.

Njegova prilika da postane slavan je iščezla.

Deveto poglavlje

Hauard Keler i Lara su razgovarali za večerom. „Kako ćemo da počnemo?“, upitala je Lara.

„Kao prvo, naći ćemo najbolje ljude. Počecemo sa advokatom za nekretnine, koji će sastaviti ugovor s braćom Dajmond. Tada ćemo da ti pronađemo vrhunskog arhitektu. Već imam nekoga u planu. Zatim ćemo da unajmimo najbolju firmu za izvođenje radova. Napravio sam već neke proračune. Osnovni troškovi projekta iznosiće oko sto hiljada dolara po sobi. Hotel će koštati oko sedam miliona dolara. Ako sve dobro isplaniramo, uspećemo.“

Arhitekta se zvao Ted Tati, a kad je čuo za Larine planove, nacerio se i rekao: „Svaka čast. Jedva sam čekao da neko dođe s ovakvom idejom.“

Deset dana kasnije predao joj je svoje crteže. Bili su ono o čemu je Lara sanjala.

„Trenutno hotel ima sto dvadeset i pet soba“, rekao je arhitekta. Kao što vidite, smanjio sam njihov broj na sedamdeset pet apartmana, kao što ste i tražili.“

„To je savršeno“, rekla je Lara.

Pokazala je planove Hauardu Keleru. I on je bio oduševljen. „Krenimo na posao. Dogovorila sam sastanak s izvođačem radova. Zove se Stiv Rajs.“

Stiv Rajs je bio jedan od najboljih izvođača radova u Čikagu. Lari se svideo na prvi pogled. Bio je jednostavan, razuman i čvrsto je stajao na zemlji.

Lara je rekla: „Hauard Keler kaže da ste najbolji.“

„U pravu je“, rekao je Rajs. „Naše geslo je: 'Gradimo za budućnost.'“

„To je dobro geslo.“

Rajs se nacerio. „Upravo sam ga smislio.“

Najpre je trebalo da prikaže svaki elemenat gradnje kroz čitav niz crteža. Poslali su ih potencijalnim saradnicima: proizvođačima čelika, zidarima, električarima. U posao je bilo uključeno više od šezdeset saradnika.

Onog dana kada su obavili sve dogovoreno, Hauard Keler je uzeo slobodno popodne da proslavi to sa Larom. „Ima li banka nešto protiv toga što si uzeo slobodno?“ pitala je Lara.

„Ne“, slagao je Keler. „To je deo mog posla.“ Istina je bila da je u svemu ovome strašno uživao. Voleo je da bude s Larom: da razgovara s njom, daje gleda. Pitao se šta ona misli o braku.

Lara je rekla: „Jutros sam čitala da su gotovo dovršili *Sirs tauer*. Ima sto deset spratova - to je najviša zgrada na svetu.“

„Tako je", rekao je Keler.

Lara je svečano rekla: „Jednog dana ću ja sagraditi višu, Huarde."

Poverovao joj je.

Ručali su u *Vajtholu*, sa Štivom Rajsom: „Šta je sledeće na redu?" pitala je Lara.

„Pa", rekao je Rajs, „prvo ćemo da raščistimo unutrašnjost zgrade. Zadržaćemo mermer. Uklonićemo sve prozore i raščistićemo kupaonice. Iz-menićemo električne instalacije i osavremeniti vodovod. Kada završimo s raščišćavanjem, bićemo spremni za gradnju."

„Koliko ljudi će raditi na njemu?"

Rajs se nasmejao. „Gomila, gospođice Kameron. Biće tu tim za prozore, za kupatila, za hodnike. Ti timovi rade sprat po sprat, obično od najvišeg sprata pa prema dole. Hotel će imati dva restorana i dostavu u sobe."

„Koliko dugo će to trajati?"

„S opremanjem i nameštajem - oko osamnaest meseci." „Platiću vam više ako završite za godinu dana", rekla je Lara. „Sjajno. *Kongrešenal* će..."

„Promeniću mu ime. Zvaće se *Kameron Palas*." Lara je osetila uzbuđenje izgovorivši to ime. Za nju je ovo bilo gotovo poput seksa. Njeno ime biće na zgradi gde će svi moći da ga vide.

Jednog kišnog septembarskog jutra, u šest sati ujutro je započelo renoviranje hotela. Lara je bila na gradilištu i pomno posmatrala kad su radnici ulazili u predvorje i počeli da ga rasturaju.

Na Larino iznenađenje, pojavio se i Huard Keler. „Rano si ustao", rekla je Lara.

„Nisam mogao da spavam", nasmejao se Keler. „Imam osećaj da je ovo početak nečeg velikog."

Dvanaest meseci kasnije, *Kameron Palas* je bio otvoren i dobio je sjajne ocene.

Arhitektonski kritičar za *Čikago tribjun* je napisao: „Čikago je konačno dobio hotel koji s pravom ima geslo: 'Budite kod kuće i kad niste kod kuće!' Lara Kameron je neko na koga ozbiljno treba računati..."

Pre završetka prvog meseca hotel je bio popunjen i imao je dugu listu rezervacija.

Huard Keler je bio oduševljen. „S ovom zaradom", rekao je, „hotel će biti otplaćen za dvanaest godina. To je izvrsno. Mi..."

„Nije dovoljno dobro", rekla je Lara. „Podići ću cene."

Videla je izraz na Kelerovom licu. „Ne brini se. Platiće. Ni najednom drugom mestu ne mogu da dobiju dva kamina, saunu i klavir."

Dve nedelje nakon otvaranja *Kameron Palasa*, Lara je imala sastanak s Bobom Vensom i Hauardom Kelerom.

„Našla sam još jedno izvrsno mesto za hotel“, rekla je Lara. „Biće poput *Kameron Palasa*, samo veći i bolji. Hauard Keler se nasmešio. „Pogledaću ga.“

Mesto je bilo savršeno, međutim, postojao je problem.

„Zakasnili ste“, posrednik je rekao Lari. „Jutros je ovde bio Stiv Merčison i već mi je dao ponudu. Kupice ga.“

„Koliko vam je ponudio?“

„Tri miliona.“

„Daću vam četiri. Pripremite ugovore.“

Posrednik je samo trepnuo. „U redu.“

Sledećeg popodneva Lara je primila telefonski poziv.

„Lara Kameron?“

„Da.“

„Ovde Stiv Merčison. Ovog puta ću ti oprostiti, gaduro, jer ne znaš s kim imaš posla. Ali ubuduće mi se miči s puta - ili ćeš zažaliti.“

Veza se prekinula.

Bila je 1974. i u cvetu su se događale važne stvari. Predsednik Nikson je dao ostavku da bi izbegao krivično gonjenje, a Džerald Ford je ušao u Belu kuću. OPEC je prekinuo embargo na naftu, a Izabel Peron je postala pred-sednica Argentine. U Čikagu je Lara započela gradnju novog hotela, *Čikago Kameron Plaža*. Osamnaest meseci kasnije bio je dovršen i postigao je još veći uspeh od *Kameron Palasa*. Nakon toga Laru niko nije mogao da zaustavi. Časopis *Forbs* napisao je kasnije: „Lara Kameron je fenomen. Njene inovacije menjaju pojam hotela. Gospođica Kameron zauzela je tradicionalno muško područje građevinskih preduzetnika i dokazala da žena može sve da ih zaseni.“

Lara je primila telefonski poziv od Čarlsa Kona. „Čestitam“, rekao je. „Ponosan sam na tebe. Nikada pre nisam imao šticećenicu.“

„Ja nikada pre nisam imala mentora. Bez vas se ništa od ovoga ne bi se dogodilo.“

„Sigurno bi se ti već nekako snašla“, rekao je Kon.

Film *Ajkula* je 1975. godine osvojio bioskopske dvorane, a ljudi širom sveta prestali su da se kupaju u moru. Ljudska populacija na planeti je prešla cifru od četiri milijarde. Kada je Lara čula taj podatak, rekla je Keleru: „Jesi li svestan koliko će im stanova biti potrebno?“ On nije bio siguran da li je to šala.

Tokom sledeće tri godine dovršene su tri poslovne zgrade. „Sada želim da sagradim poslovnu zgradu“, rekla je Lara Keleru, „baš u središtu Lupa.“

„Na tržištu se pojavio zanimljiv plac“, rekao je Keler. „Ako ti se sviđa, fi-nansiraćemo te.“

Tog popodneva su otišli da ga pogledaju. Nalazio se uz obalu, na sjajnoj lokaciji.

„Koliko će koštati?“, pitala je Lara.

„Izračunao sam. Oko sto dvadeset miliona dolara.“ Lari je zastao dah. „Zvuči zastrašujuće.“

„Laro, u poslu s nekretninama ključ uspeha je kreditiranje.“

Tuđi novac, pomislila je Lara. Baš to joj je rekao Bil Rodžers u pansionu. Činilo joj se da je taj dan bio tako davno, jer se od onda mnogo toga dogodilo. *A ovo je tek početak*, pomislila je Lara. *Tek početak*.

„Neki preduzetnici grade uglavnom bez vlastite gotovine.“

„Slušam.“

„Potrebno je samo iznajmiti ili prodati zgradu i time prikupiti dovoljno novca da se njim plate dugovi, da se kupi još placeva i na osnovu njih pozajmi još novca. To je poput obrnute piramide. Piramidu nekretnina moguće je izgraditi s vrlo malo početnog kapitala.“

„Shvatam“, rekla je Lara.

„Naravno, moraš da budeš oprezna. Piramida je izgrađena na papiru - na hipotekama. Ako nešto pođe loše, a zarada od jedne investicije ne uspe da pokrije dug one druge, piramida će da ti se sruši na glavu.“

„U redu. Kako mogu da dođem do tog zemljišta?“

„Sredićemo ti zajednički posao. Razgovaraću s Vensom o tome. Ako je to preveliki posao za našu banku, obratićemo se osiguravajućem društvu ili štedno-kreditnoj zadruzi. Preuzećeš hipoteku na pedeset miliona dolara. Uzećeš njihovu hipotekarnu ratu - to je pet miliona i deset posto, plus amortizacija hipoteke - i oni će postati tvoji partneri. Uzeće prvih deset posto od zarade, ali dobićeš svoju imovinu, potpuno finansiranu. Isplatiće ti tvoj gotovinski ulog i moći ćeš da zadržiš vrednost novca, jer finansijske ustanove nemaju nikakve koristi od gubitaka.“

Lara je slušala, upijajući svaku reč.

„Pratiš li me?“

„Pratim te.“

„Za pet-šest godina, kada zgrada bude iznajmljena, prodaćeš je. Ako je prodaš za sedamdeset pet miliona, pošto otplatiš hipoteku, dobićeš dvanaest i po miliona dolara. Osim toga, imaćeš kontinuiranu neoporezivu zaradu od osam miliona uz depresijaciju kojom ćeš smanjiti porez na druge prihode. I sve to od investicije od samo deset miliona.“

„To je sjajno!“ rekla je Lara.

Keler se nacerio. „Vlada želi da zarađuješ novac.“

„Kako bi ti se svidelo da i ti zarađuješ pare, Huarde? Velike pare.“

„Molim?“

„Volela bih da dođeš i da radiš za mene.“

Keler je naglo začutao. Znao je da se nalazi pred jednom od najvažnijih odluka u svom životu, ali to nije imalo veze s parama. Radilo se o Lari. Zaljubio se u nju. Jednom prilikom, kada je to pokušao da joj kaže, sve je propalo. Cele noći je vežbao kako će je zaprositi, a sledećeg jutra je otišao do nje i promučao: „Laro, volim te“, no pre nego što je mogao išta da doda, poljubila ga je u obraz i rekla: „I ja tebe volim, Huarde. Baci pogled na ovaj novi raspored.“ Nakon toga se nije usudio da pokuša ponovo.

Sada je htela da budu partneri. Radiće u njenoj blizini po ceo dan, a neće moći da je dodirne, neće moći...

„Veruješ li u mene, Huarde?“

„Bio bih lud da ne verujem.“

„Platiću ti dvostruko više nego što sada dobijaš i daću ti pet posto firme.“ „Mogu li... mogu li da razmislim o tome?“ „Nema tu o čemu da se razmišlja, zar ne?“ Doneo je odluku. „I nema... partneru.“

Lara ga je zagrlila. „To je divno! Ti i ja ćemo da sagradimo mnogo lepih zgrada. U Čikagu ima toliko ružnih zgrada. Za to nema opravdanja. Svaka zgrada bi trebalo da služi ovom gradu na čast.“

Stavio joj je ruku na rame. „Nemoj nikada da se promeniš, Laro.“

Odlučno ga je pogledala.

„Neću.“

Deseto poglavlje

Kasne sedamdesete su bile godine razvoja, promena i uzbuđenja. Izraelski komandosi su 1976. godine napali i oteli avion u Entebeu, umro je Mao Cedung, a Džejms Eri Karter Junior izabran je za predsednika Sjedinjenih Američkih Država.

Lara je sagradila poslovnu zgradu.

Čarli Čaplin je umro 1977, a Elvis Prišli se od tada pravi da je mrtav.

Lara je sagradila najveći trgovački centar u Čikagu. Te 1978. godine sveštenik Džim Džouns i njegovih 911 sledbenika počinili su masovno samou-bistvo u Gvajani. Sjedinjene Američke Države priznale su komunističku Kinu i ratifikovan je sporazum s Panamskim kanalom.

Lara je sagradila niz visokih stambenih zgrada u Rodžers Parku.

Izrael i Egipat su 1979. sklopili mirovni sporazum u Vašingtonu, dogodila se nuklearna katastrofa na ostrvu Tri Maji i revolucija u Iranu.

Lara je sagradila oblakoder, luksuzno odmaralište i kantri klub u Dirfildu, severno od Čikaga.

Lara nije često izlazila, a kada bi izašla obično bi otišla u klub gde se svirao džez. Sviđao joj se klub *Endi*, gde su svirali vrhunski džez muzičari. Slušala je Vona Frimana, velikog saksofonistu, i Erika Šnajdera, Antonija Braksona i Arta Houdsa na klaviru.

Lara nije imala vremena da bi osetila usamljenost. Provodila je svaki dan sa svojom porodicom: arhitektama, graditeljima, električarima, zidarima i vodoinstalaterima. Bila je opsednuta svojim zgradama. Čikago je bio njena pozornica, a ona je bila zvezda.

Njen profesionalni život je bio poput sna, ali nije imala privatni život. Iskustvo sa Šonom Makalisterom zagorčalo joj je pomisao na seksualne veze, a nikada nije sreća nikoga koga bi želela da vidi više od jednom ili dva puta u vrh glave. U dubini Larinog uma postojala je neuhvatljiva slika nekoga koga je želela ponovo da sretne. Na trenutak bi se prisjetila te slike, a tada bi ona nestala.

Imala je mnogo udvarača. Bilo ih je svih vrsta, od poslovnih ljudi i naftaša do pesnika, a uključivali su i neke od njenih zaposlenih. Lara je bila uljudna prema svima njima, no nikada nije dopustila da veza ode dalje od rukovanja za laku noć pred vratima.

Ali tada je Laru privukao Pit Rajan, glavni predradnik na jednom od njenih građevinskih poslova, zgodan mladić čvrste građe, s irskim naglaskom i živahnim osmehom. Lara je počela sve češće da posećuje građevinu na kojoj je Rajan radio. Razgovarali su o poslovnim problemima, ali oboje su bili svesni da govore o drugim stvarima.

„Želite li da večerate sa mnom?“ pitao je Rajan. Polako je razvukao glagol „večerati“.

Lara je osetila da joj je srce poskočilo. „Da.“

Rajan je došao po Laru u njen stan, ai nisu otišli na večeru. „Moj bože, zaista si tako lepa“, rekao je i zagrlio ju je svojim snažnim rukama.

Bila je spremna za njega. Predigra je trajala mesecima. Rajan ju je podigao u naručje i odneo u spavaću sobu. Svukli su se na brzinu, žurno. Bio je vitak i čvrste građe, a Lari je u glavi bljesnula slika debelog, mlohavog tela Šona Makalistera. Sledećeg trenutka su ležali u krevetu, a Rajanove ruke i njegov jezik putovali su po celom njenom telu. Vrištala je od zadovoljstva.

Kada su se oboje istrošili, ležali su zagrljeni.

„Moj bože“, rekao je Rajan tihim glasom, „ti si čudo.“

„I ti si“, prošaputala je Lara.

Nije mogla da se seti kada je bila tako srećna. Rajan je bio sve što je želela. Bio je inteligentan i topao, međusobno su se razumeli i govorili su istim jezikom. Rajan joj je stisnuo ruku. „Umirem od gladi. „I ja. Napraviću nam sendviče.“

„Sutra uveče“, obećao je Rajan „izvešću te na pravu večeru.“ Lara ga je zagrlila. „Dogovoreno.“

Sledećeg jutra Lara je otišla da poseti Rajana na gradilištu. Mogla je da ga vidi visoko na jednoj od čeličnih skela kako daje naredbe svojim ljudima. Dok je Lara hodala prema radnom liftu, jedan od radnika joj se nacerio. „Dobro jutro, gospođice Kameron.“ Glas mu je imao čudan prizvuk.

Još jedan radnik je prošao pored nje i nacerio se. „Dobro jutro, gospođice Kameron.“

Dva druga radnika bezobrazno su je posmatrala. „Dobro jutro, šefice.“

Lara je pogledala oko sebe. Ostali radnici su je posmatrali, cereći se. Lara je pocrvenela. Ušla je u lift i dovezla se do skele na kojoj je radio Rajan. Kada ju je ugledao, nasmešio se.

„Dobro jutro, dušo“ rekao je Rajan. „U koliko sati idemo na večeru?“

„Crkni od gladi“, rekla je Lara. „Otpušten si.“

Svaka Larina zgrada je bila novi izazov. Gradila je male poslovne zgrade od nekoliko spratova, velike poslovne zgrade i hotele. No bez obzira na tip /grade, najvažnija joj je bila pozicija.

Bil Rodžers je bio u pravu. Lokacija, lokacija, lokacija.

Larino carstvo se širilo. Počela je da dobija priznanja od gradskih vlasti, od štampe i javnosti. Bila je glamurozna pojava i kada bi odlazila na dobrotvorne događaje, u operu ili u muzej, fotografi bi uvek želeli da je slikaju. Sve češće se pojavljivala u medijima. Sve

njene zgrade bile su uspješne, ali još uvek nije bila zadovoljna. Izgledalo je kao da čeka da joj se dogodi nešto divno, da joj se otvore vrata, da je dodirne neka nepoznata čarolija.

Keler je bio zbunjen. „Šta ti zapravo želiš, Laro?”

„Više.”

I to je bilo sve što je od nje mogao da izvuče.

Jednog dana Lara je rekla Keleru: „Huarde, znaš li koliko trošimo svakog meseca na domare, posteljinu i perače prozora?”

„To ide s s ovim poslom”, rekao je Keler.

„Onda idemo da kupimo posao.”

„O čemu pričaš?”

„Osnovaćemo pomoćnu firmu. Usluživaćemo i ostale koji grade.” Zamisao je bila uspešna od početka. Zarada je stalno pristizala.

Keleru se činilo da je Lara oko sebe i svojih emocija izgradila zid. Bio joj je bliži od ikog drugoga, pa ipak mu Lara nikada nije govorila o svojoj porodici ili poreklu. Izgledalo je kao da se pojavila iz magle, niotkuda. U početku je Keler bio njen mentor, učio ju je i vodio, no sada je Lara sama donosila sve svoje odluke. Učenica je prerasla učitelja.

Lara nije dala da joj išta stoji na putu. Postajala je nezadrživa snaga i niko nije mogao da zaustavi. Bila je perfekcionista. Zнала je šta hoće i to je uvek dobijala.

U početku su neki od radnika pokušavali da izvuku korist od nje. Nikada pre nisu radili za ženu i to ih je zabavljalo. Čekao ih je šok. Kada je Lara uhvatila jednog od predradnika da potpisom potvrđuje posao koji nije bio obavljen, pred svima ga je prozvala i otpustila. Svakog jutro je bila na gradilištu. Radnici bi stizali u šest sati, a Lara bi ih već čekala tamo. Šovinizam je bio uvek prisutan. Muškarci bi čekali da im se Lara približi dovoljno da bi mogla da ih čuje kako pričaju bezobrazne viceve.

„Zašto žena ima jednu vijugu više od kokoške?”

„Ćerka pita majku: 'Možeš li da dobiješ dete ako progutaš spermu?' A mama kaže: 'Ne. Ali možeš da dobiješ novu bundu...’”

Neki su bili još slobodniji. Povremeno bi neki od radnika u prolazu „slučajno” dodirnuo njene grudi ili stražnjicu.

„Ups... pardon.”

„Ništa, ništa”, rekla bi Lara. „Pokupi sada lepo svoju platu i gubi se odavde.”

Ali naposljetku su radnici počeli da je cene. Jednog dana, dok su se Lara i Keler vozili Avenijom Kedzi, spazila je blok malih radnji. Zaustavila je automobil. „Ovaj prostor je upropašćen”, rekla je Lara. „Ovde bi trebalo postaviti oblakoder. Male radnje ne donose zaradu.”

„Da, u pravu si, ali problem je u tome što bi svakog stanara morala da nagovoriš da proda svoju imovinu", rekao je Keler. „Neki od njih sigurno ne bi pristali."

„Mogli bismo dobro da im platimo", rekla je Lara.

„Laro, ako samo jćilan od vlasnika ne bude hteo da proda, imaćeš veliki problem. Posedovaćeš hrpu malih radnji koje ne želiš, i nećeš moći da izgradiš svoju zgradu. A ako stanari saznaju da ovde želiš da sagradiš oblakoder, zaustaviće te."

„Nećemo da im kažemo šta nameravamo da uradimo", rekla je Lara. Postajala je uzbuđena. „Sredićemo da različiti ljudi pregovaraju s vlasnicima."

„Već sam to radio", upozorio ju je Keler. „Ako saznaju šta nameravaš, po-kušaće da od tebe iskamče što više mogu."

„Onda moramo da budemo opreznii. Idemo da procenimo plac."

Blok na Aveniji Kedzi sastojao se od petnaestak malih radnji. Bile su tu pekara, prodavnica alata, brijačnica, butik, mesara, krojač, apoteka, knjižara, kafić i brojne druge.

„Nemoj da zaboraviš na rizik", Keler je upozorio Laru. „Ako neko ne bude hteo da proda, izgubićeš novac koji si uložila u kupovinu ostalih lokala." „Ne brini se", rekla je Lara. „Snaći ću se."

Nedelju dana kasnije, stranac je ušao u malu berbernicu. Brica je čitao novine. Kad su se otvorila vrata, podigao je pogled i klimnuo glavom. „Mogu li da vam pomognem gospodine? Šišanje?"

Stranac se nasmešio. „Ne", rekao je. „Upravo sam stigao u grad. Imao sam berbernicu u Nju Džerziju, ali moja supruga je želela da se preselimo ovamo i budemo u blizini njene majke. Tražim radnju koju bih mogao da kupim."

„Ovo je jedina berbernica u blizini", rekao je brica. „Nije na prodaju."

Stranac se nasmešio. „U krajnjoj liniji, sve je na prodaju, zar ne? Za pravu cenu, naravno. Koliko ova radnja vredi - oko pedeset-šezdeset hiljada dolara?"

„Otprilike toliko", priznao je brica.

„Stvarno bih želeo ponovo da otvorim svoju radnju. Evo ovako. Daću vam sedamdeset i pet hiljada dolara za radnju." „Ne, ne pomišljam na prodaju." „Sto hiljada."

„Zaista, gospodine, ne želim..."

„I možete da ponesete svu opremu sa sobom."

Berberin se zagledao u njega. „Daćete mi sto hiljada dolara i pustićete me da iznesem stolice i ostatak opreme?" „Tako je. Imam sopstvenu opremu."

„Mogu li da razmislim o tome? Moram da razgovaram sa suprugom."

„Naravno. Svратиću sutra."

Dva dana kasnije brijačnica je bila kupljena.

„Jedan manje", rekla je Lara.

Pekara je bila sledeća. Bila je to mala porodična pekara koju je posedovao bračni par. Iz peći u zadnjoj prostoriji širio se miris svežeg hleba. Neka žena je razgovarala s jednim od vlasnika.

„Moj suprug je umro i ostavio mi je novac od osiguranja. Imali smo pekaru na Floridi. Tražim baš ovakvo mesto. Htela bih da je kupim."

„Dobro živimo od nje", rekao je vlasnik. „Moja supruga i ja nikada nismo ni pomislili na prodaju."

„Kada biste bili zainteresovani za prodaju, koliko biste tražili?" Vlasnik je slegnuo ramenima. „Ne znam."

„Mislite li da pekara vredi šezdeset hiljada dolara?"

„Oh, najmanje sedamdeset i pet hiljada", rekao je vlasnik.

„Evo ovako", rekla je žena. „Daću vam sto hiljada dolara za radnju."

Vlasnik se zagledao u nju. „Vi to ozbiljno?"

„Nikada nisam bila ozbiljnija."

Sledećeg jutra Lara je rekla: „Dva manje."

Ostatak otkupa protekao je jednako glatko. Petnaestak muškaraca i žena motalo se uokolo glumeći krojače, pekare, apotekare i mesare. Tokom sledećih šest meseci Lara je otkupila sve radnje, a zatim je unajmila ljude da dodu i izvedu različite operacije. Arhitekti su već počeli da prave planove za višespratnicu.

Lara je proučavala najnovije izveštaje. „Izgleda mi da smo uspeli", rekla je Keleru.

„Bojim se da imamo problem." „Zašto? Ostao nam je samo kafić."

„To je naš problem. Čovek koji ga je unajmio na pet godina ne želi da izađe iz njega."

„Ponudi mu još novca..."

„Kaže da ne želi da ga se odrekne ni po koju cenu."

Lara se zagledala u njega. „Da li on zna da želimo ovde da izgradimo oblakoder?"

„Ne."

„U redu. Ja ću razgovarati s njim. Ne brini se, dogovorićemo se. Saznaj od koga je unajmio prostor."

Sledećeg jutra je Lara otišla tamo. Kafić *Hejli* se nalazio na krajnjem jugoistočnom uglu bloka. Bio je mali, s pet-šest stolica uz šank i četiri separea. Čovek koji je izgledao kao vlasnik stajao je iza šanka. Izgledalo je da ima oko sedamdeset godina.

Lara je sela.

„Dobro jutro", rekao je čovek prijatnim glasom. „Šta želite da popijete?"

„Sok od pomorandže i kafu, molim."

„Stiže."

Gledala ga je kako cedi svež narandžin sok.

„Moja kelnerica se nije danas pojavila. Danas je teško naći pouzdanu ispomoć." Natočio je kafu i pojavio se s druge strane šanka. Sedeo je u invalidskim kolicima. Nije imao nogu. Lara gaje ćuteći posmatrala dok joj je nosio kafu i sok.

„Hvala", rekla je Lara. Osmotrla je okolo. „Imate lep kafić."

„Da, sviđa mi se."

„Koliko dugo ste ovde?"

„Deset godina."

„Jeste li ikad pomišljali na odlazak u penziju?" Zatresao je glavom. „Vi ste druga osoba koja me je to pitala ove nedelje. Ne, ne nameravam nikada da odem u penziju."

„Možda vam nisu ponudili dovoljno para", pokušala je Lara.

„Nema to veze s parama, mlada damo. Pre nego što sam došao ovamo, proveo sam dve godine u bolnici za veterane. Bez prijatelja. Bez smisla u životu. A onda me je neko nagovorio da unajmim ovo mesto." Nasmešio se. „To mi je promenilo ceo život. Sve komšije svraćaju ovamo. Postali su mi prijatelji, gotovo porodica. To mi je dalo razlog da živim." Zavrteo je glavom. „Ne, novac nema ništa s tim. Hoćete li da vam donesem još malo kafe?"

Lara je bila na sastanku s Hauardom Kelerom i arhitektom. „Ne moramo ni da otkupimo njegov ugovor o najmu", rekao je Keler. „Upravo sam razgovarao s njegovim stanodavcem. U ugovoru postoji klauzula da lokal mora da ostvari određeni prihod svakog meseca. Poslednjih nekoliko meseci on nije imao dovoljan prihod, pa možemo da mu zatvorimo kafić."

Lara se okrenula prema arhitekti. „Htela bih nešto da vas pitam." Pogledala je planove raširene na stolu i pokazala jugozapadni ugao crteža. „Šta ako promenimo nacrt, eliminišemo ovu površinu i pustimo da kafić ostane na svom mestu. Je li to moguće?"

Arhitekta je proučavao plan. „Moguće je. Mogu da nagnem ovu stranu zgrade i uravnotežim je na drugoj strani. Naravno, bolje bi izgledala bez toga..."

„Ali bi moglo da uspe?" Lara je bila uporna.

„Da."

Keler je insistirao: „Laro, rekao sam ti kako možemo da ga izbacimo."

Lara je odmahнула glavom. „Kupili smo ostatak bloka, zar ne?"

Keler je klimnuo glavom. „Naravno. Sada si ponosna vlasnica butika, krojačnice, knjižare, apoteke, pekare..."

„U redu", rekla je Lara. „Stanarima nove zgrade biće potreban kafić u koji mogu da svrate. A i nama. *Hejli* ostaje."

Na rođendan svoga oca, Lara je rekla Keleru: „Huarde, htela bih da mi učiniš uslugu."

„Naravno.“

„Želim da odeš u Škotsku umesto mene.“ „Hoćemo li i u Škotskoj da gradimo nešto?“ „Kupićemo dvorac.“ Stajao je, slušajući.

„Postoji mesto u Hajlendsu zvano Loh Morlik. Nalazi se na putu za Glenmor blizu Avimora. Svuda uokolo su dvorci. Kupi jedan.“ „Nešto kao vikendica?“

„Ne nameravam“ da živim tamo. Želim da sahranim oca na toj zemlji.“ Keler je rekao, polako: „Hoćeš da kupim dvorac u Škotskoj da tamo sahraniš oca?“

„Tako je. Nemam vremena da odem tamo lično. Ti si jedina osoba kojoj mogu da poverim taj posao. Moj otac je sahranjen na groblju Grinvud u Glejs Beju.“

Bila je to prva stvar koju je Keler doznao o Larinoj porodici. „Koliko vidim, jako si volela svog oca.“ „Hoćeš li to da mi uradiš?“ „Naravno.“

„Kada ga sahraniš, unajmi nekoga da održava grob.“

Tri nedelje kasnije Keler se vratio iz Škotske i rekao: „Sve je sređeno. Postala si vlasnica dvorca. Tvoj otac počiva na njegovom zemljištu. Dvorac se nalazi na prekrasnom mestu u blizini planina i jednog malog jezera. Zaista će ti se svideti. Kad ćeš otići tamo da ga vidiš?“

Lara ga je iznenađeno pogledala. „Ja? Ja neću da idem.“

by voku

KNJIGA DRUGA

Jedanaesto poglavlje

Lara je 1984. godine shvatila da je došlo vreme za osvajanje Njujorka. Kad je Keler u saopštila svoj plan, ovaj je bio užasnut.

„Ne sviđa mi se ta ideja“, rekao je. „Ne poznaješ Njujork. Ni ja ga ne poznajem. To je drugačiji grad od ovoga, Laro. Mi...“

„Upravo to su mi rekli kada sam došla iz Glejs Beja u Čikago“, uzvratila mu je Lara. „Zgrade su jednake bez obzira na to da li ih gradiš u Glejs Beju, Njujorku ili Tokiju. Svi igramo po istim pravilima.“

„Ali ovde ti tako dobro ide...“, bunio se Keler. „Šta još hoćeš?“

„Rekla sam ti - *želim više*. Želim da vidim svoje ime na njujorškim obla-koderima. Tamo ću da sagradim *Kameron Plažu* i *Kameron centar*. A jednoga dana, Huarde, sagradiću najviši oblakoder na svetu. To želim. *Kameron enterprajzis* seli se u Njujork.“

Njujork se razvijao neslućenom brzinom i bio je pun graditeljskih divova -tamo su gradili Zekendorfovi, Hari Helmsli, Donald Tramp, Juriši i Rudinsi.

„Pridružićemo se ovom klubu“, rekla je Lara Keleru.

Odseli su u hotelu *Ridžensi* i počeli su da istražuju grad. Lara nije mogla da se privikne na veličinu i dinamičnost užurbane metropole. Njujork je bio kanjon napravljen od oblakodera kroz koji su tekle reke automobila.

„U poređenju s njim Čikago izgleda kao Glejs Bej“, rekla je Lara. Nije mogla da dočeka da počne s poslom.

„Prvo moramo da pronađemo prave ljude. Zaposlićemo najboljeg nju-jorškog advokata za nekretnine. Zatim dobru firmu da nam vodi posao. Saznaj ko radi za Rudina. Proveri možeš li da ih prevedeš kod nas.“

„U redu.“

Lara je rekla: „Ovo je popis zgrada koje mi se sviđaju. Saznaj koje arhitektae su ih projektovale. Želim da ih upoznam.“

Keler je počinjao da oseća Larino uzbuđenje. „Zatražiću kredite od banaka. S onim što imam u Čikagu, to neće biti problem. Kontaktiraću neke štedno-kreditne zadruge i posrednike za nekretnine.“

„Sjajno.“

„Laro, pre nego što se upustimo u sve ovo, ne misliš li da bi možda trebalo da odlučiš šta će biti tvoj sledeći projekat?“

Lara je podigla pogled i nedužno upitala: „Zar ti nisam rekla? Kupićemo bolnicu *Menhetn central*.“

Nekoliko dana ranije Lara je otišla do frizera na Medison aveniji. Dok su je frizirali, čula je razgovor u susednom separeu: „Nedostajate nam, gospođo Voker.“

„I vi meni, Darlin. Koliko već dolazim ovamo?“ „Gotovo petnaest godina.“

„Vreme zaista leti, zar ne? Nedostajate mi Njujork.“ „Kada odlazite?“

„Odmah. Danas smo dobili obaveštenje o zatvaranju. To je neverovatno - bolnica *Menhetn central* se zatvara jer je ostala bez novca. Gotovo dvadeset godina sam radila tamo kao upravnik, a sada mi šalju obaveštenje da sam ostala bez posla! Možete li verovati da nisu bili dovoljno pristojni da to učine lično? Gde ide ovaj svet?“

Lara je napeto slušala.

„U novinama nisam pročitala ništa o zatvaranju.“ „Nema ništa u novinama. Novine ćute o tome. Žele prvo da obaveste zaposlene.“

Larina frizerka upravo joj je sušila kosu i bila je na pola posla. Lara je ustala.

„Nisam završila, gospođice Kameron.“

„Nije važno“, rekla je Lara. „Žuri mi se.“

Bolnica je bila ružna, oronula zgrada na Ist Sajdu, koja je zauzimala ceo blok. Lara ju je dugo posmatrala, a u mislima je videla novi, veličanstveni oblakoder s otmenim trgovinama u prizemlju i luksuznim stanovima na višim spratovima.

Lara je ušla u bolnicu i raspitala se za ime kompanije u čijem vlasništvu je bila zgrada. Poslali su je u kancelariju Rodžera Burnama na Vol stritu.

„Šta mogu da učinim za vas, gospođice Kameron?“ „Čujem da prodajete bolnicu *Menhetn central*.“ Iznenađeno ju je pogledao. „Gde ste to čuli?“ „Je li to istina?“

Izbegavao je odgovor. „Možda.“

„A ja bih je možda kupila“, rekla je Lara. „Koliko tražite?“

„Gledajte, gospođice... Ja vas ne poznajem. Ne možete tek tako da banete ovamo i da očekujete da s vama raspravljam o poslu vrednom devedeset mi-liona dolara. Ja...“

„Devedeset miliona?“ Lara je imala osećaj daje to previše, ali zaista je želela to mesto. Bio bi to dobar početak. „Znači, to je cifra o kojoj govorimo?“ „Ne govorimo ni o čemu.“

Lara je pružila Rodžeru Burnamu novčanicu od sto dolara. „Čemu to?“

„Želim da mi date četrdeset osam sati. Šta možete da izgubite? Ionako niste bili spremni da objavite da je zgrada bila na prodaju. Ako pristanem na vašu cenu, dobićete onda ono što ste hteli.“

„Ja ne znam ništa o vama.“

„Nazovite banku *Merkentajl* u Čikagu. Tražite Boba Vensa. On je predsednik.“

Pomno ju je promotrio, odmahnuo glavom i promumljao nešto što je uključivalo reč „ludača“.

Lično je potražio i našao telefonski broj. Lara je sedela tamo dok je njegova sekretarica pozivala Boba Vensa.

„Gospodine Vense? Ovde Rodžer Burnam iz Njujorka. Kod mene je gospođica...” Pogledao ju je.

„Lara Kameron.”

„Lara Kameron. Želi da kupi zgradu u našem vlasništvu i tvrdi da je poznajete.”

Sedeo je i slušao,

„Ona je...? Vidim... Zaista...? Ne nisam znao da... Dobro... Dobro.” Posle nekog vremena rekao je: „Mnogo vam hvala.”

Spustio je slušalicu i zagledao se u Laru. „Izgleda mi da ste ostavili prilično jak utisak u Čikagu.”

„Nameravam da isto to uradim i u Njujorku.”

Burnam je pogledao novčanicu od sto dolara. „Šta ću s ovim?”

„Kupite sebi kubanske cigare. Hoćete li da poslušete sa mnom ako prihvatim vašu cenu?”

Posmatrao ju je. „Pa, situacija je malo neobična... ali hoću. Daću vam četrdeset osam sati.”

„Moramo da budemo brzi s ovim”, rekla je Lara Keleru. „Imamo četrdeset osam sati da prikupimo novac.”

„Znaš li koliko će nam trebati?”

„Otprilike. Devedeset miliona za zemljište i oko dve stotine miliona da srušimo bolnicu i izgradimo zgradu.”

Keler se zagledao u nju. „To je dve stotine i devedeset miliona dolara.”

„Oduvek si bio dobar matematičar”, rekla je Lara.

Nije se obazirao na njene reči. „Laro, odakle nam sav taj novac?”

„Pozajmićemo ga”, rekla je Lara. „Možemo da jemčimo onim što imamo u Čikagu i da stavimo hipoteku na nove posede, tako da to ne bi smeo da bude problem.”

„To je veliki rizik, sto stvari može da pođe naopako. Stavljaš na kocku sve što imaš...”

„Upravo to čini stvar tako uzbuljivom”, rekla je Lara. „Kockanje. I pobeđivanje.”

Finansiranje zgrade u Njujorku bilo je još jednostavnije nego u Čikagu. Gradonačelnik Koč je uveo poreski program 421-A prema kome preduzetnik, koji zamenjuje funkcionalno zastarelu zgradu, može da traži odbitak od poreza, a prve dve godine ne mora da plaća porez.

Kada su banke i štedno-kreditne ustanove proverile finansijsko stanje Lare Kameron, bile su više nego zainteresovane da s njom sklope posao.

Pre isteka četrdeset osam sati, Lara je ušla u Burnamovu kancelariju i predala mu ček na tri miliona dolara.

„To je gotovinsko učešće“, rekla je Lara. „Prihvatam vašu cenu. Usput, možete da zadržite onih sto dolara.“

Tokom sledećih šest meseci Keler je radio s bankama na finansiranju, a Lara s arhitektama na planiranju.

Sve je išlo glatko. Arhitekti, izvođači radova i ljudi za marketing radili su po planu. U aprilu je trebalo da počne rušenje bolnice i izgradnja nove zgrade.

Lara je bila nemirna. Svakog jutra u šest sati bila je na gradilištu i posmatrala stvaranje nove zgrade. Bila je nervozna, jer je u toj fazi zgrada pripadala radnicima. Ona nije mogla ništa da uradi. Bila je naviknuta na više akcije. Volela je da radi na više projekata istovremeno.

„Zašto ne potražiš još jedan projekat?“ upitala je Lara Kelera.

„Zato što si do guše u ovome. Jedan tvoj neoprezan pokret ili najmanja greška bi mogla sve da upropasti. Znaš da si u ovu zgradu uložila poslednji cent koji imaš? Ako nešto krene naopako...“

„Ništa neće krenuti naopako.“ Posmatrala je izraz njegovog lica.

„Šta te muči?“

„Posao koji si sklopila sa štedno-kreditnom kompanijom...“

„U čemu je problem? Dobili smo novac, zar ne?“

„Ne sviđa mi se odredba o datumu završetka. Ako zgrada ne bude završena do petnaestog marta, oni je preuzimaju, a ti gubiš sve što imaš.“

Lara se setila zgrade koju je gradila u Glejs Beju i toga kako su joj prijatelji pomogli i završili je za nju. Ali ovo je bilo drugačije.

„Ne brini se“, rekla je Keleru. „Završićemo je na vreme. Jesi li siguran da ne možemo da potražimo novi projekat?“

Lara je razgovarala s ljudima iz marketinga.

„Prodavnice u prizemlju već su zakupljene“, rekao je šef marketinga. „Zauzeto je više od polovine stanova. Procenjujem da ćemo pre završetka zgrade prodati tri četvrtine stanova, a ostatak ubrzo posle toga.“

„Želim da svi budu prodati pre završetka gradnje“, rekla je Lara. „Krenite u intenzivnije oglašavanje.“

„U redu.“

Keler je ušao u kancelariju. „Moram da ti čestitam, Laro. Bila si u pravu. Zgrada napreduje po planu

„Biće to pravi rudnik zlata.“

Petnaestog januara, šezdeset dana pre predviđenog datuma završetka gradnje, velike skele i zidovi su bili završeni, a radnici su postavljali električne kablove i vodoinstalacije. Lara je stajala tamo, posmatrajući ljude koji su radili visoko na skelama. Jedan od radnika je počeo da vadi kutiju cigareta, a ključ za odvijanje mu je ispao iz ruke i pao u dubinu. Lara nije verovala svojim očima dok je težak, metalni ključ padao prema njoj. Skočila je u stranu, a srce joj je divlje lupalo. Radnik je gledao prema dole. Mahnuo je rukom u znak izvinjenja.

Smrknutog lica, Lara je ušla u građevinski lift i popela se do nivoa na kom je bio onaj radnik. Ne obazirući se na vrtoglavu visinu, krenula je preko skele i prišla mu je.

„Jesi li ti ispustio ključ?“

„Da. Oprostite.“

Snažno ga je ošamarila. „Otpušten si. Silazi s moje zgrade.“

„Hej“, rekao je, „bila je to nezgoda. Ja...“

„Gubi se odavde.“

Čovek ju je besno pogledao, a zatim je otišao i spustio se liftom. Lara je duboko udahnula da povрати prisebnost. Ostali radnici su je ćutke posmatrali. byvoki

„Vratite se na posao“, naredila je.

Lara je ručala sa Semom Gosdenom, njujorškim advokatom koji se brinuo za njene ugovore.

„Čujem da posao ide prilično dobro“, rekao je Gosden.

Lara se nasmešila. „I bolje od toga. Završićemo zgradu za nekoliko nedelja.“

„Smem li nešto da vam priznam?“

„Da, ali pazite da to ne bude na vašu štetu.“

Nasmejao se. „Kladio sam se da nećete uspeti.“

„Zaista? Zašto?“

„Građevinsko preduzetništvo na ovom nivou je muški posao. Jedine žene koje mogu da rade nešto u ovom poslu su one sedokose starice koje prodaju stvari po zadružnim prodavnicama.“

„Znači, kladili ste se protiv mene“, rekla je Lara.

Sem Gosden se nasmešio. „Da.“

Lara se nagla napred. „Seme...“

„Da?“

„Niko od mojih ljudi se neće kladiti protiv mene. Otpušteni ste.“ Sedeo je otvorenih usta, a Lara je ustala i izašla iz restorana.

Sledećeg ponedeljka ujutro, dok je vozila prema gradilištu, osetila je da nešto nije u redu. Odjednom je shvatila šta. Bila je tišina. Nisu se ćuli ćekići i bušilice. Kada je stigla na

gradilište, nije mogla da poveruje svojim očima. Radnici su skupljali opremu i odlazili. Njihov šef je pakovao svoje stvari. Lara je požurila do njega.

„Šta se ovo događa?" upitala ga je. „Tek je sedam sati."

„Povlačim ljude s posla."

„Molim?"

„Imali smo žalbu, gospođice Kameron."

„Kakvu žalbu?"

„Da li ste vi juče ošamarili jednog radnika?"

„Šta?" Potpuno je zaboravila na to. „Da, ošamarila sam ga. Zaslužio je. Otpustila sam ga."

„Jeste li od ovog grada dobili dozvolu da idete uokolo i šamarate ljude koji rade za vas?"

„Čekajte malo", rekla je Lara. „Nije bilo tako. Ispustio je ključ za odvijanje. Mogao je da me ubije. Izgubila sam kontrolu. Žao mi je, ali ne želim više da ga vidim ovde."

„Neće se on vratiti", rekao je šef. „Niko od nas neće se vratiti."

Lara se zagledala u njega. „Je li to neka šala?"

„Moj sindikat ne misli da je šala", rekao je šef. „Naredili su nam da odemo sa gradilišta i mi odlazimo."

„Pod ugovorom ste."

„Vi ste ga raskinuli", rekao joj je šef. „Ako hoćete da se žalite, obratite se sindikatu."

Spremao se da ode.

„Čekajte malo. Rekla sam da mi je žao. Evo ovako ćemo - ja... Spremna sam da se izvinim čoveku i da ga vratim na posao."

„Gospođice Kameron, mislim da niste shvatili. On ne želi da se vrati na posao. Sve nas čekaju drugi poslovi. U ovom gradu uvek ima posla. Da vam kažem još nešto, gospojo - imamo i previše posla da bismo dopuštali gazdama da nas šamaraju."

Lara je stajala i gledala ga kako odlazi. Bila je to njena najstrašnija noćna mora.

Lara je požurila natrag u kancelariju da saopšti novosti Keleru. Pre nego što je stigla da otvori usta, rekao je: „Čuo sam. Razgovarao sam već telefonom sa njihovim sindikatom." „Šta su rekli?" pitala je Lara grčevito.

„Održaće saslušanje sledećeg meseca."

Na Larinom licu se video očaj. „Sledećeg meseca! Imamo manje od dva meseca da dovršimo zgradu."

„Rekao sam im to."

„I, šta kažu?"

„Da to nije njihov problem."

Lara je utonula u fotelju. „O, bože. Šta ćemo sad?"

„Ne znam."

„Možda bismo mogli da uverimo banku da..." Videla je izraz na njegovom licu.

„A možda i ne." Iznenada se razvedrila. „Znam. Unajmićemo druge radnike i..."

„Laro, nijedan član sindikata neće ni da dotakne tu zgradu." „Trebalo je da ubijem tog gada." „Aha. To bi puno pomoglo", rekao je Keler sarkastično. Lara je ustala i počela da korača po sobi. „Mogla bih da zamolim Sema Gosdena da..." Iznenada se setila. „Ne, otpustila sam ga." „Zašto?" „Nije važno."

Keler je razmišljao naglas. „Mogli bismo da nađemo dobrog advokata... nekoga ko je u središtu svih događanja."

„To je dobra ideja. Treba nam neko ko može brzo da deluje. Znaš li nekoga?"

„Ne. Ali Sem Gosden mi je spomenuo jednog čoveka. Zove se Martin. Pol Martin." „Ko je on?"

„Nisam siguran ko je, ali kad smo razgovarali o mogućim problemima sa sindikatom, spomenuo mi je njegovo ime." „Znaš li za koju firmu radi?" „Ne."

Lara je pozvala svoju sekretaricu. „Keti, postoji jedan advokat na Men-hetnu po imenu Pol Martin. Pronađi mi njegovu adresu, molim te."

Keler je rekao: „Zar ne želiš prvo njegov telefonski broj da ugovoriš sastanak s njim?"

„Nema vremena za to. Ne mogu samo da sedim i čekam na sastanak. Moram danas odmah da odem do njega. Ako može da nam pomogne, dobro je. Ako ne može, moraćemo da smislimo neko drugo rešenje."

Ali u sebi je pomislila: *Nema drugog rešenja.*

by voki

Dvanaesto poglavlje

Pol Martin je bio u svojoj kancelariji na dvadeset petom spratu poslovne zgrade u Volstritu. Na vratima je pisalo: POL MARTIN, ADVOKAT.

Lara je duboko udahnula i ušla. Prijemna prostorija je bila manja nego što je ona očekivala. Sastojala se od rasklimanog stola za kojim je sedela sekretarica, veštačka plavuša.

„Dobar dan. Mogu li nekako da vam pomognem?“

„Došla sam da vidim gospodina Martina“, rekla je Lara.

„Očekuje li vas?“

„Da, očekuje me.“ Nije bilo vremena za objašnjavanje.

„Vaše ime je?“

„Kameron. Lara Kameron.“

Sekretarica ju je ispitivački pogledala. „Samo trenutak. Videću da li može da vas primi.“

Sekretarica je ustala sa svog mesta i nestala u drugom delu kancelarije. *Mora da me primi*, pomislila je Lara.

Trenutak nakon toga sekretarica se pojavila na vratima. „Gospodin Martin će vas sada primiti.“

Lara je prikrila uzdah olakšanja. „Hvala vam!“

Ušla je u kancelariju. Bila je prilično mala i jednostavno nameštena. Sto, dve fotelje, stočić za kafu i nekoliko stolica. *Nije baš neka tvrđava moći*, pomislila je Lara. Čovek iza stola izgledao je kao da mu je šezdesetak godina. Imao je duboko izborano lice, orlovski nos i grivu sede kose. Posedovao je neobičnu, gotovo životinjsku vitalnost. Nosio je staromodno odelo od štofa sa sitnim prugama i s prslukom, kao i belu košulju uskog okovratnika. Kada je progovorio, glas mu je bio dubok, promukao i nekako neodoljiv.

„Sekretarica mi je rekla da vas očekujem.“

„Žao mi je“, rekla je Lara. „Morala sam da vas vidim. Hitno je.“

„Sedite, gospođice...“

„Kameron. Lara Kameron.“ Sela je.

„Šta mogu da učinim za vas?“

Lara je duboko udahnula. „Imam mali problem.“ *Nedovršeni čelično-betonski kostur od dvadeset i pet spratova*. „Radi se o zgradi.“ „Šta je s njom?“

„Ja sam građevinska preduzetnica, gospodine Martine. Upravo gradim poslovnu zgradu na Ist Sajdu i imam problem sa sindikatom.“ Slušao ju je, ništa ne govoreći.

Lara je požurila dalje. „Razbesnela sam se i ošamarila jednog od radnika, a sindikat je zbog toga proglasio štrajk.“

Zbunjeno ju je posmatrao. „Gospođice Kameron... kakve to veze ima sa mnom?“

„Čula sam da biste vi mogli da mi pomognete.“

„Mislim da ste pogrešno čuli. Ja sam korporativni advokat. Ne bavim se ni zgradama ni sindikatima.“

Lari je srce stalo. „Oh, mislila sam... zar ne možete baš ništa da učinite?“

Stavio je dlanove na sto, kao da namerava da ustane. „Mogu da vam dam nekoliko saveta. Nađite dobrog advokata. Neka odvede sindikat na sud i...“

„Nema vremena. Isteći će mi rok. Ja... a staje drugi savet?“

„Izađite iz poslova gradnje.“ Pogled mu je bio prikovan za njene grudi. „Nemate pravu opremu za to.“

„Molim?“

„To nije mesto za ženu.“

„A šta je mesto za ženu?“ upitala je Lara ljutito. „Bosonoga i trudna u kuhinji?“

„Otprilike tako. Da.“

Lara je ustala. Jedino je tako mogla da se savlada. „Vi po svoj prilici potičete iz drevne loze dinosaurususa. Možda niste čuli novosti. Žene su danas slobodne.“

Pol Martin je odmahnuo glavom. „Nisu. Samo su glasnije.“ „Zbogom, gospodine Martine. Žao mi je što sam vam oduzela dragoceno vreme.“

Lara se okrenula i izjurila iz kancelarije, zalupivši vrata za sobom. Stala je u hodniku i duboko udahnula. *Ovo je bila greška*, pomislila je. Konačno je došla u šlepu ulicu. Stavila je na kocku ono što je godinama gradila i izgubila je sve to u jednom trenutku. Više joj niko ne može pomoći. Nema gde da ide. Gotovo je.

* * *

Lara je hodala hladnim, kišnim ulicama, potpuno nesvesna ledenog vetra i onoga što je okružuje. Razmišljala je o katastrofi koja ju je snašla. Upozorenje Hauarda Kelera joj je zvonilo u ušima: „*Gradiš zgrade i na osnovu njih uzimaš kredite. To je kao piramida, ali ako nisi dovoljno oprezna, ta piramida može da se sruši.*“ I srušila se. Banke u Čikagu oduzeće joj zgrade pod hipotekom, a izgubiće i sav novac koji je uložila u novu zgradu. Moraće da počne iz početka, ni od čega. *Jadni Hauard*, pomislila je. *Verovao je u moje snove, a ja sam ga razočarala.*

Kiša je prestala i nebo je počelo da se razvedrava. Bledo sunce se probijalo kroz oblake. Iznenada je shvatila da je jutro. Hodala je cele noći. Pogledala je oko sebe i shvatila gde se nalazi. Bila je samo dve ulice dalje od svog propalog gradilišta. *Pogledaću ga poslednji put*, pomislila je Lara rezignirano.

Odjednom je začula ono što je najmanje očekivala. Zvuk pneumatskih bušilica, čekića i mešalica za beton ispunjavao je prostor oko zgrade. Trenutak je stajala, slušajući, a tada je potrčala prema gradilištu. Kada je stigla tamo, stala je i gledala, ne verujući svojim očima. Svi su radnici bili tu i radili su kao da se ništa nije dogodilo. by voki

Šef joj je prišao, smeškajući se. „Dobro jutro, gospođice Kameron.“

Lara je konačno došla do glasa. „Šta... šta se to događa. Ja... mislila sam da ste povukli svoje ljude s posla.“

Rekao je smeteno: „Bio je to mali nesporazum, gospođice Kameron. Bruno je mogao da vas ubije kada je ispustio odvijač.“

Lara je promucala. „Ali on...“

„Ne brinite se. Neće se vratiti. To se više neće ponoviti. Sad je sve u najboljem redu. Napredujemo prema planu.“

Lara se osećala kao da sanja. Stajala je, posmatrajući radnike na skelama i pomislila: *Dobila sam sve natrag. Sve. Pol Martin.*

Lara ga je nazvala čim se vratila u kancelariju. Njegova sekretarica je rekla: „Žao mi je, gospodin Martin je zauzet.“

„Da li biste mogli da ga zamolite da me nazove?“ Lara je ostavila svoj broj.

U tri sata po podne još joj se nije javio. Ponovo gaje nazvala.

„Žao mi je, gospodin Martin je zauzet.“

Nije nazvao.

U pet sati Lara je otišla u kancelariju Pola Martina.

Rekla je plavokosoj sekretarici: „Hoćete li, molim vas, reći gospodinu Martinu da Lara Kameron želi da ga vidi?“

Sekretarica je izgledala nesigurno. „Pa, ja ću... Čekajte malo.“

Ušla je u kancelariju i vratila se minut kasnije. „Izvolite, uđite.“

Kad je Lara ušla, Pol Martin je podigao pogled.

„Izvolite, gospođice Kameron?“ Glas mu je bio hladan, ni prijateljski ni neprijateljski. „Kako mogu da vam pomognem?“ „Došla sam da vam se zahvalim.“

„Za šta?“

„Za... sređivanje stvari sa sindikatom.“

Namrštio se. „Nemam pojma o čemu govorite.“

„Svi radnici su se jutros vratili na posao. Zgrada napreduje prema planu.“

„Pa, čestitam.“

„Ako želite da mi pošaljete račun za svoje usluge...“

„Gospođice Kameron, mislim da ste malo zbunjeni. Ako je vaš problem rešen, drago mi je. Ali ja zaista nemam ništa s tim.”

Lara ga je dugo posmatrala. „U redu. Ja... Žao mi je što sam vam smetala.”

„Nema problema.” Gledao ju je dok je izlazila iz kancelarije.

Trenutak kasnije ušla je njegova sekretarica. „Gospođica Kameron ostavila je nešto za vas, gospodine Martine.”

Bio je to mali omot, zavezan sjajnom trakom. Otvorio ga je, znatiželjan. Unutra je bio srebrni vitez u punom oklopu, spreman za bitku. Izvinjenje. *Kako me je ono nazvala? Dinosaurius.* Još uvek je mogao da čuje dedin glas. „*Bila su to opasna vremena, Pole. Mladi ljudi su odlučili da preuzmu mafiju i da se ratosiljaju starih brkatih, dinosaurusa. Bilo je krvavo, ali uspeli su.*”

Ali to je bilo pre mnogo, mnogo vremena, u starom kraju. Na Siciliji.

by voku

Trinaesto poglavlje

*Gibelina,
Sicilija - 1879.*

Martinijevi su bili *stranieri* - stranci, u malom sicilijanskom selu Gibelina. Zemlja je bila turobna i neplodna, spržena nemilosrdnim užarenim suncem i nalikovala je na pejzaž koji je naslikao neki sadistički slikar. U kraju gde su velika imanja pripadala *gabelotima*, bogatim zemljoposjednicima, Martinijevi su kupili neveliko imanje i pokušali da njime sami upravljaju.

Jednoga dana je *soprintendente* došao da poseti Đuzepea Martinija.

„Što se tiče ovog tvog imanja“, rekao je „zemlja ima previše kamenja. Nećeš uvek moći pristojno da živiš od njega, uzgajajući samo masline i vinovu lozu.“

„Ne brinite se za mene“, rekao je Martini. „Celog života obrađujem zemlju.“

„Svi smo zabrinuti zbog tebe“, bio je uporan *soprintendente*. „Don Vito ima dobru zemlju i spreman je da ti je iznajmi.“

„Čuo sam o don Vitu i njegovoj zemlji“, odbrusio je Đuzepe Martini. „Ako se potpiše *mezadrija* da bih obrađivao njegovu zemlju, onda će mi uzimati tri četvrtine uroda i zaračunavati sto posto kamate za seme. Ostaću bez ičega, kao i druge budale koje rade za njega. Recite mu da sam rekao ne, hvala.“

„Činite veliku grešku, sinjore. Ovo je opasna zemlja. Nesreće se često događaju.“

„Pretite mi?“

„Naravno da ne, sinjore. Samo sam vam ukazivao na...“

„Gubite se s moje zemlje“, rekao je Đuzepe Martini. Nadglednik ga je gledao neko vreme, a tada je tužno zatresao glavom. „Vrlo ste tvrdoglavi.“

Ivo, sin Đuzepea Martinija, upitao je: „Ko je to bio, tata?“

„On je nadglednik jednog od velikih zemljoposjednika.“

„Ne sviđa mi se“ rekao je dečak.

„Ni meni, Ivo.“

Sledeće noći je sav rod na poljima Đuzepea Martinija spaljen, a deo stoke je nestao.

Tada je Đuzepe Martini napravio drugu grešku. Mislio je da će mu pomoći seoska *gvardija* i otišao je tamo.

„Potrebna mi je zaštita“, rekao je.

Šef policije ga suzdržano posmatrao. „To je naš posao“, rekao je. „U čemu je problem, sinjore?“

„Prošle noći su don Vitovi ljudi spalili sav moj rod na poljima i ukrali su mi stoku.“

„To je ozbiljna optužba, sinjore. Možete li da je dokažete?“ „Njegov *soprintendente* je bio kod mene i pretio mi je.“ „Da li vam je rekao da će vam zapaliti urod i ukrasti stoku?“ „Naravno da nije“, odgovorio je Đuzepe Martini. „Šta vam je rekao?“

„Rekao je da bi trebalo da odreknem svoje zemlje i umesto toga da unajmim zemlju od don Vita.“ „I vi ste to odbili?“ „Naravno.“

„Sinjore, don Vito je vrlo važna osoba. A vi želite da ga uhapsim samo zato što je hteo s vama da podeli svoju bogatu zemlju?“

„Želim da me zaštitite“, zahtevao je Đuzepe Martini. „Neću da im dopustim da me oteraju sa moje sopstvene zemlje.“

„Sinjore, ja saosećam s vama. Videću šta mogu da uradim.“

„To bi mi bilo drago.“

„Smatrajte da je to učinjeno.“

Sledećeg popodneva, dok se mladi Ivo vraćao iz grada, video je šestoricu muškaraca kako jašu prema imanju njegovog oca. Sišli su s konja i ušli u kuću. Nekoliko minuta kasnije Ivo je video kako njegovog oca vuku prema polju. Jedan od njih je izvukao pištolj. „Daćemo ti priliku da pobješ. „Trči.“ „Ne! Ovo je moja zemlja! Ja...“

Ivo je gledao, prestravljen, kako čovek puca u zemlju ispred nogu njegovog oca.

„Beži!“

Đuzepe Martini je potrčao.

Kampjeri su uzjahali konje i opkolili Martinija. Ivo se sakrio i užasnut posmatrao strašan prizor koji se odigravao pred njegovim očima.

Ljudi na konjima su gledali kako trči preko polja, pokušavajući da pobje. Svaki put kad bi stigao do ivice prašnjavog puta, jedan od njih bi jurnuo da ga zaustavi i sruši na zemlju. Seljak je bio iscrpljen i krvav. Počeo je da usporava.

Kampjeri su zaključili da im je dosta zabave. Jedan od njih je stavio konopac oko čovekovog vrata i dovukao ga do bunara. „Zašto?“ dahtao je. „Šta sam to uradio?“

„*Gvardija* - bio si tamo. Nisi to smeo da uradiš.“ *Kampjeri* su svojoj žrtvi spustili pantalone, a jedan od njih je uzeo nož dok su ga drugi držali. „Neka ti ovo bude pouka.“

Čovek je kriknuo: „Nemojte, molim vas! Zao mi je.“ *Kampjero* se nasmejao. „Kaži to večeras svojoj ženi. Posegnuo je rukom dole, zgrabio čovekov ud i isekao ga nožem.“ Njegovi krici su ispunili vazduh.

„Ovo ti više neće biti potrebno“, uveravao ga je kapetan. Uzeo je odsečeni ud i gurnuo ga čoveku u usta. On se zagrcnuo i ispljunuo ga.

Kapetan je pogledao u ostale. „Ne sviđa mu se ukus.“ „Uccidi quel figlio di puttana.“*

Jedan *kampjero* je sišao s konja i skupio nekoliko teških kamena s polja. Podigao je seljakove zakrvavljene pantalone i napunio mu džepove kamenjem.

* „Uccidi quel figlio di puttana.“ - „Ubij tog kurvinog sina.“ (Prim. lekt.)

„Eto ga, sad si spreman." Podigli su čoveka i odneli ga do bunara. „Srećan put."

Bacili su ga u dubinu.

„Ova voda će imati ukus pišačke", rekao je jedan od njih. Drugi se nasmejao. „Seljaci neće primetiti razliku." Ostali su nekoliko trenutaka, osluškujući zvukove koji su nestajali u tišini, a zatim su uzjahali konje i pošli kući.

Ivo Martini je ostao na pristojnoj udaljenosti, skriven iza grma i užasnuto ih posmatrao. Desetogodišnji dečak požurio je do bunara.

Pogledao je dole i prošaputao: „Tata..."

Ali bunar je bio dubok i ništa se nije čulo.

Kada su *kampjeri* završili s Đuzepeom Martinijem, otišli su da pronađu njegovu ženu, Mariju. Bila je u kuhinji kada su oni ušli unutra.

„Gde je moj muž?", pitala je.

Jedan se nacerio. „Eno ga, pije vodu."

Dvojica su joj prilazila. Jedan je od njih rekao: „Previše si lepa da budeš venčana za tako ružnog čoveka."

„Izlazite iz moje kuće", naredila im je Marija.

„Zar se tako postupa s gostima?" Jedan od muškaraca je pružio ruke ka njoj i strgao joj haljinu. „Ionako ćeš da nosiš crninu, pa ti ovo više neće biti potrebno." „Životinjo!"

Na peći je bila posuda vrele vode. Marija ju je zgrabila i bacila mu je u lice. Vrisnuo je od bola. „*Fika!*" Izvadio je pištolj i pucao u nju. Bila je mrtva pre nego što je pala na pod.

Kapetan je viknuo: „*Idiote!* Prvo ih pojebeš, a onda ih ubiješ." „Hajde, idemo da obavestimo don Vita."

Polu sata kasnije bili su na don Vitovom imanju. „Dobro smo se pobrinuli za muža i ženu", obavestio ga je kapetan. Šta je sa sinom?

Kapetan je iznenađeno pogledao don Vita. „Niste rekli ništa o sinu." »*Kretino!* Rekao sam da se pobrinete za celu porodicu. "

„Ali on je samo dečak, don Vito."

„Dečaci postaju muškarci. Muškarci žele osvetu. Ubijte ga."

„Kako vi kažete."

Dva čoveka su odjahala natrag na Martinijev posed.

Ivo je bio u šoku. Video je kako mu je oboje roditelja ubijeno. Sada je bio sam na svetu i nije mogao nigde da ode i nikome da se obrati. Čekaj! Ima neko ko može da mu pomogne - njegov stric, brat njegovog oca, Nuncio Martini iz Palerma. Ivo je znao da mora da bude brz. Don Vitovi ljudi će se vratiti da ga ubiju. Pitao se zašto to nisu već učinili. Dečak je ubacio nešto hrane u torbu, prebacio je torbu preko ramena i žurno napustio imanje.

Stigao je do prašnjavog puta koji vodi iz sela i počeo je da pešači. Kad god bi čuo da se približavaju kola, sišao bi s puta i sakrio se u grmlje.

Posle jednog sata putovanja primetio je da *katnjeri* jašu putem, tražeći ga. Ivo je ostao skriven, ne pomerajući se sve dok nisu otišli. Tada je nastavio da pešači. Noću bi spavao u voćnjacima, a jeo je voće s drveća i povrće iz polja. Hodao je čitava tri dana.

Kad je osetio da je utekao don Vitu, približio se nekom seocetu. Sat kasnije sedeo je u kolima koja su išla u Palermo.

Ivo je stigao do kuće svog strica usred noći. Nuncio Martini je živeo u velikoj, lepoj kući na izlasku iz grada. Imala je prostranu terasu i dvorište. Ivo je zalupao na ulazna vrata. Nastupila je duga tišina, a zatim se začuo dubok glas. „Ko je sad pa to, do sto đavola?“ „Ja sam, Ivo, striče Nuncio.“

Nekoliko trenutaka potom Nuncio Martini je otvorio vrata. Ivin stric je bio krupan čovek srednjih godina s velikim orlovskim nosom i lepršavom sedom kosom. Bio je u noćnoj košulji. Iznenadeno je pogledao dečaka. „Ivo! Šta radiš ovde usred noći? Gde su ti otac i majka?“

„Mrtvi su“, zajecao je Ivo.

„Mrtvi? Uđi, uđi.“

Ivo se uteturio u kuću.

„To je užasno. Da li je u pitanju neka nesreća?“

Ivo je zatresao glavom. „Don Vito je naredio svojim ljudima da ih ubiju.“

„Da ih ubiju? Ali zašto?“

„Otac nije hteo da unajmi njegovu zemlju.“

„Ah.“

„Zašto ih je ubio? Nikad mu nisu učinili ništa nažao.“

„Nije to bilo ništa lično“, rekao je Nuncio Martini.

Ivo je gledao u njega. „Mita *lično*? Ne razumem.“

„Svi ovde znaju za don Vita. Stekao je veliki ugled. On je moćan čovek koga svi poštuju. Kada bi on dopustio tvome ocu da mu se suprotstavi, i drugi bi pokušali da mu se suprotstave, a njegova moć bi oslabila. Ne možemo mi tu ništa da učinimo.“

Dečak ga je posmatrao, zgranut. „Ništa?“

„Ne sada, Ivo, Ne sada. U međuvremenu, trebalo bi da se dobro naspavaš i da se odmoriš.“

Razgovarali su ujutro, za doručkom.

„Da li bi želeo da živiš u ovoj lepoj kući i da radiš za mene?“ Nuncio Martini je bio udovac.

„Mislim da bih to voleo“, rekao je Ivo.

„Dobro bi mi došao pametan dečak poput tebe. A izgledaš mi i snažno." „Ja i jesam snažan", rekao mu je Ivo. „Dobro."

„Kojim se poslom ti baviš, striče?" pitao ga je Ivo.

Nuncio Martini se nasmešio. „Štitim ljude."

Mafija se pojavila širom Sicilije i u drugim siromaštvom pogođenim delovima Italije da štiti ljude od bezobzirne, autokratske vlasti. Mafija je ispravljala nepravde i svetila se za zločine, pa je na kraju postala toliko moćna da je se bojala i sama vlast, a trgovci i seljaci su joj plaćali danak.

Nuncio Martini je bio mafijaški *kapo* u Palermu. Brinuo se za to da se novac pokupi na vreme i da oni koji ne plate budu kažnjeni. Kazne su varirale od slomljene ruke ili noge do spore, bolne smrti.

Ivo je počeo da radi za svog strica.

Sledećih petnaest godina Palermo je bio škola za Iva, a stric Nuncio njegov učitelj. Ivo je počeo kao običan potrčko, zatim je prešao na skupljanje novca, i na kraju je postao stričev pouzdani saradnik.

Kada je Ivo imao dvadeset pet godina, oženio se Karmelom, bujnom Sicilijankom, a godinu dana kasnije rodio im se sin, Đankarlo. Ivo se s porodicom preselio u sopstvenu kuću. Kad mu je stric umro, Ivo je preuzeo njegov položaj i postao još uspešniji. Ali morao je da obavi neke nedovršene poslove.

Jednog dana je rekao Karmeli: „Pakuj se. Selimo se u Ameriku."

Iznenadeno ga je pogledala. „Zašto idemo u Ameriku?"

Ivo nije navikao na ispitivanja. „Samo uradi ono što ti kažem. Ja sada idem. Vратиću se za dva-tri dana."

„Ivo..."

„Pakuj se."

Tri crne *makine* zaustavile su se u Gibelini, tačno tamo gde se nalazila *gvardija*. Kapetan, sada petnaest kilograma teži, sedeo je za stolom kad su se otvorila vrata, a unutra ušlo šest muškaraca. Svi su bili dobro obučeni i izgledali su imućno.

„Dobro jutro, gospodo. Mogu li da vam pomognem?"

„Mi smo došli da pomognemo vama", rekao je Ivo. „Sećate li me se? Ja sam sin Duzepea Martinija."

Oči policijskog kapetana su se raširile. „Ti", rekao je. „Šta ovde radiš? Ovde je opasno za tebe."

„Došao sam zbog vaših zuba."

„Mojih zuba?"

„Da." Dva čoveka koja su došla uhvatila su kapetana i držala ga za ruke. „Rekao bih da vam treba dobar zubar pa ću ja to da sredim."

Ivo mu je gurnuo pištolj u usta i povukao okidač. Okrenuo se svojim pratiocima. „Idemo."

Petnaest minuta kasnije tri automobila su se dovezla do don Vitove kuće. Napolju su stajala dva stražara. Znatiželjno su posmatrali povorku. Kad su i automobili zaustavili, Ivo je izašao iz jednoga od njih.

„Dobro jutro. Don Vito nas očekuje", rekao je.

Jedan od stražara se namrštio. „Nije nam rekao ništa..."

Sledećeg trenutka su svi čuvari bili smaknuti. Oružje je bilo napunjeno velikim olovnim kuglama koje su lovci koristili da rašire sačmu.

U kući je don Vito čuo pucnjavu. Kad je pogledao kroz prozor i video šta se događa, brzo je prišao fioci i izvukao pištolj. „Franko!" dozivao je. „Antonio! Brzo!"

Napolju se čulo još nekoliko pucnjeva.

Glas je rekao: „Don Vito..."

Okrenuo se.

Ivo je stajao tamo, s pištoljem u ruci. „Baci oružje."

„Ja..."

„Baci ga."

Don Vito je bacio pištolj na pod. „Uzmi ono što hoćeš i izlazi." „Ne želim ništa", rekao je Ivo. „Zapravo, došao sam jer vam nešto dugujem."

Don Vito je rekao: „Šta god da je to, spreman sam da zaboravim."

„Ja nisam. Znete li ko sam ja?"

„Ne, ne znam."

„Ivo Martini."

Starac se namrštio, pokušavajući da se seti. Slegnuo je ramenima. „Ne poznajem te."

„Prošlo je više od petnaest godina. Tvoji ljudi su mi ubili oca i majku."

„To je užasno", rekao je don Vito. „Pobrinuću se da budu kažnjeni, ja ću..."

Ivo je pružio ruku i svom snagom ga udario pištoljem preko lica.

„To nije potrebno" prostenjao je don Vito. „Ja..."

Ivo je izvukao nož. „Skini pantalone."

„Zašto? Ne možeš..."

Ivo je podigao pištolj. „Skini pantalone."

„Ne!" vrisnuo je don Vito. „Razmisli šta radiš. Ja imam sina i braću. Ako me povrediš, oni će te pronaći i ubiće te kao psa."

„Ako budu mogli da me pronađu", rekao je Ivo. „Tvoje pantalone."

„Ne."

Ivo mu je ispalio metak u koleno. Starac je zavrištao od bola. „Daj da ti pomognem“, rekao je Ivo. Spustio je starčeve pantalone, a zatim i donji veš.”

„Nije baš neko čudo, zar ne? Pa, potrudimo se koliko možemo.“ Zgrabio je don Vitov ud i odsekao ga nožem.

Don Vito se onesvestio.

Ivo je uzeo čovekov ud i gurnuo mu ga u usta. „Izvini što nemam bunar u koji bih mogao da te bacim“, rekao je Ivo.

Umesto pozdrava pucao mu je u glavu, a zatim se okrenuo i izašao iz kuće do automobila. Prijatelji su ga čekali tamo.

„Idemo.“

„On ima veliku familiju, Ivo. Krenuće za tobom.“

„Neka.“

Dva dana kasnije, Ivo, njegova žena i sin Đankarlo su bili na brodu za Njujork.

Krajem prošlog veka Njujork je bio zemlja mogućnosti. U Njujorku je živelo mnogo Italijana. Mnogi Ivovi prijatelji su se doselili u ovaj grad pre njega, i odlučili da se tu bave onim što su najbolje znali - „zaštitom“ ljudi. Mafija je počela da širi svoje pipke. Ivo je promenio prezime iz Martini u Martin, i uživao je u nesmetanom bogaćenju.

Đankarlo je bio veliko razočaranje za svoga oca. Nije bio zainteresovan za rad. Kada je imao dvadeset sedam godina napravio je dete nekoj mladoj Italijanki, na brzinu se oženio njom, a tri meseca kasnije rodio im se sin, Pol.

Ivo je imao velike planove za svoga unuka. Advokati su bili vrlo važni u Americi i Ivo je odlučio da će njegov unuk postati advokat. Dečak je bio ambiciozan i inteligentan, a kada mu je bilo dvadeset dve godine primili su ga na studije prava na Harvardu. Kada je Pol diplomirao, Ivo mu je sredio posao u poznatoj pravničkoj firmi, gde je uskoro postao jedan od partnera. Pet godina kasnije Pol je otvorio sopstvenu firmu. Ivo je tada već uložio mnogo para u potpuno zakonite poslove, ali je još uvek održavao veze s mafijom, dok je njegov unuk sređivao pravničke poslove za njega. Kada je

Ivo umro, 1976. godine, Pol se oženio mladom Italijankom Ninom, i godinu dana kasnije rodili su im se blizanci.

Tokom sedamdesetih godina, Pol je bio vrlo zaposlen. Njegovi najvažniji klijenti su bili sindikati, i taj položaj mu je donosio moć. Kod njega su dolazili važni ljudi iz poslovnog i industrijskog sveta.

Jednog dana Pol je ručao s klijentom, Bilom Roanom, uglednim bankarom koji nije ništa znao o njegovoj porodičnoj prošlosti.

„Trebalo bi da se učlanite u *Sanivel*, moj golf klub“, rekao je Bil Roan. „Igrate golf, zar ne?“

„Povremeno“, rekao je Pol. „Kad imam vremena.“

„Sjajno. Ja sam u odboru za prijem novih članova. Hoćete li da vas predložim za člana?“

Sledeće nedelje odbor se sastao da raspravlja o novim članovima. Spomenuli su ime Pola Martina.

„Mogu da ga preporučim“, rekao je Bil Roan. „To je dobar čovek.“

Džon Hamond, takođe član odbora, rekao je: „On je Italijan, zar ne? Ne treba nam *dejgo** u klubu, Bile.“

Bankar ga je pogledao. „Blokiraćeš njegovo članstvo?“

„Naravno da hoću.“

„U redu, idemo dalje. Sledeći...“

Sastanak se nastavio.

Dve nedelje kasnije Pol Martin je ponovo ručao s bankarom. „Vežbao sam golf“, našalio se Pol.

Bil Roan je bio posramljen. „Došlo je do zastoja, Pole.“

„Zastoj?“

„Predložio sam vas za člana. Nažalost, jedan od članova se usprotivio.“ „Da? Zašto?“

„Ne primajte to lično. On je šovinista. Ne voli Italijane.“

Pol se nasmešio. „To mi ne smeta, Bile. Mnogi ljudi ne vole Italijane. Taj gospodin...“

„Hamond, Džon Hamond.“

„Onaj što pakuje meso?“

„Da. Predomisliće se. Ponovo ću s njim razgovarati.“ Pol je zatresao glavom. „Nije potrebno. Da budem iskren, ionako nisam baš lud za golfom.“

Šest meseci kasnije, usred jula, četiri hladnjače Hamondove kompanije za pakovanje mesa, koje su vozile meso iz fabrike u Minesoti do maloprodaja u Bafalu i Nju Džerziju, sišle su s puta. Vozači su otvorili zadnja vrata hladnjača i otišli.

Kad je Džon Hamond čuo novosti, bio je besan. Pozvao je svog poslovođu. „Što se to, kog đavola, događa?“ povikao je. „Milion i po dolara vredno meso propalo je na suncu. Kako je to moglo da se dogodi?“ „Sindikata je ušao u štrajk“, rekao je poslovođa.

„Bez ikakvog obaveštenja, bez najave? Šta hoće? Više para?“ Poslovođa je slegnuo ramenima. „Ne znam. Nisu mi ništa rekli. Samo su otišli.“

„Reci lokalnom predstavniku sindikata da dođe ovamo kod mene. Srediću to“, rekao je Hamond.

* *Dejgo* (eng. *dago*) - uvredljiv rasistički žargon za Italijane (Prim. lekt.)

Tog popodneva predstavnik sindikata je ušao u Hamondovu kancelariju.

„Zašto mi niste rekli da ćete štrajkovati?“ pitao je Hamond.

Predstavnik je rekao, izvinjavajući se: „Nisam znao ni sam, gospodine Hamond. Ljudi su odjednom podivljali i otišli. Dogodilo se iznenada.“

„Znate da sam uvek bio razuman čovek s kojim može da se pregovara. Šta hoće vozači? Povišicu?“

„Ne, gospodine, sapun je problem.“

Hamond se zagledao u njega. „Rekli ste sapun?“

„Tako je. Ne sviđa im se sapun koji postavljate u njihove toalete. Kažu da je prejak.“

Hamond nije mogao da veruje svojim ušima. „Sapun je prejak? I zbog toga sam izgubio milion i po dolara?“

„Nemojte mene da optužujete“, rekao je predstavnik. „Ja nemam ništa s tim.“

„Isuse“, rekao je Hamond. „Ne mogu da verujem. Šta bi oni hteli, *bebi-sapun*?“ Udario je šakom po stolu. „Sledeći put kad bude nekakvih problema, prvo se obratite meni. Čujete li?“

„Da, gospodine Hamond.“

„Recite im da se vrate na posao. Do šest sati dobiće najbolji sapun koji postoji. Jasno?“

„Reći ću im, gospodine Hamond.“

Džon Hamond je dugo sedeo tamo i penio se od besa. *Nije ni čudo što ova zemlja ide u propast*, pomislio je. *Sapun!*

Dve nedelje kasnije, jednog vrućeg avgustovskog dana, tačno u podne, pet Hamondovih hladnjača koje su vozile meso u Sirakuzu i Boston skrenule su s puta. Vozači su otvorili zadnja vrata hladnjača i otišli.

Džon Hamond je saznao novosti u šest sati po podne. „O čemu, dođavola, vi govorite?“ zaurlao je. „Zar niste postavili nove sapune?“

„Jesam“, rekao je poslovođa, „istoga dana kada ste mi vi to rekli.“

„Pa šta je onda ovaj put?“

Poslovođa je bespomoćno rekao: „Ne znam. Niko se nije žalio. Niko mi ništa nije rekao.“

„Dovedi mi tog prokletog predstavnika.“

U sedam sati te večeri Hamond je razgovarao s predstavnikom sindikata. „Meso vredno dva miliona dolara danas je propalo zbog vaših ljudi“, zaurlao je Hamond. „Jesu li oni poludeli?“

„Želite li da prenesem vaše pitanje predsedniku sindikata, gospodine Hamond?“

„Ne, ne“, brzo je rekao Hamond. „Gledajte, nikada pre nismo imali problema. Ako ljudi žele više para, samo dođite kod mene i raspravićemo to kao razumni ljudi. Koliko traže?“

„Ništa.“

„Kako to mislite?“

„Ne radi se o novcu, gospodine Hamond." „Da?"

„Nego o čemu?" „Svetio je u pitanju."

„Svetio?" Hamond je pomislio da ga je pogrešno razumeo. „Da. Ljudi se žale da je svetio u kupaonicama preslabo." Džon Hamond je utonuo u fotelju i utihnuo. „Šta se ovde događa?", pitao je tihim glasom.

„Rekao sam vam, ljudi misle da..." „Poštedite me gluposti. Šta se događa?"

Predstavnik sindikata je rekao: „Kad bih znao, rekao bih vam." „Da li to neko hoće da me izbaci iz posla? O tome se radi?" Predstavnik sindikata nije rekao ništa.

„U redu." Rekao je Džon Hamond. „Dajte mi ime. S kim mogu da razgovaram?"

„Postoji advokat koji bi možda mogao da vam pomogne. Često radi za sindikat. Zove se Pol Martin."

„Pol?" Džon Hamond se iznenada setio. „Znači, taj ucenjivački gad? Gubite se odavde!", zaurlao je. „*Marš napolje!*"

Hamond je sedeo i besneo. *Niko mene neće da ucenjuje. Niko.*

Deset dana kasnije još šest hladnjača je bilo ostavljeno pored puta.

Džon Hamond je pozvao Bila Roana na ručak. „Razmišljao sam o tvom prijatelju Polu Martinu", rekao je Hamond. „Mislim da sam preneglio kad sam ga odbio."

„Vrlo je velikodušno što to kažeš, Džone."

„Evo ovako. Ti ga predloži za člana sledeće nedelje, a ja ću da mu dam svoj glas."

Sledeće nedelje, kad je spomenuto ime Pola Martina, odbor ga je jednoglasno prihvatio.

Džon Hamond je lično nazvao Pola Martina. „Čestitam, gospodine Mar-tine", rekao je.

„Postali ste član *Sanivela*. Drago nam je što ste s nama."

„Hvala", rekao je Pol. „Drago mi je da ste me pozvali."

Džon Hamond je potom nazvao kancelariju javnog tužioca. Ugovorio je sastanak za sledeću nedelju.

U subotu su Džon Hamond i Bil Roan sedeli u klubu s još dvojicom članova.

„Još niste upoznali Pola Martina, zar ne?" pitao je Bil Roan.

Džon Hamond je zatresao glavom. „Ne. I mislim da neće imati previše vremena za golf. Provodiće dosta vremena na sudu."

„O čemu govoriš?"

„Daću državnom tužiocu neke podatke o Martinu koji će ga sigurno zanimati."

Bil Roan je bio zgranut. „Znaš li ti, čoveče, šta radiš?"

„Možeš da se kladiš. On je bubašvaba, Bile. A ja ću ga zgaziti."

Sledećeg ponedeljka, dok je išao u kancelariju državnog tužioca, Džona Hamonda je pregazio kamion. Nije bilo svedoka. Policija nikada nije pronašla vozača.

Svake nedelje posle toga Pol Martin je vodio suprugu i blizance u klub *Sanivel* na ručak. Hrana je tamo bila izvrsna.

Pol Martin je ozbiljno shvatio svoje bračne zavete. Na primer, nikada nije ni pomišljao na to da osramoti svoju ženu tako što bi je odveo u isti restoran u koji je vodio i ljubavnicu. Njegov brak je bio jedan deo njegovog života, a njegove veze drugi. Svi Polovi prijatelji imali su ljubavnice. Bio je to deo opšte prihvaćenog načina života. Martinu je jedino smetalo kada bi video starca koji izlazi s mladim devojkama. To nije bilo dostojanstveno, a Polu Martinu je dostojanstvo bilo veoma važno. Čvrsto je odlučio da će, kada napuni šezdeset godina, prestati s ljubavnicama. I na šezdeseti rođendan, pre dve godine, prestao je. Nina, njegova supruga, bila mu je dobar saputnik. To je bilo

dovoljno. *Dostojanstveno.*

To je bio čovek od koga je Lara Kameron tražila pomoć. Martin je znao i aru Kameron po imenu, ali iznenadila ga je njena mladost i lepota. Bila je ambiciozna i odlučno nezavisna, a istovremeno veoma ženstvena. Osetio je da ga jako privlači. *Ne, pomislio je, ona je mlada, a ja sam star. Previše star.*

Kada je Lara izjurila iz njegove kancelarije nakon prve posete, Pol Martin je dugo sedeo i razmišljao o njoj. A tada je uzeo telefon i obavio jedan poziv.

by voku

Četrnaesto poglavlje

Nova zgrada je napredovala prema planu. Lara je odlazila na gradilište svakog jutra i svakog popodneva, a ljudi su se prema njoj odnosili s nekim novim poštovanjem. Videlo se to po načinu na koji su je gledali, razgovarali s njom i radili za nju. Znala je da je to zbog Pola Martina i zatekla je sebe kako sve više i više razmišlja o tom ne previše lepom, ali privlačnom čoveku neobično odlučnog glasa.

Lara ga je ponovo nazvala.

„Mogu li da vas pozovem na ručak, gospodine Martine?“ „Imate li opet nekakav problem?“

„Ne. Samo sam mislila da bi bilo veoma lepo da se bolje upoznamo.“

„Žao mi je, gospođice Kameron. Ja nikada ne idem na ručak.“

„Može li onda večera, nekom prilikom?“

„Ja sam oženjen čovek, gospođice Kameron. Večeram sa ženom i decom.“

„Aha. Ako...“ Veza se prekinula. *Šta se to događa s njim?*, pitala se Lara. *Ne pokušavam da ga odvučem u krevet. Samo želim da mu na neki način zahvalim.* Pokušala je da ne razmišlja o njemu.

Pola Martina je uznemirila činjenica da mu je bilo veoma drago što čuje glas Lare Kameron. Rekao je svojoj sekretarici: „Ako gospođica Kameron ponovo nazove, recite joj da me nema.“ Nije mu trebalo iskušenje, a Lara Kameron je bila iskušenje.

Hauard Keler je bio oduševljen time kako stvari napreduju.

„Moram priznati, na trenutak si me malo zabrinula. Izgledalo je kao da će sve otići dođavola. Izvela si čudo.“

Nisam ja izvela čudo, pomislila je Lara. *To je učinio Pol Martin.* Možda se ljuti na nju jer mu nije platila za usluge. Impulsivno, Lara je poslala Polu ček na pedeset hiljada dolara.

Sledećeg dana ček se vratio bez objašnjenja.

Lara ga je ponovo nazvala. Njegova sekretarica je rekla: „Žao mi je, gospodin Martin je zauzet.“

Ignorisao ju je. Kao da nije želeo da ima nikakva posla s njom. *Ako ne želi da ima posla sa mnom, zašto se onda potrudio da mi pomogne?*

Te noći ga je sanjala.

Hauard Keler je ušao Larinu kancelariju.

„Imam dve karte za mjuzikl Endrua Lojda Vebera za predstavu *Song&dens*. A moram da idem u Čikago. Hoćeš da ti dam karte?“

„Ne, ja... Čekaj." Na trenutak je začutala. „Da, mogla bih da ih iskoristim. I Ivala ti, Huarde."

Tog popodneva Lara je stavila jednu kartu u koverat i poslala ga Polu Martinu.

Kad je sutradan primio kartu za predstavu, zbunjeno ju je posmatrao. Ko bi mogao da mu pošalje jednu kartu za pozorište? *Ona Kameronova. Moram to da prekinem*, pomislio je.

„Jesam li slobodan u petak uveče?" pitao je sekretaricu.

„Imate zakazanu večeru s bratom svoje žene, gospodine Martine."

„Otkazi je."

Lara je prvi čin presedela sama, a mesto kraj nje je ostalo prazno. *Dakle, neće doći*, pomislila je Lara. *Pa, dođavola s njim. Učinila sam sve što sam mogla.*

Kad se zavesa nakon prvog čina spustila, Lara je razmišljala da li da ostane na drugom činu ili da ode. Neko se pojavio na sedištu pored njenog.

„Idemo odavde", naredio joj je Pol Martin.

Večerali su u bistrou na Ist Sajdu. Sedeo je nasuprot nje i posmatrao je nemo i oprezno. Konobar je došao da primi narudžbinu za piće.

„Ja ću viski sa sodom", rekla je Lara.

„Ja neću ništa."

Lara ga je iznenađeno pogledala. „Ne pijem."

Kasnije su naručili večeru. Pol Martin je pitao: „Gospođice Kameron, šta hoćete od mene?"

„Ne volim nikome ništa da dugujem", rekla je Lara. „Dugujem vam nešto, a vi mi ne dopuštate da vam to vratim. To me muči."

„Već sam vam rekao... ne dugujete mi ništa."

„Ali ja..."

„Čujem da vaša zgrada dobro napreduje."

„Da." Htela je da doda „zahvaljujući vama," no tada je bolje razmislila. „Dobri ste u svom poslu, zar ne?"

Lara je klimnula glavom. „Trudim se. Smatram da je najuzbudljivija stvar na svetu imati zamisao i gledati je kako izrasta u čelik i beton i onda postaje zgrada u kojoj ljudi rade i žive. Na neki način, to postaje spomenik, zar ne?"

Lice joj je bilo živahno i ustreptalo.

„Valjda je tako. A noće li jedan spomenik da vodi do drugog?"

„Možete u to da se kladite", rekla je Lara zaneseno. „Želim da postanem najvažnija osoba u razvoju građevinarstva ovog grada."

Posedovala je senzualnost koja je bila gotovo omamljujuća.

Pol Martin se nasmešio. „To me ne bi iznenadilo."

„Kako to da ste odlučili da večeras dođete u pozorište?" pitala ga je Lara.

Došao je da joj lično kaže da ga pusti na miru, ali za to nije smogao snage. „Čuo sam dobre stvari o predstavi."

Lara se nasmešila. „Možda bismo jednom mogli zajedno i da je pogledamo, Pole."

Odmahnuo je glavom. „Gospođice Kameron, ja nisam samo oženjen, nego vrlo oženjen. Volim svoju ženu."

„Divim se tome", rekla je Lara. „Zgrada će biti završena petnaestog marta. Napravićemo proslavu povodom toga. Hoćete li da dođete na nju?"

Dugo je oklevao, pokušavajući da što obzirnije sroči svoje odbijanje. Kad je konačno progovorio, rekao je: „Da, doći ću."

Proslava otvaranja zgrade bila je tek delimičan uspeh. Ime Lare Kameron nije bilo dovoljno poznato da privuče veći broj novinara ili nekoga od važnih ličnosti. No tamo je bio jedan od gradonačelnikovih saradnika i novinar *Pousta*.

„Zgrada je gotovo potpuno iznajmljena", rekao je Keler Lari. „I mnogi su zainteresovani."

„Dobro", rekla je Lara odsutno. Misli su joj bile negde drugde. Razmišljala je o Polu Martinu i pitala se hoće li doći. Iz nekog razloga joj je to bilo važno. Bio je tajanstven i zagonetan. Poricao je da joj je pomogao, ali ipak... Proganjala je čoveka koji je bio dovoljno star da joj bude otac. Nije htela da razmišlja o tome šta bi to moglo da znači.

Lara se brinula za goste. Predjelo i kokteli su bili posluženi, a činilo se da se svi dobro zabavljaju. Usred slavlja je stigao i Pol Martin i ton cele zabave se naglo promenio. Radnici su ga pozdravili kao kraljevsku ličnost. Očigledno je da su prema njemu osećali strahopoštovanje.

„Ja sam korporativni advokat... ne radim sa sindikatima."

Martin se rukovao s gradonačelnikovim pomoćnikom i s nekim od sindikalnih čelnika, a tada je prišao Lari.

„Drago mi je da ste došli", rekla je Lara.

Pol Martin je pažljivo osmotrio visoku zgradu i rekao: „Čestitam. Napravili ste dobar posao."

„Hvala vam." Snizila je glas. „I zaista mislim, hvala vam." Posmatrao ju je, zbunjen Larinim neodoljivim izgledom i osećanjima koja je budila u njemu.

„Zabava se bliži kraju", rekla je Lara. „Nadala sam se da ćete me izvesti na večeru."

„Rekao sam vam, večeram sa ženom i decom."

Gledao ju je u oči. „Vodim vas zato na piće."

Lara se nasmešila. „I to je lepo."

Zaustavili su se u malom baru na Trećoj aveniji. Razgovarali su, ali kasnije nijedno od njih nije moglo da se seti o čemu su razgovarali. Reči su samo prikrivale erotsku napetost među njima.

„Pričajte mi o sebi“, rekao je Pol Martin. „Ko ste? Odakle dolazite? Kako ste počeli da se bavite ovim poslom?“

Lara je pomislila na Šona Makalistera i njegovo odbojno telo na svom. „*Bilo je tako dobro da ovo obavezno moramo da ponovimo.*“

„Dolazim iz malog grada u Novoj Škotskoj“, rekla je Lara. „Glejs Bej. Moj otac je skupljao stanarine iz nekih tamošnjih pansiona. Kada je umro, ja sam preuzela posao. Jedan od stanara mi je pomogao da kupim zemljište, a ja sam sagradila zgradu. To je bio početak.“

Pažljivo je slušao.

„Posle toga sam otišla u Čikago i tamo sam izgradila nekoliko zgrada. Išlo mi je dobro i došla sam u Njujork.“ Nasmejala se. „To je zapravo cela moja priča.“ *Ako izuzmemo mukotrpno odrastanje s ocem koji me je mrzeo, sramotu siromaštva i prodavanje tela Šonu Makalisteru...*

Kao da joj je čitao misli, Pol Martin je rekao: „Kladim se da nije sve bilo baš tako lako, zar ne?“

„Ja se ne žalim.“

„Koji je vaš sledeći projekat?“

Lara je slegla ramenima. „Nisam sigurna. Videla sam mnogo mogućnosti, ali nije bilo ničega što bi me oduševilo.“

Nije mogao da skine pogled s nje.

„O čemu razmišljate?“ pitala je Lara.

Duboko je uzdahnuo. „Želite istinu? Razmišljao sam o tome kako bih, da nisam oženjen, rekao da ste jedna od najuzbudljivijih žena koje sam ikada upoznao. Ali ja sam oženjen, tako da možemo biti samo prijatelji. Jesam li bio jasan?“

„Bili ste vrlo jasni.“

Pogledao je na sat. „Vreme je da krenem.“ Okrenuo se konobaru. „Da platim, molim.“ Ustao je.

„Možemo li da ručamo zajedno sledeće nedelje?“, pitala je Lara.

„Možda ćemo se opet videti kad završite sledeću zgradu.“

Otišao je.

Te noći je Lara sanjala kako vode ljubav. Pol Martin je bio na njoj, milovao joj je telo i šaputao joj na uvo. Imao je glas njenog oca.

„Moram te imati, neka mi bog oprost, moja mala, nikada ti nisam reko koliko te volim, volim, volim..." Ušao je u nju i njeno telo je počelo da se topi. Zastenjala je i to ju je probudilo. Sedela je na krevetu, drhteći.

Dva dana kasnije nazvao ju je Pol Martin. „Mislim da sam pronašao mesto koje bi moglo da vas zanima", rekao je otresito. Nalazi se na Vest Sajdu, na Šezdeset devetnoj ulici. Još nije na tržištu. Pripada mom klijentu koji želi da ga proda."

Lara i Huard Keler su istog jutra otišli da pogledaju to mesto. Bilo je to sjajno zemljište.

„Kako si saznala za ovo?" pitao je Keler. „Pol Martin."

„Tako, znači." U glasu mu se osećalo neodobravanje. „Šta bi to sad trebalo da znači?"

„Laro... proverio sam Martina. On je mafijaš. Kloni ga se."

Ljutito je odvrtila: „On nema veze s mafijom. To mi je dobar prijatelj. Inače, kakve to veze ima s ovim zemljištem? Da li ti se sviđa?"

„Mislim da je sjajno."

„Onda ćemo ga kupiti."

Deset dana kasnije su zaključili posao.

Lara je poslala Polu Martinu veliki buket cveća. Uz njega je priložila poruku: „Pole, molim te ne šalji ga natrag. Vrlo je osetljivo." Tog popodneva ju je nazvao.

„Hvala za cveće. Nisam navikao da dobijam cveće od lepih žena." Glas mu je zvučao promuklije nego obično.

„Znaš li u čemu je problem?", pitala je Lara. „Niko te do sada nije dovoljno razmazio."

„Znači to želiš, da me razmaziš?"

„Do kraja."

Pol se nasmejao.

„Ja to zaista mislim."

„Znam."

„Zašto o tome ne porazgovaramo na ručku?" pitala je Lara.

Pol Martin nije mogao da prestane da misli na Laru. Znao je da bi lako mogao da se zaljubi u nju. Bila je nekako ranjiva, nedužna, a u isto vreme divlje senzualna. Znao je da bi bilo najpametnije da prestanu da se viđaju, ali nije mogao da se obuzda. Ono što ga je privlačilo njoj bilo je snažnije od njegove volje. Ručali su u klubu 21.

„Kada hoćeš nešto da sakriješ", savetovao joj je Pol Martin, „uvek to radi na otvorenom. Tada niko neće pomisliti da činiš nešto loše."

„Da li mi to pokušavamo nešto da sakrijemo?", šapnula je Lara.

Pogledao ju je i tog trenu doneo odluku. Lepa je i pametna, ali ima na hiljade takvih žena. Biće lako zaboraviti je. Otići ću jednom s njom u krevet i to će biti kraj.

Pokazalo se da je pogrešio.

Kad su stigli u Larin stan, Pol je bio neobjašnjivo nervozan.

„Osećam se kao jebeni osnovac“, rekao je Pol. „Izašao sam iz prakse.“

„To je poput vožnje bicikla“, promrmljala je Lara. „Sve će ti se vratiti. Daj da te svučem.“

Skinula mu je sako i kravatu i počela da mu otkopčava košulju. „Znaš da među nama ne može da bude ništa ozbiljno, Laro.“ „Znam.“

„Imam šezdeset i dve godine. Mogao bih da ti budem otac.“

Ostala je nepomična na trenutak, setivši se sna. „Znam.“ Skinula ga je. „Imaš divno telo.“

„Hvala.“ Supruga mu to nikad nije rekla.

Lara je prešla rukom preko njegovih bedara. „Vrlo si snažan, zar ne?“

Osetio je da stoji čvršće. „Igrao sam bejzbol kad sam bio u...“

Njene usne našle su se na njegovim i iskusio je nešto što mu se još nikad nije dogodilo. Činilo mu se kao da mu telo gori. Vodili su ljubav i bilo je to bez kraja i početka, kao reka koja ga prožima sve brže i brže, plima je počela da ga povlači, vukući ga sve niže i niže, dublje i dublje, u baršunastu tamu koja se raspršila u hiljade zvezda. A čudo je bilo što se to dogodilo još jednom i još jednom, dok nije ostao da leži potpuno iscrpljen, jedva uspevajući da dođe do daha.

„Ne mogu da verujem“, rekao je.

Vođenje ljubavi sa suprugom uvek je bilo konvencionalno, rutinsko. No s Larom je to bilo neverovatno senzualno iskustvo. Pol je bio s mnogo žena, ali nikada nije sreo nijednu poput Lare. Poklonila mu je nešto što mu nijedna druga žena nikada nije poklonila - pomogla mu je da se oseća mladim.

Dok se Pol oblačio, Lara je pitala: „Hoćemo li se ponovo videti?“

„Da.“ *Bože, pomози mi.* „Da.“

Osamdesete su bile vreme promena. Ronald Regan je bio izabran za pred-sednika Sjedinjenih Američkih Država, a Vol strit je doživeo najgori dan u svojoj istoriji. Iranski šah je umro u izgnanstvu, a Anvara el Sadata su ubili u atentatu. Javni dug je dostigao hiljadu milijardi dolara, a američki taoci u Iranu su bili oslobođeni. Sandra Dej O'Konor je postala prva žena u Vrhovnom sudu.

Lara je bila na pravom mestu u pravo vreme. Građevinsko preduzetništvo je naglo oživelo. Novca je bilo u obilju, i banke su bile spremne da finansiraju čak i nesigurne projekte.

Štedno-kreditne zadruge su bile veliki izvor novca. Visokoisplative, ali i visokorizične obveznice, takozvane džank bonds, koje je popularisao finansijski genije Majk Milken, hranile su industriju nekretnina. Finansije su bile tu, nadohvat za sve one koji su ih tražili.

„Sagradiću hotel na zemljištu u Šezdeset devetoj ulici, umesto poslovne zgrade.“

„Zašto?“ pitao je Huard Keler. „To je savršena lokacija za poslovnu zgradu. Hotelom moraš da upravljaš dvadeset i četiri sata na dan. Gosti dolaze i odlaze poput mrava. Poslovnu zgradu moraš samo da iznajmljuješ svakih pet ili deset godina.“

„Znam, ali s hotelom dobijaš neverovatnu moć, Huarde. Možeš važnim ljudima da daš apartmane i da ih zabavljaš u svom restoranu. Sviđa mi se ta zamisao. Sagradiću hotel. Želim da ugovoriš sastanke s najboljim arhitektama u Njujorku - Skidmorom, Ovingsom i Merilom, Piterom Ajzenmanom i Filipom Džonsonom.“

Sastanci su se održali tokom naredne dve nedelje. Neki od arhitekata ponašali su se pokroviteljski. Nikad pre nisu radili za ženskog poslodavca.

Jedan od njih je rekao: „Ako želite da kopiramo...“

„Ne.“ Sagradićemo zgradu koju će drugi da kopiraju. Ako želite ključnu reč, neka to bude elegancija! Već vidim ulaz s fontanom sa svake strane i predvorje u italijanskom mermeru. Iza predvorja ćemo postaviti udobnu salu u kojoj...“

Na kraju sastanka su svi bili zadivljeni.

Lara je sastavila svoj tim. Angažovala je advokata Terija Hila, asistenta Džima Belona, voditelja projekta Toma Kritona i reklamnu agenciju koju je vodio Tom Skot. Angažovala je arhitektonsku firmu *Higgins, Olmont&Klark* i posao je mogao da počne.

„Sastajaćemo se jednom nedeljno“, rekla je Lara grupi, „ali želim svakodnevne izveštaje od svakog od vas.“ „Hoću da ovaj hotel bude sagrađen brzo i jeftino. Izabrala sam vas jer ste najbolji u svom poslu. Nemojte da me razočarate. Ima li pitanja?“

Sledeća dva sata provela je odgovarajući na njih. Kasnije je Lara pitala Kelera: „Šta ti se čini, kako je prošao sastanak?“

„Izvršno, šefice.“

Bilo je to prvi put da ju je tako oslovio. To joj se svidelo.

Nazvao je Čarls Kon.

„U Njujorku sam. Možemo li se da se nađemo negde na ručku?“

„Svakako!“

Ručali su u *Sardiju*.

„Izgledaš prekrasno“, rekao je Kon. „Uspeh ti dobro pristaje, Laro.“ „To je samo početak“, rekla je Lara. „Čarlse... da bi želeo da se pridružiš *Kameron enterprajzisu*⁷. Daću ti deo kompanije i...“

Zatresao je glavom. „Hvala, ali ne. Ti si na početku svog puta. Ja sam već pri kraju. Ovog leta ću se povući.“

„Ostanimo u kontaktu“, rekla je Lara. „Ne želim da te izgubim.“

Sledeći put kada je Pol Martin došao u Larin stan, rekla mu je: „Imam iznenađenje za tebe, dušo.“

Predala mu je desetak paketa. „Hej! Nije mi rođendan.“

„Otvori ih.“

Unutra je bilo dvanaest *bergdorf gudman* košulja i dvanaest *pući* kravata. „Imam košulje i kravate“, nasmejao se.

„Ne ovakve“, rekla je Lara. „One će ti dati osećaj da si mlađi. Našla sam ti i dobrog krojača.“

Sledeće nedelje, Lara se dogovorila da novi frizer sredi Polovu kosu.

Pol Martin se pogledao u ogledalo i pomislio: *Zaista izgledam mlade*. Život je postao uzbudljiv. I *sve zbog Lare*, pomislio je.

Polova žena je pokušavala da ne primeti promenu na svom suprugu.

Svi su došli na sastanak: Keler, Tom Kriton, Džim Belon i Teri Hil. „Gradićemo hotel ubrzano“, najavila im je Lara. Prisutni su se pogledali. „To je opasno“, rekao je Keler. „Nije ako radiš kako treba.“

Tom Kriton je progovorio: „Gospođice Kameron, siguran način je da se radi korak po korak. Prvo izravinate teren, a posle toga počnete da kopate temelje. Kada je to gotovo, postavite...“

Lara ga je prekinula. „Znam sve o tome.“

„Onda zašto...?“

„Zato što bi to trajalo dve godine. Ja ne želim da čekam dve godine.“

Džim Belon je rekao: „Ako ubrzamo gradnju, to znači da obavljamo više poslova u isto vreme. Ako išta krene naopako, ništa se neće uklopiti. Mogli biste da dobijete nagnutu zgradu s električnim instalacijama na pogrešnom mestu i...“

„Tada moramo da se potrudimo da ništa ne pođe naopako“, rekla je Lara. „Ako budemo radili na taj način, sagradićemo zgradu za godinu dana umesto za dve godine, i uštedećemo gotovo dvadeset miliona dolara.“

„Istina je, ali to je veliki rizik.“

„Volim da rizikujem.“

Petnaesto poglavlje

Lara je rekla Polu Martinu za svoju odluku da ubrza gradnju hotela i za raspravu koju je imala s odborom za gradnju.

„Možda su bili u pravu“, rekao je Pol. „To bi moglo da bude opasno.“

„Tramp to radi. Juriš radi isto.“

Pol je rekao nežno: „Mala, ti nisi ni Tramp ni Juriš.“

„Biću veća od njih, Pole. Sagrađiću više zgrada u Njujorku nego iko do sada. Ovo će biti moj grad.“

Posmatrao ju je nekoliko trenutaka. „Verujem ti.“

Lara je u kancelariji imala telefon čiji broj nije bio u imeniku. Samo je Pol Martin znao taj broj. I on je postavio poseban telefon u svojoj kancelariji za Larine pozive. Razgovarali su nekoliko puta na dan.

Kad god bi mogli da se nadu, odlazili bi u Larin stan. Pol Martin se više radovao tim sastancima nego stoje mislio daje moguće. Postao je opsednut Larom.

Kada je Keler postao svestan onoga što se događa, zabrinuo se. „Lara“, rekao je, „mislim da grešiš. On je opasan.“

„Ti ga ne poznaješ. Divan je.“

„Jesi li zaljubljena u njega?“

Lara je razmislila o tome. Pol Martin je bio ono što joj je trebalo. Ali da li ga je volela? „Ne.“

„Da li je on zaljubljen u tebe?“

„Mislim da jeste.“

„Budi oprezna. Budi vrlo oprezna.“

Lara se nasmešila. Iznenada je prišla i poljubila Kelera u obraz. „Volim kada se brineš za mene, Huarde.“

Lara je bila na gradilištu i proučavala izveštaj.

„Vidim da plaćamo previše za drvenu građu“ rekla je Lara. Razgovarala s Pitom Risom, novim vođom projekta.

„Nisam to hteo ranije da vam spomenem, gospođice Kameron, jer nisam bio siguran - ali u pravu ste. Mnogo drvene građe je nestalo. Morali smo dva puta da je naručujemo.“

Pogledala ga je. „Mislite, neko je krade?“

„Izgleda mi da je tako.“

„Znate li ko bi to mogao da bude?“

„Ne.“

„Imamo noćne čuvare, zar ne?“
„Jednog čuvara.“
„I on nije ništa video?“
„Ne. Ali možda se to događa i danju. Praktično bi to mogao da bude bilo ko.“ Lara se zamislila. „Vidim. Hvala što ste mi rekli, Pite. Pobrinuću se za to.“
Toga dana Lara je unajmila privatnog detektiva, Stiva Kejna.
„Kako neko može usred bela dana da odšeta s hrpom drvene građe?“ pitao je Kejn.
„Vi mi to recite.“
„Kažete da imate noćnog čuvara?“
„Da.“
„Možda je on krivac.“
„Ne zanimaju me mogućnosti“, rekla je Lara. „Saznajte ko to radi i javite mi.“
„Možete li da me zaposlite kao jednog od radnika na građevini?“
„Pobrinuću se za to.“
Sledećeg dana je Stiv Kejn došao da radi na gradilištu. Kada je Lara rekla Keleru šta se događa, rekao je: „Nisi morala da se upuštaš u to. Mogao sam to da sredim umesto tebe.“
„Volim sama da sređujem stvari“, rekla je Lara. Bio je to kraj razgovora.
Pet dana kasnije, Kejn se pojavio u Larinoj kancelariji.
„Jeste li nešto saznali?“
„Sve“, rekao je.
„Da li je to bio čuvar?“
„Ne, drvo nije bilo ukradeno s gradilišta.“
„Kako to mislite?“
„Hoću da vam kažem da građa nije ni stigla na gradilište. Poslata je na drugo gradilište u Džerziju i dva puta je vama obračunata. Papiri su bili falsifikovani.“
„Ko stoji iza toga?“ upitala je Lara.
Kejn joj je rekao.

Sledećeg popodneva je bio zakazan sastanak odbora. Tamo su bili Teri Hil, Larin advokat, Huard Keler, Džim Belon, vođa projekta Pit Ris. Za stolom je sedeo i jedan stranac. Lara ga je predstavila kao gospodina Konroja. „Hajde da čujemo izveštaj“, rekla je Lara.
Pit Ris je počeo da govori: „Napredujemo prema planu. Procenjujemo da će nam biti potrebna još četiri meseca. Bili ste u pravu po pitanju ubrzane gradnje. Sve ide kao po loju. Već smo započeli električne i vodovodne instalacije.“
„Dobro“, rekla je Lara.
„Šta je s ukradenom drvnom građom?“ pitao je Keler.
„Još ništa“, odgovorio je Pit Ris. „Ali držimo oči otvorene.“

„Mislim da više nije potrebno da se brinete oko toga“, kazala im je Lara. „Saznali smo ko krađe.“ Klimnula je strancu koji je sedeo pored nje. „Gospodin Konroj je iz policijskog odreda za prevare. On je zapravo detektiv Konroj.“

„Šta on radi ovde?“ pitao je Pit Ris.

„Došao je po vas.“

Ris je podigao pogled, zatečen razvojem događaja. „Šta?“

Lara se okrenula prema ostalima. „Gospodin Ris je krao naše drvo i prodavao ga drugom gradilištu. Kad je saznao da proveravam izveštaje, odlučio je da mi kaže da postoji problem.“

„Čekajte malo“, rekao je Pit Ris. „Ja... ja... Sve ste pogrešno shvatili.“

Okrenula se Konroju. „Hoćete li, molim vas, da ga odvedete odavde?“

Okrenula se ostalima. „A sad, da se dogovorimo o otvaranju hotela.“

Kako se izgradnja hotela bližila kraju, pritisak je postajao sve snažniji. Lara je postajala nemoguća. Stalno je gnjavila sve oko sebe. Zvala je telefonom ljude usred noći.

„Huarde, da li znaš da pošiljka tapeta još nije stigla?“

„Zaboga, Laro, četiri je sata ujutro.“

„Ima devedeset dana do otvaranja hotela. Ne možemo da otvorimo hotel bez tapeta.“

„Proveriću to ujutro.“

„Jutro je. Proveri to sad.“

Larina nervoza se povećavala s približavanjem otvaranja. Sastala se s Tomom Skotom, šefom reklamne agencije. „Da li imate malu decu, gospodine Skot?“

Pogledao ju je iznenađeno. „Nemam. Zašto?“

„Zato što sam upravo pogledala reklamnu kampanju i čini mi se kao daju je osmislilo malo, retardirano dete. Ne mogu da verujem da su odrasli ljudi napravili ovakvo đubre.“

Skot se namrštio. „Ako tu postoji nešto što vam se ne sviđa...“

„Ništa mi se ne sviđa“, rekla je Lara. „Kampanji nedostaje uzbuđenja. Bezbojna je. Mogla bi ovo da bude kampanja za bilo koji hotel, bilo gde. A ovo *nije bilo koji hotel*, gospodine Skot. Ovo je najlepši i najmoderniji hotel u Njujorku. Kod vas zvuči kao da je reč o hladnoj, bezličnoj zgradi. Međutim, to je topao i uzbuđljiv dom. Obavestimo ljude o tome. Mislite li da to možete da izvedete?“

„Uveravam vas da možemo. Izmeni ćemo kampanju i za dve nedelje...“

„Ponedeljak“, rekla je Lara čvrsto. „Želim da vidim novu kampanju u ponedeljak.“

Novi oglasi su izašli u novinama i časopisima širom zemlje. „Mislim da je kampanja ispala sjajno“, rekao je Tom Skot. „Bili ste u pravu.“

Lara ga je pogledala i rekla tiho: „Ne želim da ja budem u pravu. Želim da vi budete u pravu. Za to ste plaćeni.”

Okrenula se Džeriju Taunsendu, zaduženom za publicitet. „Jesu li sve pozivnice poslate?”

„Da. Već smo dobili i većinu odgovora. Svi dolaze na otvaranje. Biće to sjajna zabava.”

„I trebalo bi da bude”, progundao je Keler „s obzirom na to koliko nas košta.”

Lara se nasmejala. „Prestani da budeš bankar bar na trenutak. Dobićemo publicitet koji vredi milione dolara. Doći će na desetine slavni ličnosti i...” Podigao je ruku. „U redu, u redu.”

Dve nedelje pre otvaranja, sve je izgledalo kao da se događa u isto vreme. Tapete su stigle, tepisi su bili postavljeni, dvorane obojene i slike obešene na zidove. Lara je pregledavala svaki apartman, a uz nju je bilo i još petoro ljudi iz uprave hotela.

Ušla je u jedan apartman i rekla: „Zavesne ne odgovaraju. Zamenite ih s onima u susednom apartmanu.”

U drugom je isprobala klavir. „Raštimovan je. Sredite to.”

U trećem apartmanu električni kamin nije radio. „Popravite ga.”

Izgledalo je da Lara pokušava sve da uradi sama. Bila je u kuhinji, u vešeraju i skladištima. Bila je na svakom mestu, zahtevala je, žalila se i sređivala stvari.

Čovek koga je unajmila da upravlja hotelom rekao je: „Nemojte toliko da se uzbuđujete, gospođice Kameron. Na otvaranju svakog hotela neke sitne stvari uvek pođu naopako.”

„Ne u mojim hotelima”, rekla je Lara. „Ne u mojim hotelima.”

Na dan otvaranja, Lara je ustala u četiri sata ujutro, suviše nervozna da bi spavala. Očajnički je želela da razgovara s Polom Martinom, ali nikako nije mogla da ga nazove u to doba. Obukla se i pošla u šetnju.

Sve će biti u redu, rekla je sebi. Kompjuter za rezervacije biće popravljen. Treća peć će proraditi. Brava na apartmanu broj sedam biće popravljen. Naći ćemo zamenu za sobarice koje sujuče dale otkaz. Klima-uredaj na potkrovlju proradiće...

U šest sati te večeri počele su da pristižu zvanice. Uniformisani redar na svakom ulazu u hotel je pregledao njihove pozivnice pre nego što bi ih pustio unutra. Bilo je tamo slavni ličnosti, poznatih sportista i važnih poslovnih ljudi. Lara je sama pažljivo pregledala listu, uklanjajući imena nepoželjnih.

Stajala je u prostranom predvorju i pozdravljala goste onako kako su pristizali. „Ja sam Lara Kameron. Lepo je što ste došli... Slobodno razgledajte.”

Lara je pozvala Kelera na stranu. „Zašto gradonačelnik nije stigao?”

„Vrlo je zaposlen, i...”

„Znači, on misli da nisam dovoljno važna?”

„Jednog dana će promeniti mišljenje.“

Stigao je jedan od gradonačelnikovih pomoćnika.

„Hvala što ste došli“, rekla je Lara. „To je čast za ovaj hotel.“

Lara je nervozno pogledom tražila Toda Grejsona, arhitektonskog kritičara za *Njujork tajms*, kome je poslala pozivnicu. *Ako mu se sviđi*, pomislila je Lara, *znači da sam uspela*.

Pol Martin je stigao sa svojom suprugom. Lara je prvi put videla gospođu Martin. Bila je to privlačna žena elegantnog izgleda. U Lari se neočekivano javio osećaj krivice.

Pol je prišao Lari. „Gospođice Kameron, ja sam Pol Martin. Ovo je moja supruga, Nina. Hvala što ste nas pozvali.“

Lara mu je stisnula ruku trenutak duže nego što je bilo potrebno. „Drago mi je da ste došli. Izvolite, osećajte se kao kod kuće.“

Pol se osvrnuo po predvorju. Već ga je video pet puta pre toga. „Prekrasno je“, rekao je. „Mislim da ćete doživeti veliki uspeh.“

Nina Martin je posmatrala Laru. „Sigurna sam da hoće.“

A Lara se pitala da li ova žena zna.

Gosti su počeli da pristižu u velikom broju.

Sat kasnije Lara je stajala u predvorju, a Keler je požurio prema njoj. „Zaboga, Laro“, rekao je, „svi te traže. U balskoj dvorani su, večeraju. Zašto nisi tamo?“

„Tod Grejson nije stigao. Čekam ga.“

„Kritičar iz *Tajmsa*? Video sam ga pre sat vremena.“

„Šta?“

„Da. Otišao je da razgleda hotel s ostalima.“ „Zašto mi to nisi rekao?“ „Mislio sam da znaš.“

„Staje rekao?“ pitala je Lara nestrpljivo. „Kako je izgledao? Je li izgledao zadivljeno?“

„Nije rekao ništa. Izgledao je dobro. I ne znam da li je bio zadivljen ili nije.“

„Baš ništa nije rekao?“

„Ništa.“

Lara se namrštila. „Da mu se svidelo, već bi nešto kazao. To je loš znak, Huarde.“

Zabava je bila veliki uspeh. Gosti su jeli, pili i nazdravljali hotelu. Kada se večera završila, Lara je bila preplavljena komplimentima.

„Ovo je tako divan hotel, gospođice Kameron...“

„Sigurno ću odsesti ovde kada ponovo dođem u Njujork...“

„Bila je genijalna zamisao da postavite klavir u svakoj sobi...“

„Obožavam kamine...“

„Preporučiću ga svim svojim prijateljima...“

Pa, pomislila je Lara, *čak i da se ne sviđa* Njujork tajmsu, *hotel će doživeti veliki uspeh.*

Lara je videla Pola Martina i njegovu suprugu na odlasku. „Mislim da ste zaista uspeali, gospođice Kameron. O tome će sada pričati ceo Njujork.“

„Vrlo ste ljubazni, gospodine Martine“, rekla je Lara. „Hvala vam što ste došli.“

Nina Martin je tiho rekla: „Laku noć, gospođice Kameron.“ „Laku noć.“

Dok su izlazili iz hotela, Lara je čula kako žena kaže: „Vrlo je lepa, zar ne, Pole?“

Sledećeg jutra, kada je izašlo prvo izdanje *Njujork tajmsa*, Lara je u četiri sata ujutro bila na novinskom kiosku da bi kupila primerak. Užurbano je okrenula gradsku rubriku. Članak Toda Gejsona počinjao je recima:

„Menhetnu je već dugo bio potreban hotel koji ne podseća putnike na to da su u hotelu. Apartmani u *Kameron Plazi* su veliki, elegantni i vrlo ukusno uređeni. Lara Kameron je konačno dala Njujorku...“

Vrisnula je od radosti. Nazvala je Keleru i probudila ga.

„Uspeli smo!“ rekla je. „*Tajms* nas obožava.“

Sedeo je na krevetu, omamljen. „To je sjajno. Šta kažu?“

Lara mu je pročitala članak. „U redu“, rekao je Keler. „Sada konačno možeš da se naspavaš.“

„Da spavam? Šališ se. Pronašla sam novu lokaciju. Čim se otvore banke, želim da počneš da pregovaraš o kreditu...“

Njujorški hotel *Kameron Plaža* postigao je neverovatan uspeh. Bio je u potpunosti popunjen i postojala je duga lista čekanja.

„To je tek početak“, rekla je Lara Keleru. „Ovde ima deset hiljada graditelja, ali samo je nekoliko velikih - Tišovi, Rudinovi, Rokfeleri i Sternovi. Pa, svidelo im se to ili ne, mi ćemo im se pridružiti u igri. Izmeni ćemo izgled grada. Stvorićemo budućnost.“

Lara je počela da dobija pozive iz banaka koje su joj nudile kredite. Održavala je dobre odnose s važnim posrednicima za nekretnine, vodeći ih na večere i u pozorište. Unapred je saznavala koji će se placevi pojaviti na tržištu. Kupila je još dva placa u poslovnom delu grada i započela gradnju.

Pol Martin je nazvao Laru u kancelariju. „Jesi li videla novi *Biznis vik*? Vrlo si popularna“, rekao je. „Pišu da si vrlo uticajna.“

„Trudim se.“

„Jesi li slobodna za večeru?“

„Otkazaću sve planove.“

Lara je bila na sastanku s partnerom u vrhunskoj arhitektonskoj firmi. Pregledala je nacрте i crteže koje joj je doneo.

„Ovo će vam se svideti“, rekao je glavni arhitekta. „Ima eleganciju i simetriju kakvu ste tražili. Objasniću vam neke detalje...“

„Nema potrebe“, relda je Lara. „Razumem ih.“ Podigla je pogled. „Želim da ove planove dostavite nekom umetniku.“

„Molim?“

„Želim velike slike ove zgrade u boji. Želim crteže predvorja, hodnika i kancelarija. Bankari nemaju mašte. Ja ću im pokazati kako će zgrada izgledati.“

„To je sjajna ideja.“

Pojavila se Larina sekretarica. „Žao mi je što kasnim.“

„Ovaj sastanak je bio zakazan za devet sati, Keti. Sada je devet i petnaest.“

„Žao mi je, gospođice Kameron, sat mi nije zvonio i...“

„Razgovaraćemo o tome kasnije.“

Okrenula se arhitektima. „Želim da napravite nekoliko izmena...“

Dva sata kasnije Lara je završila razgovor o željenim izmenama. Kada se sastanak završio, obratila se Keti: „Ostanite ovde. Sedite.“

Keti je sela.

„Volite li svoj posao?“

„Da, gospođice Kameron.“

„Ovo je treći put ove nedelje da kasnite. Više to ne želim da trpim.“

„Užasno mi je žao, ja... ne osećam se dobro u poslednje vreme.“

„U čemu je problem?“ „Ništa, zaista.“

„Očigledno je dovoljno važno da zbog toga ne stižete na vreme.“

„Šta je?“

„U poslednje vreme nisam baš dobro spavala. Da budem iskrena, ja... bojim se.“

„Čega se bojite?“ upitala je Lara nestrpljivo.

„Ja... imam neku izraslinu na grudima.“

„Oh.“ Lara je na trenutak začutala. „Šta vam je rekao doktor?“

Keti je promrmljala. „Nisam bila kod doktora.“

„Niste bili kod doktora!“ eksplodirala je Lara.

„Zaboga, pa kako možete da budete tako glupi? Morate da odete kod doktora!“

Lara je podigla slušalicu. „Dajte mi doktora Pitersa.“

Spustila je slušalicu. „Verovatno nije ništa, ali morate da proverite.“

„Moja majka i brat su umrli od raka“, rekla je Keti utučeno. „Ne želim da saznam da i ja imam rak.“

Telefon je zazvonio. Lara je podigla slušalicu. „Halo? Šta?... Baš me briga gde je. Recite mu da odmah želim da razgovaram s njim.”

Spustila je slušalicu.

Nekoliko trenutaka kasnije telefon je ponovo zazvonio. Lara je podigla slušalicu. „Halo, Alane... ne, ne, ja sam dobro. Poslaću vam svoju sekretaricu. Zove se Keti Tarner. Stići će za pola sata. Želim da je danas odmah pregledate... Znam da ste vi... izuzetno to poštujem... hvala vam.”

Spustila je slušalicu. „Idite u bolnicu *Sloun-Ketering*, oni su najbolji na svetu. Doktor Pitera vas očekuje.”

„Ne znam šta da kažem, gospođice Kameron.”

„Recite mi samo da ćete sutra doći na vreme.”

Hauard Keler je ušao u kancelariju. „Imamo problem, šefice.”

„Reci.”

„Radi se o zemljištu na Četrnaestoj ulici. Iselili smo stanare iz celog bloka, osim iz jedne stambene zgrade, iz *Dorčester apartmana*. Šest stanara ne želi da izađe, a grad nam ne dopušta da ih isteramo.”

„Ponudite im više para.”

„Nisu u pitanju pare. Ti ljudi već dugo žive tamo i ne žele da odu. Tamo im je prijatno.”

„Onda ćemo se pobrinuti da im postane neprijatno.”

„Kako to misliš?”

Lara je ustala. „Hajde da pogledamo zgradu.”

Dok su išli prema zgradi prošli su pored uličnih prosjaka i beskućnika, koji su tražili milostinju.

„U ovako bogatoj zemlji”, rekla je Lara, „ovo je sramota.”

Dorčester apartmani bili su šestospratnica od cigle okružena starim zgradama koje su čekale rušenje. Lara je stajala ispred nje, proučavajući je. „Koliko stanara ima unutra?”

„Šesnaestoro se iselilo. Šestoro je još tamo.”

„To znači da imamo šesnaest praznih stanova.”

Zbunjeno ju je pogledao. „Tako je. Zašto?”

„Idemo da ih napunimo.”

„Misliš, da iznajmimo? Kakvog smisla ima...”

„Nećemo da ih iznajmimo. Poklonićemo ih beskućnicima. U Njujorku živi na hiljade beskućnika. Mi ćemo se pobrinuti za neke od njih. Dovedi ih u stanove u što većem broju. Pobrini se da dobiju i nešto hrane.”

Keler se namrštio. „Zašto mislim daje ovo jedna od tvojih lošijih zamisli?”

„Hauarde, postaćemo dobročinitelji. Učinićemo nešto što grad ne može - udomićemo beskućnike.“

Lara je ponnije proučila zgradu, posmatrajući prozore.

„I stavi daske na te prozore.“

„Šta?“

„Pobrinućemo se da zgrada izgleda kao stara ruševina. Da li je apartman na najvišem spratu još uvek zauzet, onaj s vrtom na krovu?“ „Da.“

„Postavi veliki bilbord na krov da zapreci vidik.“ „Ali...“

„Pobrini se za to.“

Kada se Lara vratila u kancelariju, čekala ju je poruka. „Doktor Piters želi da ga nazovete“, rekla je Triša. „Nazovite mi ga.“

Došao je na telefon gotovo istog trena. „Laro, pregledao sam vašu sekretaricu.“ „Da?“

„Ima tumor. Bojim se da je to maligni tumor. Predlažem da što pre izvedemo masektomiju.“

„Želim i drugo mišljenje“, rekla je Lara.

„Naravno, uradićemo i to ako želite, ali ja sam šef odeljenja i...“ „Bez obzira na sve želim drugo mišljenje. Neka je još neko pregleda. Javite mi se što pre možete. Gde je Ketu sada?“ „Krenula je u kancelariju.“ „Hvala, Alane.“

Lara je spustila slušalicu. Pritisnula je dugme interfona. „Kada se Ketu vrati, pošaljite je kod mene.“

* * *

Lara je proučavala kalendar na stolu. Za samo trideset dana počće s gradnjom nove zgrade. Do tog datuma mora da isprazni *Dorčester apartmane*.

Šest tvrdoglavih stanara. *U redu*, pomislila je Lara, *da vidimo koliko dugo će izdržati*.

Ketu je ušla u Larinu kancelariju. Lice joj je bilo natečeno, a oči crvene. „Čula sam vest“, rekla joj je Lara: „Zaista mi je žao, Ketu.“

„Umreću“, rekla je Ketu.

Lara je ustala i čvrsto je zagrlila.

„Naravno da nećete. Rak danas može da se izleči. Ići ćete na operaciju i sve će biti u redu.“

„Gospođice Kameron, ja to ne mogu sebi da priuštım...“

„Sve ćemo to da sredimo. Doktor Piters će se pobrinuti da vas još jednom pregledaju. Ako pregled potvrdi njegovu dijagnozu, trebalo bi da odmah odete na operaciju. Sada idite kući i odmorite se.“

Ketine oči su se ponovo napunile suzama. „Ja... hvala vam.“

Dok je izlazila iz kancelarije, Ketu je pomislila: *Niko zaista ne poznaje ovu ženu*.

Šesnaesto poglavlje

Sledećeg jutra, Lara je imala posetioca.

„Neki gospodin O" Brajan iz Gradske kancelarije za planiranje želi da vas vidi, gospođice Kameron." „Zbog čega je došao?" „Ništa nije rekao."

Lara je nazvala Kelera preko interfona. „Možeš li da dođeš ovamo, Hau-arde?" Rekla je sekretarici: „Pošaljite gospodina O" Brajana unutra."

Endi O'Brajan je bio krupan Irac crvenog lica i govorio je s laganim naglaskom. „Gospođica Kameron?"

Lara je ostala da sedi za stolom.

„Da. Šta mogu da učinim za vas, gospodine O'Brajan?"

„Bojim se da ste prekršili zakon, gospođice Kameron."

„Zaista? O čemu se radi?"

„Vi posedujete zgradu *Dorčester* na Četrnaestoj ulici?"

„Da."

„Imamo prijavu da je negde oko stotinu beskućnika useljeno u te stanove."

„Ah, to." Lara se nasmešila. „Da, mislila sam, ako grad ne čini ništa za beskućnike, ja bih mogla da im pomognem. Dala sam im mesto gde mogu da prespavaju."

Hauard Keler je ušao u sobu.

„Ovo je gospodin Keler. Gospodin O'Brajan."

Rukovali su se.

Lara se okrenula Keleru. „Upravo sam objašnjavala kako pomažemo gradu u vezi s beskućnicima."

„Vi ste ih pozvali da se usele, gospođice Kameron?" „Tako je."

„Imate li dozvolu od grada?"

„Za šta da li imam dozvolu?"

„Ako otvarate sklonište za beskućnike, ono mora biti odobreno od gradskih vlasti. Morate da ispunjavate određene uslove za tako nešto."

„Žao mi je. Nisam znala da je tako. Odmah ću se pobrinuti za dozvolu."

„Mislim da nećete."

„Šta to znači?"

„Žalili su nam se stanari te zgrade. Kažu da vi pokušavate da ih isterate iz stanova."

„Besmislica."

„Gospođice Kameron, imate četrdeset i osam sati da iselite beskućnike odande. A kada oni odu, morate da skinete daske kojima ste pokrili prozore."

Lara je bila besna. „Je li to sve?"

„Ne, gospođice. Stanar sa vrtom na krovu kaže da ste postavili reklamni pano koji mu zaklanja vidik. Moraćete da skinete i to.“

„A šta ako ja to neću?“

„Mislim da hoćete. Sve se ovo smatra zlostavljanjem. Uštedecete sebi puno muke i neugodnog publiciteta tako što nas nećete prisiliti da vas tužimo.“

Klimnuo je glavom i rekao: „Želim vam prijatan dan.“

Gledali su ga dok je izlazio iz kancelarije.

Keler se okrenuo Lari. „Moraćemo da izvedemo te ljude odande.“

„Ne.“ Sedela je i razmišljala.

„Kako to misliš? Čovek je rekao...“

„Znam šta je rekao. Hoću da dovedeš još beskućnika. Hoću da ta zgrada bude krcata ljudima s ulice. Odugovlačićemo. Nazovi Terija Hila. Reci mu u čemu je problem. Neka uspori proces, ili tako nešto. Moramo pre kraja meseca da isteramo tih šest stanara, ili će nas to koštati tri miliona dolara.“

Interfon je zazvonio. „Doktor Piters je na telefonu.“ Lara je podigla slušalicu. „Halo, Alane.“

„Samo sam hteo da ti kažem da smo završili operaciju. Izgleda daje potpuno uspela. Ketii će biti dobro.“

„To su divne vesti. Kad mogu da je posetim?“ „Možeš da dođeš danas po podne.“

„I hoću. Hvala, Alane. Pobrini se da ja dobijem sve račune, hoćeš li?“

„Hoću.“

„I reci u bolnici da očekuju donaciju. Pedeset hiljada.“

Lara je rekla Triši: „Napuni joj sobu cvećem.“ Pogledala je na svoj raspored. „Otići ću da je posetim u četiri sata.“

Teri Hil je ušao u kancelariju. „Uskoro će stići nalog za vaše hapšenje.“

„Molim?“

„Jesu li vas upozorili da izvedete beskućnike iz zgrade?“

„Jesu, ali...“

„Ne možete da se izvućete, Laro. Ima jedna stara poslovice: 'Ne bori se s gradskim vlastima, jer ne možeš da ih pobediš.'“

„Da li će zaista da me uhapse?“

„Budite sigurni da hoće. Grad vam je naredio da iselite te ljude.“

„U redu“, rekla je Lara. „Idemo da ih iselimo.“ Okrenula se Keleru. „Iseli ih iz te zgrade, ali nemoj da ih izbaciš na ulicu. To nije u redu... Imamo još praznih zgrada koje čekaju preuređenje. Hajde da ih smestimo tamo. Uzmi svaku pomoć koja ti je potrebna. Želim da izađu za jedan sat.“

Okrenula se Teriju Hilu. „Idem odavde, da ne bi mogli da me uhapsu. Dok se budem vratila, problem će biti rešen.“ Interfon je zazvonio. „Ovde su dva gospodina iz kancelarije javnog tužioca.“

Lara je dala znak Hauardu Keleru. Ovaj je prišao interfonu i rekao: „Gospodica Kameron nije ovde.“

Tišina. „Kada će se vratiti?“

Keler je pogledao u Laru, a ona je zatresla glavom. Keler je rekao: „Ne znam.“

„Idem na zadnji izlaz“, rekla je Lara.

Lara je mrzela bolnice. Bolnica je za nju bila njen otac koji leži u krevetu, bled i iznenada ostario. „*Kog đavola radiš tu? Imaš posla u pansionu.*“

Lara je ušla u Ketinu sobu. Bila je ispunjena cvećem. Keti je sedela u krevetu.

„Kako se osećate?“ upitala je Lara.

Keti se nasmešila. „Doktor kaže da ću se oporaviti.“

„I morate. Posao se gomila. Potrebni ste mi.“

„Ja... ja ne znam kako da vam zahvalim za sve ovo.“

„Nemojte.“

Lara je uzela telefon koji je stajao pored kreveta i nazvala svoju kancelariju. Razgovarala je s Terijem Hilom.

„Jesu li oni iz tužilaštva još uvek tamo?“

„Još uvek su ovde. Nameravaju da ostanu sve dok se ne vratite.“

„Proveri šta je s Hauardom. Vратиću se čim on raščisti zgradu.“

Lara je spustila slušalicu.

„Ako vam išta bude trebalo, obavestite me“, rekla je Lara. „Sutra ću opet da vas posetim.“

Larina sledeća stanica je bila arhitektonska kancelarija *Higins, Olmont&Klark*. Uveli su je kod gospodina Klarka. Ustao je kad je ušla u njegovu kancelariju.

„Kakvo prijatno iznenađenje! Mogu li da vam pomognem, gospođice Kameron?“

„Da li imate ovde planove za naš projekat u Četrnaestoj ulici?“

„Da, imam.“

Prišao je svom stolu za crtanje. „Evo ih.“

Bila je to skica divnog kompleksa visokih građevina sa stambenim blokovima i trgovinskim centrima.

„Želim da ga ponovo nacrtate“, rekla je Lara.

„Molim?“

Lara je pokazala mesto u sredini bloka. „Jedna zgrada još uvek stoji na ovom mestu. Želim da nacrtate isto ovo, ali oko te zgrade.“

„Mislite da izgradite objekat s jednom od starih zgrada na tom mestu? To vam neće uspeti. Kao prvo, izgledaće užasno i...”

„Samo učinite to, molim vas. Pošaljite mi novi crtež u kancelariju još ovog popodneva.”

Lara je otišla.

Iz automobila je nazvala Terija Hila. „Jeste li se čuli s Hauardom?”

„Jesam. Zgrada je ispražnjena.”

„Dobro. Nazovite javnog tužioca. Recite mu da sam pre dva dana naredila da se isprazni zgrada i da je došlo do greške u komunikaciji. Onog trenutka kada sam za to čula, danas, ispraznila sam je. Sada se vraćam u kancelariju. Saznajte da li još uvek želi da me uhapsi.”

Obratila se vozaču: „Vozite kroz park. Nemojte da žurite.” Trideset minuta kasnije, kada je Lara stigla do kancelarije, ljudi s nalogom su već bili otišli.

Lara je bila na sastanku s Hauardom Kelerom i Terijem Hilom.

„Stanari još uvek ne žele da popuste”, rekao je Keler. „Čak sam se vratio i ponudio im još para. Međutim, oni ne žele da odu. A za dva dana bi trebalo da započnemo rušenje.”

Lara je rekla: „Zamolila sam gospodina Klarka da napravi novi nacrt projekta.”

„Video sam to” rekao je Keler. „Nema nikakvog smisla. Ne možemo da ostavimo zgradu da stoji usred nove divovske konstrukcije. Moraćemo da odemo do banke i da ih zamolimo da odlože datum početka.”

„Ne” rekla je Lara. „Želim da počnem *ranije*.”

„Molim?”

„Pronađi izvođača radova. Reci mu da sutra hoćemo da započnemo rušenje.”

„Sutra? Lara...”

„Odmah ujutro. Uzmi novi nacrt i daj ga predradniku građevinske ekipe.”

„Kako će nam to pomoći?” pitao je Keler.

„Videćemo.”

Sledećeg jutra, preostale stanare *Dorčester apartmana* je probudila grmljavina buldožera. Pogledali su kroz prozore. Mehanička čudovišta su im se primicala, savnjajući sa zemljom sve što im je stajalo na putu. Stanari su bili zaprepašćeni.

Gospodin Herši, koji je živeo na vrhu zgrade, izjurio je napolje i požurio do poslovođe. „Šta to radite?” zavrištao je. „Ne smete to da rušite.”

„Ko to kaže?”

„Gradske vlasti.” Herši je pokazao prema zgradi u kojoj živi. „Ne smete da pipnete onu zgradu.”

Poslovođa je pogledao nacrt. „U pravu ste”, rekao je. „Naređeno nam je da je ostavimo tu gde je.”

Herši se namrštio. „Šta? Dajte da vidim.“

Pogledao je plan i rekao zaprepašćeno: „Postaviće novi kompleks i ostaviće ovu zgradu *tamo gde jeste?*“

„Baš tako, gospodine.“

„Ne mogu to da urade! Biće nesnošljiva buka i prljavština!“

„To nije moj problem, gospodine. Sad bih vas zamolio da mi se pomerite s puta da bih mogao da nastavim s poslom.“

Trideset minuta kasnije, Larina sekretarica je rekla: „Gospodin Herši je na drugoj liniji, gospođice Kameron.“

„Recite mu da sam zauzeta.“

Kada je Herši ponovo nazvao tog popodneva, Lara je konačno uzela slušalicu i razgovarala s njim.

„Da, gospodine Herši? Kako mogu da vam pomognem?“

„Želeo bih da dođem i da se vidim s vama, gospođice Kameron.“

„Žao mi je, ali prilično sam zauzeta. Šta god to bilo, moraćete da mi to kažete preko telefona.“

„Pa, verovatno će vam biti drago da saznate da sam razgovarao s ostalim stanarima u zgradi i da smo se složili da bi bilo najbolje da prihvatimo vašu ponudu i iselimo se iz stanova.“

„Ta ponuda više ne važi, gospodine Herši. Možete slobodno da ostanete gde ste.“

„Ako budete gradili oko nas, nećemo moći da spavamo!“

„A ko vam je rekao da ćemo da gradimo oko vas? Kako ste došli do tog podatka?“

„Poslovođa mi je pokazao nacrt i...“

„Pa, on će biti otpušten.“ U Larinom glasu je jasno mogao da se oseti bes. „To je bio poverljiv podatak.“

„Čekajte malo. Hajde da razgovaramo kao razumni ljudi, može? Za vaš projekat će biti bolje ako se pomerimo, a i nama bi bilo bolje da odemo. Ne želim da živim okružen zgradama koje zaklanjaju nebo.“

Lara je rekla. „Nije mi važno hoćete li da odete ili ćete da ostanete, gospodine Herši.“ Glas joj postao mekši. „Evo šta ću da uradim - ako se zgrada isprazni do sledećeg meseca, spremna sam da pristanem na početnu ponudu.“

Gotovo da je mogla da ga čuje kako razmišlja.

Na kraju je rekao, oklevajući: „U redu. Razgovaraću s ostalima, ali siguran sam da će sve biti u redu. Stvarno sam vam zahvalan, gospođice Kameron.“

Lara je rekla: „Bilo mi je zadovoljstvo, gospodine Herši.“

Sledećeg meseca, rad na projektu je počeo punim kapacitetom.

Larin ugled je rastao. *Kameron enterprajzis* je gradio oblakoder u Bruklinu, trgovački centar u Vestčesteru i u Vašingtonu. U Dalasu i Los Anđelesu se radilo na stambenim zgradama. Novac je pristizao od banaka, štedno-kreditnih ustanova i privatnih investitora. Lara je stekla ime.

Keti se vratila na posao.

„Vratila sam se.”

Lara ju je pažljivo proučavala. „Kako se osećate?”

Keti se nasmešila. „Sjajno. Zahvaljujući...”

„Imate li mnogo energije?”

Bila je iznenađena tim pitanjem. „Da, ja...”

„Izvršno. Biće vam potrebna. Postaćete moj izvršni pomoćnik. Dobićete i lepu povišicu.”

„Ne znam šta da kažem. Ja...”

„Zaslužili ste to.”

Lara je videla poruku u Ketinoj ruci. „Šta je to?”

„Časopis *Gurmej* želeo bi da objavi vaš omiljeni recept. Jeste li zainteresovani?”

„Ne. Recite im da... čekajte malo.”

Sedela je i na trenutak se izgubila u mislima. Tada je rekla tiho: „Da, daću im recept.”

Recept se pojavio u časopisu tri meseca kasnije. Počinjao je ovako:

„*Blek ban* - tradicionalno škotsko jelo. Za testo: 250 g brašna, 100 g putera, malo hladne vode i pola kašičice praška za pecivo. Za fil: 900 g suvog grožđa, 200 g naseckanih badema, 350 g brašna, 250 g šećera, dve kašičice indijskog bibera, kašičica mlevenog đumbira, kašičica cimeta, pola kašičice praška za pecivo, malo rakije...”

Lara je dugo gledala članak i prisećala se tog ukusa, mirisa pansionске kuhinje i žamora stanara za večerom. Sećala se i svog oca bespomoćnog u postelji. Odložila je časopis.

Ljudi su prepoznavali Laru na ulici, a kada bi ušla u restoran, uvek bi se začulo uzbuđeno šaputanje. Po gradu ju je pratilo nekoliko udvarača i dobijala je laskave ponude, ali nije bila zainteresovana. Na neki čudan, gotovo sabla-stan način, još uvek je nekoga tražila. Nekog poznatog. Nekog koga nikada nije sreła.

Lara se svakog jutra budila u pet sati, a njen vozač Maks vozio bi je do neke od zgrada u gradnji. Stajala bi tamo, posmatrajući svoje delo i pomislila: *Pogrešio si, oče. Ja umem da skupljam stanarine.*

Za Laru su zvukovi dana počinjali sa bukom pneumatskih bušilica, grmljavinom buldožera i zveketom teških metala. Vozila bi se klimavim liftovima do vrhova građevina i

stajala na čeličnim skelama dok joj je vetar duvao u lice i mislila je: *Osvojila sam ovaj grad.*

* * *

Pol Martin i Lara su ležali u krevetu.

„Čujem da si danas dobro izgredila nekoliko svojih radnika.“

„Zaslužili su“, rekla je Lara. „Loše su radili svoj posao.“

Pol se nacerio. „Barem si naučila da ne smeš da ih šamaraš.“

„A vidi šta se pa dogodilo kada sam ošamarila jednog.“ Priljubila se uz njega. „Upoznala sam tebe.“

„Moram da otputujem u Los Angeles“, rekao je Pol. „Voleo bih da pođeš sa mnom. Možeš li da pobegneš na nekoliko dana?“

„Htela bih, Pole, ali to je nemoguće, ja svoje slobodno vreme merim u sekundama.“

Seo je i pogledao je. „Možda previše radiš, mala. Nemoj nikada da dozvoliš sebi da nemaš bar malo vremena za mene.“

Lara se nasmešila i počela da ga miluje. „Ne brini se za to. To se nikada neće dogoditi.“

Sve vreme joj je bio ispred nosa, ali ga ona nije videla. Bio je to veliki plac blizu obale, u području Vol strita, u blizini *Vorld trejd centra*. Lara je prošla tuda desetak puta, ali sada ga je pažljivo pogledala i videla je ono što je tamo trebalo da stoji - u mislima je videla najvišu zgradu na svetu. Znala je šta će Hauard da kaže: „*Zatrpana si poslom, Laro. Ne možeš sada da kreneš još i u ovo.*“ Ali znala je da je ništa neće zaustaviti.

Kada je stigla u kancelariju, sazvala je sastanak.

„Priobalni plac na području Vol strita“, rekla je Lara. „Kupićemo ga. Podići ćemo najvišu zgradu na svetu.“ „Laro...“

„Pre nego što išta primetiš, Hauarde, daj da ti ukazem na nekoliko stvari. Lokacija je savršena. Nalazi se u središtu poslovne zone. Zakupci će se potući da tamo dobiju kancelarijski prostor. I zapamti, to će biti najviša zgrada na svetu. To je najbolji deo. Biće to naša glavna kreacija. Nazvaćemo je *Kameron tauers*“

„Odakle ćemo da dobijemo pare?“

Lara mu je dala parče papira.

Keler je proveravao brojke. „Ovo je veoma optimistično.“ „Ne, samo sam realna. Ne govorimo ovde o bilo kojoj zgradi. To je dragi kamen, Hauarde.“

Duboko se zamislio. „Biće to vrlo riskantno.“ Lara se nasmešila. „Već smo to radili, zar ne?“

Keler je rekao, zamišljeno: „Najviša zgrada na svetu...“

„Tako je. Banke nas zovu svakog dana i nude nam novac. Jedva će dočekati ovo.“

„Najverovatnije“, rekao je Keler.
Pogledao je Laru. „Zaista to želiš, zar ne?“
„Da.“

Keler je uzdahnuo. Pogledao je okupljene. „U redu. Prvi korak je da sredimo sve u vezi sa zakupom zemljišta.“

Lara se nasmešila. „Već sam to uradila. I imam još neke novosti. Stiv Merčison je pregovarao u vezi sa tim zemljištem.“

„Sećam ga se. Uzeli smo mu mesto za hotel u Čikagu.“ „*Ovog puta ću ti oprostiti, gaduro, jer ne znaš s kim imaš posla. Ali ubuduće mi se miči s puta - ili ćeš zažaliti.*“

„Tako, znači.“ Merčison je bio jedan od najbezobzirnijih i najuspešnijih građevinskih preduzetnika u Njujorku. Keler je rekao: „Laro, to nije dobro. On uživa u tome da uništava ljude.“ „Previše se brineš.“

Prikupljanje novca za Kameron tauers je glatko prošlo. Lara je bila u pravu. Bankari su želeli da finansiraju najvišu zgradu na svetu. A ime Kameron imalo je i dodatnu primamljivost. Želeli su da ih povezuju s njom.

Lara je bila više nego glamurozna ličnost. Predstavljala je simbol uspeha za mnoge žene. *Ako je ona uspela, zašto ne bih mogla i ja?* Nazvali su parfem po njoj. Pozivali su je na sve važne društvene događaje i svi su želeli da dođe na njihove večere i zabave. Njeno ime na zgradi osiguravalo je uspeh.

„Osnovaćemo sopstvenu firmu za izvođenje radova“, odlučila je Lara jednog dana. „Imamo sopstvene ekipe. Iznajmljivaćemo ih drugim građevinskim firmama.“

„To nije loša ideja“, rekao je Keler.

„Onda krenimo u to. Kada će početi prvi radovi na *Kameron tauersu*?“ „Posao je sklopljen. Otprilike za tri meseca.“

Lara se zavalila u fotelju. „Možeš li da zamisliš, Huarde? Najviši obla-koder na svetu.“
Pitao se šta bi Frojd rekao na to.

* * *

Ceremonija početka radova na *Kameron tauersu* bila je ekstravagantni spektakl. Američka princeza Lara Kameron bila je glavna atrakcija. Događaj je dobio veliki publicitet u novinama i na televiziji. Skupila se gomila od preko dvesta ljudi i čekala Larin dolazak. Kad se njena limuzina dovezla do gradilišta, u gomili se čuo žamor.

„Evo je!“

Dok je Lara izlazila iz automobila i prilazila gradilištu da pozdravi gradonačelnika, policija i osiguranje zadržavali su ljude. Ovi su se gurali, vrištali i izvikivali njeno ime, a foto-aparati su počeli da bleskaju.

U posebnom delu, ograđenom ukrasnim uzetom, bili su bankari, šefovi reklamnih agencija, direktori raznih kompanija, predstavnici gradskih vlasti, voditelji projekata i arhitekti. Nešto dalje stajali su veliki buldožeri i bageri, spremni da počnu s poslom. Pedeset kamiona bilo je poredano da bi mogli da odvezu ostatke ruševina.

Lara je stajala pored gradonačelnika i predsednika okruga Menhetn. Počela je lagana kiša. Džeri Taunsend, zadužen za odnose s javnošću, požurio je prema Lari s kišobranom. Nasmejala se i mahnula mu da ode.

Gradonačelnik je govorio u kamere. „Danas je veliki dan za Menhetn. Izgradnja *Kameron tauersa* označava početak jednog od najvećih graditeljskih poduhvata u istoriji Menhetna. Šest blokova nekretnina biće pretvoreno u modernu zajednicu koja će uključivati stambene zgrade, dva trgovačka centra, kongresni centar i najviši oblakoder na svetu.”

Gomila je zapljeskala.

„Gde god da pogledate”, nastavio je gradonačelnik, „možete da vidite doprinos Lare Kameron ispisan u betonu.” Pokazao je rukom. „U gornjem gradu se nalazi *Kameron centar*. A u njegojoj blizini, *Kameron Plaža* i šest stambenih projekata. Po celoj zemlji se prostire lanac hotela *Kameron*.”

Gradonačelnik se okrenuo Lari i nasmešio se. „A ona nije samo pametna i sposobna već je i lepa.”

Začuo se smeh i pljesak.

„Lara Kameron, dame i gospodo.”

Lara je pogledala u televizijske kamere i nasmešila se. „Hvala vam, gospodine gradonačelnice. Vrlo mi je drago što sam dala mali doprinos ovom divnom gradu. Otac mi je uvek govorio da je razlog zbog koga smo na ovome svetu...” Oklevala je. Krajičkom oka videla je poznato lice u gomili... Stiv Merčinson. Videla je njegovu sliku u novinama... Šta on radi ovde? Lara je nastavila... „da ga učinimo boljim mestom nego što je on to bio kada smo stigli na njega. Pa, nadam se da sam na svoj mali način uspela to da učinim.”

Gomila je ponovo zapljeskala. Lari su dodali ceremonijalnu kacigu i hromiranu lopatu.

„Vreme je za posao, gospođice Kameron.” Foto-aparati su ponovo zabljeskali.

Lara je gurnula lopatu u zemlju i iskopala prvi komad zemlje.

Na zatvaranju ceremonije polužena je zakuska dok su televizijske kamere i dalje beležile ovaj događaj. Kada se Lara ponovo osvrnula, Merčisona nije bilo na vidiku.

Trideset minuta kasnije, Lara Kameron ponovo je bila u limuzini koja ju je vozila prema kancelariji. Džeri Taunsend je sedeo pored nje.

„Ovo je prošlo sjajno”, rekao je. „Zaista sjajno.”

„Nije loše“, nasmešila se Lara. „Hvala, Džeri.“

Sedište firme *Kameron enterprajz* zauzimalo je čitav pedeseti sprat *Kameron centra*.

Lara je sišla na pedesetom spratu, a do tada se već pročulo da stiže. Sekretarica i osoblje su užurbano radili.

Lara se okrenula ka Džeriju Taunsendu. „Uđite u moju kancelariju.“ Kancelarija je bila ogromna, smeštena u delu zgrade s pogledom na grad. Lara je pogledala neke papire na svom stolu i podigla pogled. „Kako je vaš otac? Da li mu je bolje?“ Šta ona zna o njegovom ocu? „On... nije mu dobro.“

„Znam. Ima Hantingtonovu bolest, zar ne, Džeri?“ „Da“

Bila je to užasna bolest, To je progresivno, degenerativno oboljenje specifično po nekontrolisanim pokretima lica i ekstremiteta, praćeno gubitkom mentalnih sposobnosti.

„Kako znate za mog oca?“

„Ja sam u odboru bolnice u kojoj se leci. Čula sam da neki doktori raspravljaju o njegovom slučaju.“

Džeri je rekao, stisnuvši usne: „To je neizlečivo.“

„Sve je neizlečivo dok ne pronađu lek“, rekla je Lara. „Proverila sam neke stvari. Jedan doktor u Švajcarskoj je napredovao u istraživanju te bolesti. Spreman je da preuzme slučaj vašeg oca. Ja ću se pobrinuti za troškove.“

Džeri je stajao tamo, potpuno zbunjen.

„U redu?“

Bilo mu je teško da progovori. „U redu.“ *Ne poznajem je*, pomislio je Džeri Taunsend. *Niko je ne poznaje.*

Istorija se stvarala, ali Lara je bila isuviše zaposlena da to primeti. Ronald Regan je ponovo izabran, a čovek po imenu Mihail Gorbačov je nasledio Černjenka na položaju vođe SSSR-a.

Lara je sagradila jeftine stanove u Detroitu. Godine 1986. Ajvan Boeski je bio kažnjen sa sto miliona dolara globe zbog trgovinskog skandala i osuđen na tri godine zatvora.

Lara je počela da gradi stambene zgrade u Kvinsu. Investitori su želeli da dobiju deo čarolije njenog imena. Grupa nemačkih investitora doletela je u Njujork kako bi se sastala s Larom. Ugovorili su sastanak odmah pošto im je avion sleteo. Bunili su se, ali Lara je rekla: „Zaista mi je žao, gospodo. To je jedino vreme koje mi je na raspolaganju. Uskoro odlazim u Hongkong.“

Nemcima su poslužili kafu, Lara je pila čaj. Jedan od Nemaca se žalio na ukus kafe. „To je posebna vrsta kafe napravljena za mene“, objasnila mu je Lara. „Navići ćete se na ukus. Uzmite još jednu kašičicu.“

Do kraja pregovora Lara je dobila sve što je htela.

Život je bio niz srećnih slučajnosti, osim jednog uznemirujućeg incidenta. Lara se nekoliko puta sukobila sa Štivom Merčisonom oko slobodnog zemljišta i uvek bi uspevala da ga nadmaši u ponudi.

„Mislim da bi trebalo da se povučemo“, upozorio ju je Keler.

„Neka se on povuče.“

Jednog jutra je stigla lepa pošiljka umotana u ružičasti papir. Ketu ju je stavila na Larin sto.

„Užasno je teško“, rekla je Keti. „Ako je to šešir, u nevolji ste.“

Znatiželjna da vidi šta je dobila, Lara je odmotala paket i otvorila poklopac. Kutija je bila napunjena zemljom. Unutra je bila i posetnica: *Frenk E. Kembel, pogrebne usluge.*

Građevinski projekti su dobro napredovali. Kada je Lara pročitala da je gradnja dečjeg igrališta u središtu grada otkazana zbog raznih birokratskih zavrzlama, uskočila je, izgradila ga i poklonila gradu. Publicitet koji je dobila bio je nezamisliv. Jedan naslov je glasio - LARA KAMERON MOŽE SVE.

Vidala je Pola dva puta sedmično, a razgovarala je s njim svakog dana.

Lara je kupila kuću u Sautemptonu i živela u bajkovitom svetu skupog nakita, krzna i limuzina. Njeni ormani su bili puni divne odeće poznatih kreatora. „*Treba mi nova odeća za školu.*“ „*Ja ne štampam pare. Uzmi nešto sebi iz Crvenog krsta.*“ I Lara bi naručila novi komplet.

Njeni zaposleni su bili njena porodica. Brinula se za njih i bila je velikodušna prema njima. Bili su sve što je imala. Setila bi se njihovih rođendana i godišnjica. Upisala je njihovu decu u dobre škole i pomagala im u plaćanju školarine. Kada bi pokušali nekako da joj zahvale, Lari je bilo neprijatno. Bilo joj je teško da izrazi osećanja. Njen otac ju je ismejavao kada bi pokušala. Lara je sagradila zaštitni zid oko sebe. *Niko me više nikada neće povrediti, zaklela se. Niko.*

KNJIGA TREĆA

by voki

Sedamnaesto poglavlje

„Ujutro putujem u London, Huarde.“

„Šta se događa?“, upitao je Keler.

„Lord Makintoš me je pozvao da dođem i da pogledam jedan posed. Želi da postanemo saradnici.“

Brajan Makintoš je bio jedan od najbogatijih građevinskih preduzetnika u Engleskoj.

„Kad krećemo?“ upitao je Keler.

„Mislila sam da idem sama.“

„Da?“

„Želim da se ovde brineš o svemu dok ja nisam tu.“

Klimnuo je glavom.

„U redu. Biće kao što kažeš.“

„Znam da hoće. Uvek mogu da računam na tebe.“

Put u London prošao je bez ikakvih uzbuđenja. Njen privatni *boing 727* poleteo je ujutro i sleteo na *Madžek* terminal na aerodromu *Luton* blizu Londona. Nije ni slutila da će joj se uskoro promeniti život.

Kad je Lara stigla u predvorje Klaridžisa, dočekao ju je Ronald Džouns, upravnik. „Drago nam je što vas ponovo vidimo, gospođice Kameron. Odvešću vas do vašeg apartmana. Usput, dobili smo neke poruke za vas.“ Bilo ih je više od dvadeset.

Apartment je bio vrlo lep. Bilo je tu cveće od Brajana Makintoša i Pola Martina, kao i šampanjac i posluženje od uprave hotela. Telefon je počeo da zvoni čim je Lara ušla. Dobijala je pozive iz svih krajeva Sjedinjenih Država.

„Arhitekta hoće da napravi neke izmene u planu. To će nas koštati celo bogatstvo...“

„Došlo je do zastoja u isporuci cementa...“

„Prva nacionalna štedno-kreditna kompanija hoće da se uključite u naš sledeći projekat...“

„Gradonačelnik pita hoćete li biti na otvaranju u Los Anđelesu. Želi da organizuje veliko slavlje...“

„Toaleti nisu stigli...“

„Loše vreme nas zadržava. Kasnimo s gradnjom, probićemo rokove...“

Svaki problem je zahtevao od nje da donese neku odluku i, kad je konačno završila razgovore, Lara je bila potpuno iscrpljena. Večerala je sama u sobi. Gledala je kroz prozor, gde su *rols-rojsevi* i *bentliji* stajali pored ulaza na *Bruk* stritu i proželo ju je osećanje radosti. *Curica iz Glejs Beja je daleko dogurala, tata.*

Sledećeg jutra Lara je otišla s Brajanom Makintošem da pogleda predloženo mesto. Bilo je ogromno - dva kilometra zemljišta uz reku, na kome su bile stare ruševne zgrade i skladišta.

„Britanska vlada će nam odobriti veliki odbitak od poreza“, objasnio je Brajan Makintoš, „zato što ćemo da obnovimo ovaj deo grada.“

„Volela bih da razmislim o tome“, rekla je Lara. Već je donela odluku.

„Usput, imam ulaznice za večerašnji koncert“, rekao je Brajan Makintoš. „Moja supruga ima sastanak u svom klubu. Da li vi volite klasičnu muziku?“

Laru uopšte nije zanimala klasična muzika. „Da.“

„Filip Adler svira Rahmanjinova.“ Pogledao je Laru kao da od nje očekuje komentar. Nikad nije čula za Filipa Adlera.

„Zvuči predivno“, rekla je Lara.

„Dobro. Kasnije ćemo da večeramo u *Skotsu*. Doći ću po vas u sedam.“

Zašto sam rekla da volim klasičnu muziku?, pitala se Lara. *Biće to dosadno veče. Više bih volela da utonem u vruću kupku i da odem na spavanje. Ah, dobro, jedno veče me neće ubiti. Ujutro se ionako vraćam u Njujork.*

Dvorana *Festival hola* bila je pretrpana ljudima koji su uživali u muzici. Muškarci su bili u svečanim odelima, a žene u prekrasnim večernjim haljinama. Bilo je to gala veče i u velikoj dvorani se osećalo uzbuđeno iščekivanje.

Brajan Makintoš je kupio dva koncertna programa, a potom su seli na svoja mesta. Pružio je Lari program. Jedva je bacila pogled na njega. Londonska filharmonija... Filip Adler svira Rahmanjinov Klavirski koncert broj 3 u D-molu, opus 30.

Moram da pozovem Huarda i da ga podsetim na novu procenu zemljišta na Petoj aveniji.

Dirigent se pojavio na pozornici i publika je zapljeskala. Lara nije obraćala pažnju. *Izvođač radova u Bostonu je prespor. Treba mu podsticaj. Reći ću Huardu da mu ponudi dodatak.*

Ponovo se začuo aplauz iz publike. Čovek je seo za klavir koji se nalazio u središtu pozornice. Dirigent je označio početak i muzika je počela.

Prsti Filipa Adlera su preleteli preko klavijature. Žena koja je sedela iza Lare rekla je s teškim teksaškim naglaskom: „Zar nije fantastičan? *Rekla sam ti, Agnes!*“

Lara je ponovo pokušala da usredsredi. *Londonski posao otpada. Na pogrešnom je mestu, pomislila je Lara. Ljudi neće hteti da žive tamo. Lokacija, lokacija, lokacija.*

Žena iza Lare rekla je glasno: „Njegovo izvođenje... Veličanstveno je! On je jedan od naj...“

Lara je pokušala da se isključi.

Cena poslovne zgrade tamo iznosi oko četiri hiljade dolara po iznajmljivom kvadratnom metru. Ako mogu da svedem troškove gradnje na sto pedeset miliona, cenu zemljišta na sto dvadeset pet miliona...

„O, bože!“, uskliknula je žena iza Lare. Lara se prenela iz misli.

„Zaista je sjajan.“

Začuli su se bubnjevi iz orkestra, zatim je Filip Adler sam odsvirao četiri takta, a orkestar je počeo da svira sve brže i brže. Bubnjevi su počeli da udaraju...

Žena nije mogla da se obuzda. „Slušaj ovo! Muzika prelazi iz *piu vivo* u *piu moso*. Zar nije uzbudljivo?“

Lara je zaškrgutala zubima.

Uloženo će nam se vratiti, pomislila je. *Cena isplativog kvadratnog metra bila bi trista pedeset miliona, kamate od deset posto trideset pet miliona plus deset miliona za operativne troškove...*

Tempo muzike se povećavao i odjekivao dvoranom. Muzika je dostigla iznenadni klimaks i prestala, a publika je bila na nogama, i aplaudirala. Čuli su se povici „bravo!“, a pijanista je ustao i klanjao se.

Lara nije ni podigla pogled. *Porezi će biti oko šest miliona, koncesije za stanarine svešće se na dva. Dakle, ukupno oko pedeset osam miliona.*

„Neverovatan je, zar ne?“, rekao je Brajan Makintoš.

„Da.“ Laru je nerviralo što je opet prekidaju u planiranju.

„Hajdemo iza pozornice. Filip je moj prijatelj.“

„Ja zaista ne...“

Uzeo je Laru za ruku i krenuo prema izlazu.

„Drago mi je što ću moći da vas predstavim“ rekao je Brajan Makintoš.

U Njujorkuje šest sati, pomislila je Lara. *Moći ću da nazovem Huarda i da mu kažem da počne pregovore.*

„Tako nešto čuje se samo jednom u životu, zar ne?“

Jednom nije sasvim dovoljno, pomislila je Lara. „Da.“

Stigli su do ulaza za izvođače. Tamo je već bila gomila ljudi. Brajan Makintoš je pokucao na vrata. Vrtar je otvorio.

„Da, gospodine?“

„Lord Makintoš je došao da vidi gospodina Adlera.“ „U redu, moj lorde. Uđite, molim.“ Otvorio je vrata da pusti Brajana Makintoša i Laru, a zatim ih zatvorio pred gomilom.

„Šta ti ljudi hoće?“ pitala je Lara.

Iznenadeno ju je pogledao. „Došli su da vide Filipa.“

Pitala se zašto.

Vrtar je rekao: „Izvolite u sobu za izvođače, gospodine lorde.“ „Hvala vam.“

Pet minuta, pomislila je Lara, i reći ću da moram da idem.

Soba za izvođače je već bila puna i vrlo bučna. Ljudi su se sjatili oko nekoga koga Lara nije mogla da vidi. Gomila se razmakla i na trenutak ga je ugledala. Lara se ukočila i učinilo joj se da joj je srce zastalo. Nejasna, nestalna slika, koju je sve te godine imala negde u glavi, iznenada je postala stvarna. Lohinvar, vizija iz njenih fantazija, odjednom je oživeo! Čovek u središtu gomile bio je visok i plavokos, nežnih i osećajnih crta lica. Imao je belu kravatu i frak, a Lara se učinilo da ga je već negde videla. *Stajala je za kuhinjskom sudoperom u pansionu, a naočit mladić u fraku i s helom kravatom prišao joj je iza leđa i prošaputao: „Mogu li da ti pomognem?“*

Brajan Makintoš je posmatrao Laru, zabrinut. „Je li vam dobro?“

„Ja... dobro mi je.“ Bilo joj je teško da diše. Filip Adler je išao prema njima, smešeci se baš onakvim toplim osmehom kakav je Lara zamišljala. Ispružio je ruku. „Brajane, zaista mi je drago što ste došli.“

„Ne bih to mogao da propustim“, rekao je Makintoš. „Bili ste zaista sjajni.“

„Hvala.“

„Ah, Filipe, želeo bih da te upoznam s Larom Kameron.“

Lara ga je gledala u oči i nesvesno progovorila: „Da li znate da brišete?“

„Molim?“

Lara je pocrvenela. „Ništa, ja...“ Odjednom joj se zavezao jezik. Ljudi su se okupljali oko Filipa Adlera i hvalili ga.

„Nikad niste bolje svirali...“

„Mislim da je Rahmanjinov bio večeras s vama...“

Komplimenti su se nastavljali unedogled. Žene iz sobe su se okupljale oko njega, dodirujući ga. Lara je stajala kao začarana i posmatrala ga. San iz njenog detinjstva se ostvario. Srela je čoveka iz svoje mašte.

„Jeste li spremni za polazak?“ pitao je Makintoš Laru.

Ne. Očajnički je želela da ostane. Želela je da ponovo razgovara s njim, da ga dodirne i uveri se da je stvaran. „Spremna sam“, rekla je Lara, oklevajući.

Sledećeg jutra Lara se vraćala za Njujork. Pitala se da li će ikada ponovo videti Filipa Adlera.

Nije mogla da ga izbacii iz glave. Govorila je samoj sebi da je to smešno, da pokušava da oživi dečji san, ali joj to nije pomoglo. Stalno je videla njegovo lice, čula njegov glas. *Moram opet da ga vidim*, pomislila je Lara. Sledećeg jutra je nazvao Pol Martin.

„Čao, mala. Baš si mi nedostajala. Kako je bilo u Londonu?“

„Dobro“, rekla je Lara oprezno.

Kad su završili razgovor, Lara je sedela za stolom, razmišljajući o Filipu Adleru.

„Čekaju vas u konferencijskoj dvorani, gospođice Kameron.“
„Dolazim.“

„Izgubili smo posao u Kvinsu“, rekao je Keler.
„Zašto? Mislila sam da je sve sređeno.“

„I ja sam mislio, ali udruženje stanara ne želi promene u svojoj četvrti.“

Lara je pogledala izvršni odbor, okupljen u sobi. Bili su tu arhitekta, advokati, ljudi iz marketinga i građevinski inženjeri.

Lara je rekla: „Ne razumem. Ti stanari imaju prosečna primanja od devet hiljada dolara godišnje, a stanarinu plaćaju manje od dvesta dolara mesečno. Mi želimo da im obnovimo stanove, bez povećavanja stanarine i da izgradimo nove stanove u tom kraju. Nudimo im poklon, a oni ga odbijaju? U čemu je problem?“

„Nije problem u stanarima. Reč je o njihovoj predsednici. Idit Benson.“

„Ugovori još jedan sastanak s njom. Lično ću otići.“

* * *

Lara je sa sobom pvela Bila Vitmana, nadglednika gradnje.

Kazala je: „Moram reći da me je začudilo što nas je vaš odbor odbio. Uložićemo više od sto miliona dolara da poboljšamo ovaj kraj, a vi ipak ne želite...“

Idit Benson joj je upala u reč. „Budimo iskreni, gospođice Kameron. Ne ulažete vi taj novac da unapredite ovu četvrt. Ulažete novac da bi *Kameron enterprajz*is mogao da zaradi još novca.“

„Naravno da hoćemo da zaradimo“, rekla je Lara. „Ali to možemo jedino ako pomažemo ljudima. Poboljšaćemo vam životne uslove i...“

„Žao mi je, ali ne slažem se s vama. Ovde je tiho i mirno. Ako vas pustimo ovamo, postaćemo područje guste naseljenosti. To podrazumeva više saobraćaja, više automobila i više zagađenja. Ne želimo ništa od toga.“

„Ne želim ni ja“, rekla je Lara. „Mi ne nameravamo ovde da postavimo kutijetine koje...“

„Kutijetine?“

„Da, one ružne, ogoljene betonske trospratnice. Radimo na projektima koji neće povećati buku, neće smanjiti količinu svetla ili promeniti atmosferu čitavog komšiluka. Ne zanima nas razmetljiva arhitektura. Već sam angažovala Stantona Fildinga, najboljeg arhitektu u zemlji, da dizajnira projekat, i Endrua Bartona da se pobrine za okolinu.“

Idit Benson je slegla ramenima. „Žao mi je. To vam neće mnogo pomoći. Mislim da nemamo više o čemu da razgovaramo.“

Pripremila se da ustane.

Ne smem ovo da izgubim, pomislila je Lara očajnički. *Kako ne vide da je to za njihovo dobro? Želim da učinim nešto za njih, a oni mi ne daju*. I. odjednom joj je pala na pamet luda zamisao.

„Čekajte“ rekla je Lara. „Čujem da su ostali stanari spremni da sa nama postignu dogovor, a jedino vi to nećete da uradite.“

„Tako je.“

Lara je duboko udahнула. „Ima nešto o čemu moramo da razgovaramo.“ Oklevala je. „Vrlo je lično.“ Izgledala je kao da joj je neprijatno. „Mislite da me nije briga za zagađenje i za to šta će se dogoditi s okolinom? Reći ću vam nešto, ali se nadam da ćete to zadržati za sebe. Imam desetogodišnju ćerku koju obožavam, a ona će živeti ovde sa svojim ocem. On ima starateljstvo nad njom.“

Idit Benson ju je iznenađeno gledala. „Ja... nisam znala da imate ćerku.“

„Niko ne zna“, rekla je Lara tiho. „Nikad se nisam udavala. Zato to želim da zadržim u tajnosti. Ako se pročuje, to bi moglo da mi prouzrokuje velike neprijatnosti. Sigurna sam da razumete.“

„Razumem.“

„Zaista volim svoju ćerku i uveravam vas da joj nikad ne bih učinila ništa nažao. Želim da učinim sve što je u mojoj moći da ulepšam život ljudima koji ovde žive. A ona će biti jedna od njih.“

Usledila je saosećajna tišina. „Moram reći da ovo... ovo baca sasvim drugo svetlo na stvari, gospođice Kameron. Želela bih da mi date malo vremena da porazmislim o tome.“

„Hvala vam. Zaista sam vam zahvalna.“ *Kada bih imala ćerku*, pomislila je Lara, *za nju bi bilo dobro da ovde živi*.

Tri nedelje kasnije Lara je od Komisije za gradsko planiranje dobila odobrenje da započne rad na projektu.

„Sjajno“, rekla je Lara. „Sada moramo da uhvatimo Stentona Fildinga i Endrua Bartona, i da vidimo da li su zainteresovani za taj posao.“

Hauard Keler nije mogao da veruje. „Čuo sam šta se dogodilo“, rekao je. „Prevarila si je! Ne mogu da verujem. Ti nemaš ćerku!“

„Njima treba ovaj projekat“, rekla je Lara. „Jedino tako sam mogla da ih navedem da se predomisle.“

Bil Vitman je slušao. „Ako ikada saznaju, imaćete velikih problema.“

U januaru je bila završena nova zgrada na Šezdeset trećoj ulici. Bila je to stambena zgrada s četrdeset pet spratova, a Lara je za sebe rezervisala krovni apartman. Sobe su bile

prostrane, a apartman je imao terase koje su pokrivala pola bloka. Sobe je uredio vrhunski stručnjak za unutrašnje uređenje. Lara je priredila zabavu za stotinu ljudi.

„Još samo nedostaje muškarac“, zlurado je primetila jedna od gošći.

Lara je pomislila na Filipa Adlera i zapitala se gde je on sada.

Lara i Hauard Keler su bili usred rasprave kad je Bil Vitman ušao u kancelariju.

„Zdravo, šefice. Imate li malo vremena?“

Lara ga je pogledala. „Ne previše, Bile. U čemu je problem?“

„Moja žena.“

„Ako imate bračnih teškoća...“

„Ne radi se o tome. Ona smatra da bi trebalo da odemo na odmor. Možda provedemo nekoliko nedelja u Parizu.“

Lara se namrštila. „Pariz? Ali upravo smo usred nekoliko velikih poslova.“

„Znam, ali u poslednje vreme sam radio do kasno uveče i nisam mogao da posvetim dovoljno vremena supruzi. Zna li šta mi je jutros rekla? Rekla je: 'Bile, kad bi dobio unapređenje i lepu povišicu, ne bi morao tako naporno da radiš.'" Nasmešio se.

Lara se naslonila, posmatrajući ga. „Niste planirani za povišicu do sledeće godine.“

Vitman je slegnuo ramenima. „Ko zna šta sve može da se dogodi za godinu dana. Na primer, mogli bismo da imamo problema s onim poslom u Kvinsu. Zna, stara Idit Benson bi mogla da čuje nešto zbog čega bi mogla da se predomisli. Zar ne?“

Lara je sedela vrlo mirno. „Tako, znači.“

Bil Vitman je ustao. „Razmislite o tome i javite mi.“

Lara se usiljeno nasmešila. „Hoću.“

Smrknutog lica ga je gledala kako izlazi iz kancelarije. „Isuse“, rekao je Keler. „Šta je sad ovo?“

„To se zove učena.“

Sledećeg dana Lara je bila na ručku s Polom Martinom. Lara je rekla: „Pole, imam problem. Nisam sigurna šta treba da uradim.“ Prepričala mu je svoj razgovor s Vitmanom.

„Misliš da bi on zaista otišao do stare?“ pitao je Pol Martin.

„Ne znam. Ali ako to uradi, mogla bih da imam velikih problema sa stambenom komisijom.“

Pol je slegnuo ramenima. „Ja se ne bih brinuo. Verovatno blefira.“

Lara je uzdahnula. „Nadam se.“

„Da li bi htela da odemo u Rino?“ pitao je Pol.

„Volela bih, ali ne mogu da se izvučem s posla.“

„Ne tražim da se izvlačiš. Pitam te želiš li tamo da kupiš hotel i kazino.“ Lara ga je posmatrala. „Ne šališ se?“

„Čuo sam da će jedan od hotela izgubiti dozvolu. To mesto je rudnik zlata. Kad se to pročuje, svi će navaliti na njega. Hotel će ići na licitaciju, ali mogao bih da ti sredim da ga dobiješ.“

Lara je oklevala. „Ne znam. Imam dosta dugova. Huard Keler kaže da mi banke neće dati još novca dok ne otplatim bar neki od kredita.“

„Ne moraš da ideš u banku.“

„Odakle onda?“

„Akcije visokog rizika. Nude ih mnoge firme na Vol stritu. Tu su i štedno-kreditne kompanije. Ti daješ pet posto pologa, štedno-kreditna firma daje šezdeset pet posto u visokoisplativim vrednosnim papirima. Ostaje još trideset posto. To možeš da dobiješ iz strane banke koja ulaže u kockarnice. Imaš izbor - Švajcarska, Nemačka, Japan. Ima nekoliko banaka koje bi dale trideset posto u komercijalnim zapisima.“

Lara je počela da se zagreva. „To zvuči sjajno. Zaista misliš da mogu da dobijem taj hotel?“

Pol se nacerio. „To će ti biti božićni poklon.“

„Divan si. Zašto si tako dobar prema meni?“

„Nemam pojma“, našalio se. Ali znao je odgovor. Bio je opsednut njom. Zbog nje je opet mislio da je mlad. *Ne želim nikada da te izgubim*, pomislio je.

Keler je čekao Laru u kancelariji.

„Gde si bila?“, pitao je. „U dva sata je bio sastanak na kome...“

„Reci mi nešto o akcijama visokog rizika, Huarde. Nikada nismo radili s njima. Kakve akcije postoje?“

„Pa, na vrhu je trostruko A. To su sigurne kompanije poput AT&T. Niže na lestvici su dvostruko A, jedno A, BAA, a na dnu lestvice su dvostruke B, to su akcije visokog rizika. Na sigurnim akcijama možeš da zaradiš devet posto. Akcija visokog rizika isplatiće se četrnaest posto. Zašto pitaš?“

Lara mu je rekla.

»Kockarnica, Laro? Isuse! Pol Martin stoji iza ovoga, sigurno?“

„Ne, Huarde. Ako se upustim u to, ja stojim iza toga. Jesmo li dobili odgovor na našu ponudu za plac na Bateri parku?“

„Da, gospođa ne želi da nam ga proda.“

„Plac je na prodaju, zar ne?“

„Na neki način.“

„Budi određeniji.“

„Plac je vlasništvo Elenor Rojs, udovice nekog doktora. Svi građevinski preduzetnici u gradu pokušali su već da ga kupe.“

„Neko je ponudio više od nas?"

„Nije u tome stvar. Staru ne zanima novac. Već je dovoljno bogata."

„A šta je zanima?"

„Želi da izgradi neku vrstu spomenika svom suprugu. Želi da sačuva uspomenu na njega. Ne želi da se njeno zemljište pretvori u nešto neukusno ili komercijalno. Čujem da je Stiv Merčison pokušao da je nagovori da mu proda zemlju."

„Zaista?"

Lara je razmišljala nekoliko trenutaka. Kada je progovorila, rekla je: „Ko je tvoj doktor, Huarde?"

„Molim?"

„Ko je tvoj doktor?"

„Simor Benet. On je šef osoblja u *Midtaun* bolnici."

Sledećeg jutra je Larin advokat Teri Hil sedeo u kancelariji doktora Simora Beneta.

„Sekretarica mi je rekla da hitno želite da me vidite, ali da to nema veze sa zdravstvenim problemom."

„Na neki način", rekao je Teri Hil, „ima veze sa zdravstvenim problemom, doktore Benet. Predstavljam grupu ulagača koja želi da sagrađi neprofitnu kliniku. Želimo da se brinemo za siromašne ljude koji ne mogu da priušte medicinske usluge."

„To je divna zamisao", rekao je doktor Benet. Kako mogu da vam pomognem?"

Teri Hil mu je rekao.

Sledećeg dana, doktor Benet je pio čaj u domu Elenor Rojs.

„Zamolili su me da dođem kod vas u ime te grupe, gospođo Rojs. Žele da izgrade prekrasnu kliniku i da je nazovu po vašem pokojnom suprugu. Zamišljaju je kao neku vrstu spomenika."

Lice gospođe Rojs se ozarilo. „Zaista to misle?"

Raspravljali su o planovima grupe investitora oko sat vremena, a na kraju razgovora gospođa Rojs je rekla: „Džordžu bi se to jako svidelo. Recite im da smo sklopili posao."

Gradnja je počela šest meseci kasnije. Kada je ceo kompleks dovršen, bio je ogroman. Velike stambene zgrade i impresivni trgovački centar ispunjavali su ceo blok. U jednom uglu je stajala mala zidana jednospratnica. Na jednostavnom znaku iznad vrata pisalo je - KLINIKA DŽORDŽA ROJSA.

Osamnaesto poglavlje

Lara je Božić provela kod kuće. Bila je pozvana na desetak zabava, ali Pol Martin je trebalo da svrati do nje. „Danas moram da budem s Ninom i decom - ", objasnio je, „ali ću doći da te posetim." Pitala se šta Filip Adler radi ovoga Božića.

Dan je bio kao na slikama sa razglednica. Njujork je bio prekriven prekrasnim snežnim pokrivačem i obavijen tišinom. Kad je Pol Martin stigao, sa sobom je nosio kesu punu poklona za Laru.

„Morao sam da odem u kancelariju po ovo", rekao je. *Tako da njegova žena ne bi saznala.*

„Toliko toga mi daješ, Pole. Nisi morao ništa da doneseš."

„Želeo sam. Otvori ih."

Lara je bila dirnuta njegovim nestrpljenjem da vidi njenu reakciju.

Pokloni su bili promišljeni i skupi, ogrlica *kartijer*, *hermiz* šalovi, knjige iz *Ricolija*, starinski sat i mala bela koverta. Lara ju je otvorila. Unutra je krupnim slovima pisalo: „*Kameron Rino hotel i kazino*". Iznenađeno ga je pogledala.

„Dobila sam hotel?"

Klimnuo je samouvereno. „Dobićeš ga. Licitacija će početi sledeće nedelje. Dobro ćeš se zabaviti", predviđao je Pol Martin.

„Ne znam ništa o upravljanju kockarnicom."

„Ne brini se. Unajmićemo profesionalce da to rade umesto tebe. Za hotel možeš sama da se brineš."

„Ne znam kako da ti se zahvalim. Toliko si učinio za mene."

Uhvatio je njenu ruku. „Nema ničega na svetu što ne bih učinio za tebe. Zapamti to."

„Hoću", rekla je svečano.

Pogledao je na sat. „Moram da se vratim kući. Želeo bih..." Oklevao je.

„Da?"

„Zaboravi. Srećan Božić, Laro."

„Srećan Božić, Pole."

Prišla je prozoru. Nebo se pretvorilo u nežnu zavesu razigranih pahuljica. Uznemirena, Lara je prišla radiju i uključila ga. Voditelj je govorio: „A sada, Bostonski simfonijski orkestar izvodi Betovenov Klavirski koncert broj pet u E-duru, s Filipom Adlerom kao solistom."

Lara je slušala očima, gledajući ga kako sedi za klavirom, zgodan i elegantan. Kada se muzika završila, pomislila je: *Moram ponovo da ga vidim.*

Bil Vitman je bio jedan od najboljih nadglednika gradnje. Stekao je ugled u svom poslu i bio je veoma tražen. Stalno je imao posla i dobro je zarađivao, ali je bio i nezadovoljan.

Godinama je gledao kako preduzetnici zgrću velika bogatstva, dok on nije dobijao ništa osim plate.

Moglo bi se reći, pomislio je, da oni zarađuju na meni. Vlasnik dobija kolač; ja dobijam mrvice. Ali onoga dana kad je Lara razgovarala s udruženjem stanara, sve se promenilo. Lagala je da bi dobila odobrenje i ta laž je mogla da je uništi. *Ako odem do odbora i kažem im istinu, ona će ostati bez posla.*

Ali Bil Vitman nije imao nameru to da učini. Imao je bolji plan. Name-ravao je to da okrene u svoju korist. Šefica će mu dati sve što zatraži. Već na prvom sastanku, kad je tražio unapređenje i povišicu, osećao je da će ona popustiti. Nije imala izbora. *Počecu s malim,* pomislio je Bil Vitman zadovoljno, *a onda ću početi da je cedim.*

Dva dana nakon Božića, počeli su radovi na novom hotelu. Vitman je pogledao taj ogromni prostor i pomislio je: *Ovo je prava fabrika para. Samo, ovog puta ću i ja da dobijem nešto od toga.*

Gradilište je bilo krcato teškom opremom. Mašine su kopale zemlju i podizale tone tereta u kamione. Pokretna dizalica s ogromnim nazublje-nim delom za iskopavanje zemlje kao da se zaglavila. Veliki krak je stajao visoko u vazduhu. Vitman je došetao do vozila i stao ispod velikog metalnog korita.

„Hej, Džesi“, doviknuo je. „Šta se događa tamo gore?“ Čovek je promrmljao nešto što Vitman nije mogao da čuje. Vitman se primakao bliže. „Šta?“

Sve se dogodilo u deliću sekunde. Lanac je otpao, a ogromno metalno korito palo je na Vitmana i zgnječilo ga. Ljudi su dotrčali do tela, ali ništa nije moglo da se učini.

„Sigurnosna kočnica je otkazala“, objasnio je kasnije operater. „O bože, osećam se tako grozno. Baš sam voleo Bila.“

Kad je čula novosti, Lara je odmah nazvala Pola Martina. „Jesi li čuo šta se dogodilo Bilu Vitmanu?“

„Da. Bilo je na televiziji.“

„Pole, nisi valjda...?“

Nasmejao se. „Nemoj da ti padaju na pamet lude ideje. Gledala si previše filmova. Zapamti, dobri momci na kraju uvek pobeđuju.“ A Lara se pitala: *Da lija spadam među te dobre momke?*

Više od dvanaest preduzetnika se takmičilo za hotel u Rinu. „Kad ću ja dati ponudu?“ pitala je Lara Pola. „Ne još. Ne dok ti ja ne kažem. Čekaj da ostali ulete.“

Licitacija je bila tajna. Sve su ponude bile zapečaćene i trebalo je da budu otvorene sledećeg petka. U sredu Lara još uvek nije bila predala svoju ponudu. Nazvala je Pola Martina.

„Budi mirna“, rekao je on. „Kazaću ti kada da kreneš.“

U pet sati po podne, jedan sat pre zatvaranja konkursa, Lara je primila telefonski poziv.

„Sad! Najviša ponuda je sto dvadeset miliona. Hoću da ponudiš pet miliona više.“

Lara se zagrcnula. „Ali ako to uradim, izgubiću sigurno na tom poslu.“ „Veruj mi“, rekao je Pol. „Kada dobiješ hotel, sve će ti se vratiti.“ Sledećeg dana su obavestili Laru da je njena ponuda prihvaćena. Lara i Keler su krenuli u Rino.

Hotel se zvao *Rino Palas*. Bio je veliki i raskošan, sa hiljadu petsto soba i ogromnim, bleštavim kazinom koji je zjapio prazan. Laru i Keleru je kroz kazino proveo Toni Vilki.

„Bivši vlasnici su načisto uprskali stvar“, rekao je Vilki.

„Kako su uprskali?“, pitao je Keler.

„Pa, izgleda da su neki momci stavljali pare sa strane kako bi...“

„Izbegli poreze“, ubacio se Keler.

„Da. Naravno, vlasnici nisu znali ništa o tome.“

Naravno da nisu.

„Ali neko je to razglasio i Komisija za igre na sreću je zatvorila kazino. Šteta. Bio je vrlo isplativ.“

„Znam.“ Keler je već bio proučio knjige.

Kad su završili sa razgledanjem, i kada su ona i Keler ostali sami, Lara je rekla: „Pol je bio u pravu. Ovo je rudnik zlata.“ Videla je izraz na Hauardo-vom licu. „Šta je sad?“

Slegnuo je ramenima. „Ne znam. Ne sviđa mi se to što se upuštamo u ovakve stvari.“

„Kakve to ovakve stvari? Ovo je zlatna koka, Huarde.“

„Ko će da upravlja kazinom?“

„Naći ćemo ljude.“ Lara je izbegavala direktan odgovor na pitanje. „Gde? Kod mladih izviđačica? Ovakvim poslom moraju da upravljaju kockari. Ti ne znaš nijednog, zar ne?“ Lara je ćutala.

„Kladim se da Pol Martin zna nekoga.“ „Ne mešaj njega u ovo“, rekla je Lara.

„Voleo bih to da uradim, a voleo bih da ga ni ti ne mešaš. Ne mislim da je ovo naročito dobra zamisao.“

„Nisi mislio ni daje projekat u Kvinsu dobra zamisao. Ni trgovački centar u Ulici Hjuston. Ali zarađujemo na tome, zar ne?“

„Laro, nikad nisam rekao da to nisu bili dobri poslovi. Samo sam rekao da previše jurimo. Gutaš sve što vidiš, ali još ništa nisi provarila.“

Lara ga je potapšala po obrazu. „Opusti se.“

Članovi Komisije za igre na sreću primili su Laru s uvežbanom ljubaznošću.

„Ne vidamo ovde često lepe žene“, rekao je predsednik. „Ulepšali ste nam dan.“

Lara je zaista izgledala lepo. Nosila je bež kostim *dona karan*, uz svilenu bluzu krem boje i, za sreću, jedan od šalova koje joj je Pol poklonio za Božić. Nasmejala se. „Hvala.“

„Šta možemo da učinimo za vas?“ pitao je jedan od njih. Svi su vrlo dobro znali šta mogu da učine za nju.

„Ovde sam jer želim da učinim nešto za Rino“, rekla je Lara ozbiljno. „Želela bih mu poklonim najveći i najlepší hotel u Nevadi. Nameravam da dodam pet spratova *Rino Palasu* i da postavim veliki konferencijski centar, kako bismo privukli još više turista da dođu ovamo i da se kockaju.“

Članovi komisije su se međusobno pogledali. Predsednik je rekao: „Mislim da bi tako nešto zaista povoljno uticalo na grad. Naravno, mi moramo da osiguramo da se taj posao vodi potpuno pošteno.“

„Pa, ja nisam baš neki osuđivani kriminalac?“ nasmešila se Lara.

Suzdržano su se nasmejali njenoj šali. „Mi znamo za vašu prošlost, gospođice Kameron, i ona je vredna divljenja. Ipak, nemate iskustva u vođenju kockarnice.“

„Istina je“, priznala je Lara. „S druge strane, sigurna sam da ću lako da pronađem dobre, kvalifikovane službenike koje će vaša komisija da odobri. Spremna sam da prihvatim sve vaše savete.“

Jedan od članova komisije je progovorio: „Što se tiče finansija, možete li da garantujete?“

Predsednik ga je prekinuo: „To je u redu, Tome. Gospođica Kameron nam je predala potvrdu o tome. Pobriniuću se da svako od vas dobije po jedan primerak.“

Lara je sedela, čekajući.

Predsednik je rekao: „Još ne mogu ništa da vam obećam, gospođice Kameron, ali mogu vam reći da ne vidim nikakve prepreke da dobijete dozvolu.“

Lara je zasijala od sreće. „To je divno. Želela bih da počnem s poslom što je pre moguće.“

„Žao mi je, ali ovde stvari ne idu tako brzo. Moramo da pričekamo mesec dana pre nego što možemo da damo konačni odgovor.“ Lara je bila obeshrabrena. „Mesec dana?“ „Da. Moramo da proverimo mnoge stvari.“ „Shvatam“, rekla je Lara. „U redu.“

U hotelskom trgovačkom centru se nalazila muzička prodavnica. U izlogu je bio veliki poster Filipa Adlera i reklama za njegov novi nosač zvuka. Laru nije zanimala muzika. Kupila je CD zbog Filipove fotografije na kutiji.

Na povratku u Njujork, Lara je pitala: „Huarde, šta znaš o Filipu Adleru?“

„Samo ono što svi znaju. On je verovatno najbolji koncertni pijanista na svetu. Svira s najboljim simfonijskim orkestrima. Negde sam pročitao da je upravo osnovao fond za dodelu stipendija mladim muzičarima iz unutrašnjosti.“

„Kako se zove?“

„Fond Filipa Adlera“, čini mi se.

„Htela bih da dam prilog“, rekla je Lara. „Pošalji im ček na deset hiljada dolara u moje ime.“

Keler ju je iznenađeno pogledao. „Mislio sam da te ne zanima klasična muzika.“

„Počela je da me zanima“, odgovorila je Lara.

Naslov je glasio:

JAVNI TUŽILAC PROVERAVA POLA MARTINA -SUMNJA SE NA VEZE ADVOKATA I MAFIJE

Lara je pročitala članak i odmah nazvala Pola. „Šta se događa?“ pitala je Lara.

Nasmejao se. „Javni tužilac je opet u lovu. Godinama već pokušavaju da me povezu s momcima, ali nisu imali sreće. Svaki put pre izbora, pokušavaju da me iskoriste kao žrtvenog jarca. Ne brini se zbog toga, Laro. Hoćeš li sa mnom na večeru?“

„Može“, rekla je Lara.

„Znam zgodno mestašće u Ulici Malberi gde nam niko neće smetati.“

Za večerom je Pol Martin rekao: „Čujem da je sastanak s Komisijom za igre na sreću dobro prošao.“

„Mislim da jeste. Izgledalo mi je kao da su prijateljski raspoloženi, ali nikad se nisam bavila takvim stvarima, pa ne mogu da budem sigurna.“

„Mislim da nećeš imati problema. Naći ću ti dobre momke za kazino. Prošli vlasnik je postao pohlepan.“

Promenio je temu. „Kako napreduju tvoji poslovi s gradnjom?“

„Dobro, radim trenutno na tri projekta.“

„Da se nisi malo zanela, Laro?“

Zazvučao joj je kao Huard Keler. „Nisam. Svi poslovi idu uz minimalne troškove i po planu.“

„To je dobro, dušo. Ne bih hteo da ti ikad išta pođe po zlu.“

„I neće.“ Stavila je ruku na njegovu. „Ti si moja zaštitna mreža.“

„Uvek ću biti ovde.“ Stisnuo joj je ruku.

Prošle su dve nedelje, a Lara još nije čula ništa od Filipa Adlera. Pozvala je Kelera. „Jesi li poslao deset hiljada dolara Adlerovoj fondaciji?“

„Da, odmah onog dana kad si to spomenula.“

„Čudno. Mislila sam da će me pozvati.“

Keler je slegao ramenima. „Verovatno je negde na putu.“

„Verovatno.“ Pokušala je da sakrije razočaranje. „Hajde da popričamo o zgradi u Kvinsu.“

„To će nam oduzeti dosta novca“, rekao je Keler.

„Znam kako ćemo se zaštititi. Želela bih da osiguramo posao s jednim zakupcem.“

„Imaš li nekoga na umu?“

„Da. Osiguravajuće društvo *Mjučual sekjurit*. Njihov predsednik zove se Horas Gatman. Čula sam da traže nove prostorije. Bilo bi lepo da to bude u našoj zgradi.“

„Proveriću“, rekao je Keler.

Lara je primetila da on ništa ne zapisuje „Stalno me iznenađuješ. Sve pamtiš, zar ne?“

Keler se nacerio. „Imam fotografsko pamćenje. Ranije mi je to služilo za statističke podatke o bezbolu. *Sve je to bilo tako davno*, pomislio je Huard. *Mali s magičnom rukom, zvezda juniorske ekipe Čikago Kabsa. Neko drugi u neko drugo vreme.* „Nekada je to prokletstvo. Ima nekih stvari koje bih želeo da zaboravim.“

„Huarde, pobrini se da arhitekta napravi planove za zgradu u Kvinsu. Proveri koliko spratova traži *Mjučual sekjurit*, i koliko mesta im treba na svakom spratu.“

Dva dana kasnije, Keler je ušao u Larinu kancelariju. „Žao mi je, ali imam loše vesti.“

„U čemu je problem?“

„Malo sam pronjuškao okolo. Bila si u pravu u vezi s osiguravajućim društvom *Mjučual sekjurit*. Oni zaista traže novo sedište, ali Gatman razmišlja o zgradi na Union skveru. To je zgrada tvog starog prijatelja Štiva Merčisona.“

Opet Merčison! Bila je sigurna da je on bio taj koji joj je poslao kutiju zemlje. *Neću mu dopustiti da me zastraši.*

„Da li je Gatman već nešto potpisao?“, pitala je Lara. „Još nije.“

„U redu. Ja ću to da sredim.“

Tog popodneva Lara je obavila dvanaest poziva. Na kraju je pogodila dobitnu kombinaciju. Barbara Rozvel.

„Horas Gatman? Naravno, poznajem ga. Zašto?“

„Želela bih da ga upoznam. Obožavam ga. Možeš li da ga pozoveš na večeru sledeće nedelje?“

„Nema problema.“

* * *

Večera je bila jednostavna, ali elegantna. U stanu Rozvelovih bilo je četrnaest osoba. Alis Gatman se te večeri nije dobro osećala, pa je Horas Gatman došao na zabavu sam. Lara je sedela pored njega. Imao je šezdesetak godina, ali je izgledao mnogo starije. Imao je strogo, izborano lice i bradu koja je odavala odlučnost. Lara je izgledala zanosno i izazovno. Nosila je dekoltiranu crnu *halston* haljinu i jednostavan, ali lep nakit. Ispili su koktele i seli za sto.

„Želim da vas upoznam već neko vreme“, priznala je Lara. „Čula sam mnogo o vama.“

„I ja sam čuo mnogo o vama. Učinili ste mnogo stvari za ovaj grad.“

„Nadam se da dajem svoj doprinos“, skromno je rekla Lara. „Ovo je tako divan grad.“

„Odakle ste?“

„Gari, Indijana.“

„Zaista?“ Iznenađeno ju je pogledao. „I ja sam odande. Dakle, cura iz Indijane?“

Lara se nasmešila. „Tako je. Imam tako lepe uspomene na Gari. Moj otac je radio za *Post tribjun*. Išla sam u srednju školu *Ruzvelt*. Vikendom smo išli u Glison park na piknik i koncert na otvorenom, ili bismo otišli na kuglanje u *Tvelv end tventi*. Bilo mi je tako žao što sam morala da odem.“

„Uspeli ste u životu, gospođice Kameron.“

„Lara.“

„Lara. Čime se bavite ovih dana?“

„Vrlo zanimljivim projektom“, rekla mu je Lara. „Radi se o novoj zgradi u Kvinsu. Imaće trideset spratova i dvadeset hiljada kvadratnih metara prostora na svakom spratu.“

„To je zanimljivo“, rekao je Gatman, zamišljeno.

„Ah“, nedužno je rekla Lara. „Zašto?“

„Slučajno tražimo baš takvu zgradu za svoje novo sedište.“

„Zaista? Jeste li već izabrali neku?“

„Ne baš, ali...“

„Ako želite, mogu da vam pokažem planove za zgradu. Već su napravljeni.“

Proučavao ju je trenutak. „Da, voleo bih da ih vidim.“

„Mogu da vam ih donesem u ponedeljak ujutro.“

„Bilo bi mi drago.“

Ostatak večeri je dobro prošao.

Kad je Horas Gatman stigao kući te večeri, ušao je u sobu svoje supruge.

„Kako se osećaš?“, pitao je.

„Bolje, dušo. Kako je bilo na zabavi?“

Kada se Lara vratila u kancelariju, čekala ju je poruka da je zvao Filip Adler.

Seo je na krevet. „Pa, svima si nedostajala, ali bilo je zanimljivo. Jesi li čula za Laru Kameron?“

„Naravno. Svi su čuli za Laru Kameron.“

„To je zanimljiva žena. Pomalo čudna. Kaže da je rođena u Gariju, u Indijani, kao i ja. Znala je sve o Gariju, o Glison parku i kuglani *Tvelv end Tventi*.“ „Šta je čudno u tome?“

Gatman je pogledao suprugu i nacerio se. „Mala damica dolazi iz Nove Škotske.“

U ponedeljak, rano ujutro, Lara se pojavila u kancelariji Horasa Gatmana, s nacrtima za zgradu u Kvinsu. Odmah ju je primio.

„Drago mi je da vas vidim, Laro. Sedite.“ Stavila je nacрте na sto i sela nasuprot njemu.

„Pre nego što ovo pogledate“, rekla je Lara, „moram nešto da vam priznam.“

Gatman se zavalio u fotelju. „Da?“

„Ono što sam vam u subotu ispričala o Gariju i Indijani.“

„Šta s tim?“

„Nikad nisam bila u Gariju. Pokušavala sam da vas zadivim.“

Nasmejao se. „Uspeli ste da me zbunite. Nisam siguran da ću moći da se nosim s vama.“

Hajde da vidimo te nacрте.“

Polu sata kasnije uspeo je da pregleda sve nacрте.

„Znate“, rekao je zamišljeno, „već sam se namerio na jednu zgradu.“

„Zaista?“

„Zbog čega bih se sada predomislio i odabrao vašu?“

„Zato što će vam tamo biti lepše. Pobrинуću se da dobijete sve što vam, treba.“ Nasmešila se. „Uz to, koštace vas deset posto manje.“

„Zaista? Ne znate koliko bi me koštala druga zgrada.“

„Nije važno. Verovaću vam na reč.“

„Možda ste mogli da budete iz Garija“, rekao je Gatman.

„Sklopili smo posao.“

Kada se Lara vratila u kancelariju, čekala ju je poruka da je zvao Filip Adler.

by vok

Devetnaesto poglavlje

Plesna dvorana u *Valdorf Astoriji* bila je pretrpana pokroviteljima *Karnegi hola*. Lara se kretala kroz gomilu, tražeći Filipa. Setila se telefonskog razgovora koji su vodili nekoliko dana ranije.

„Gospođice Kameron, ovde Filip Adler.”

Grlo joj se naglo osušilo.

„Žao mi je što nisam ranije mogao da vam se zahvalim na prilogu našoj fondaciji. Upravo sam se vratio iz Evrope i doznao za to.”

„Bilo mi je zadovoljstvo”, rekla je Lara. Morala je da produži razgovor. „Inače... volela bih da znam više o vašoj fondaciji. Možda bismo mogli da se nađemo i porazgovaramo o tome.”

Pauza. „Organizujemo dobrotvornu večeru u *Valdorfu*, u nedelju uveče. Mogli bismo tamo da se nađemo. Jeste li slobodni?”

Lara je bacila pogled na svoj raspored. U nedelju uveče je imala poslovnu večeru s bankarom iz Teksasa. Na brzinu je donela odluku. „Da. Volela bih da dođem.”

„Divno. Ulaznica će vas čekati na recepciji.”

Kad je Lara spustila slušalicu, blistala je od sreće.

Filipa Adlera nije bilo nigde na vidiku. Lara se kretala kroz ogromnu dvoranu, slušajući razgovore ljudi oko sebe.

„... A glavni tenor je rekao: 'Doktore Klempereru, ostala su mi još samo dva visoka C. Želite li da ih čujete sada ili večeras na premijeri?’”

„... Ah, priznajem da nije loš. Dinamika je sjajna... ali *tempi!* *Tempil* Ma poštedi me toga, molim te!”

„... Niste pri sebi! Stravinski je suviše strukturisan. Njegove kompozicije kao da je napisao robot. On zadržava svoja osećanja. Bartok, s druge strane, otvara sve brane i preplavljuje nas osećanjima...”

„... Jednostavno ne podnosim njeno sviranje. Njen Šopen je primer izmučenog rubata i uništenih tekstura.”

Bio je to tajanstveni jezik koji Lara nije mogla da razume. A tada je ugledala Filipa, okružena zadivljenim snobovima. Lara se probila kroz gomilu. Privlačna mlada žena govorila je: „Kad ste svirali sonatu u B-molu, osetila sam kako se Rahmanjinov smeši. Vaš ton i harmonizacija, i glatko izvođenje... Divno!”

Filip se nasmešio. „Hvala vam.”

Neka sredovečna udovica je imala izlive oduševljenja. „Stalno preslušavam vaš snimak Betovenovog *Hamerklaviera*. Moj bože! Ima neodoljivu vitalnost! Vi ste po svoj prilici jedini pijanista na ovome svetu koji zaista poznaje tu Betovenovu sonatu.”

Filip je ugledao Laru. „Ah. Izvinite gospođo“, rekao je.
Probio se do mesta gde je ona stajala i uhvatio je za ruku. Njegov ju je dodir uzbudio.
„Dobro večer. Drago mi je da ste došli, gospođice Kameron.“
„Hvala.“ Osvrnula se uokolo. „Prilično je velika gužva.“
Klimnuo je glavom. „Da. Pretpostavljam da ste ljubitelj klasične muzike?“
Lara je pomislila na muziku uz koju je odrastala: *Annie Laurie, Comiri through the Rye, The Hills of Home...*
„Oh, da“, rekla je Lara. „Otac me je odgajao uz klasičnu muziku.“
„Još jednom želim da vam se zahvalim na prilogu. To je zaista bilo veoma velikodušno.“
„Vaša fondacija zvuči tako zanimljivo. Želela bih da čujem više o tome. Ako...“
„Filipe, dušo! Nemam reči! Veličanstveno!“ Ponovo je bio opkoljen.
Lara je jedva došla do reči. „Ako ste slobodni neko večer sledeće nedelje...“
Filip je odmahnuo glavom. „Žao mi je, sutra odlazim u Rim.“
Laru je iznenada zapljusnuo osećaj gubitka. „Oh.“
Ali vratiću se za tri nedelje. Možda bismo onda mogli...“
„Divno!“, rekla je Lara.
„... da provedemo večer razgovarajući o klasičnoj muzici.“ Lara se nasmešila. „Da. Jedva čekam.“
U tom trenutku prekinula su ih dva muškarca srednjih godina. Jedan je imao kosu skupljenu u rep; drugi je nosio naušnicu.
„Filipe! Moraš da nam kažeš ko je u pravu. Kad sviraš Lista, šta misliš da je važnije, teški klavir kojim možeš dobiti ispunjen zvuk, ili lagani klavir kojim možeš izvesti vrhunsku manipulaciju?“
Lara nije imala pojma o čemu govore. Otišli su razgovarajući o neutralnoj zvučnosti, dugim zvukovima i transparentiji. Lara je gledala pokrete Filipovog lica dok je govorio i pomislila je: *Ovo je njegov svet. Moram da pronađem način kako da uđem u njega.*

Sledećeg jutra se Lara pojavila u muzičkoj školi na Menhetnu. Obratila se ženi na portirnici: „Želela bih da razgovaram s nekim profesorom muzike, molim vas.“
„Da li vam treba neko određen?“
„Ne.“
„Samo trenutak, molim.“ Nestala je u drugoj sobi. Nekoliko minuta kasnije sitan sedokosi čovek se pojavio pored Lare. „Dobro jutro. Ja sam Leonard Majers. Šta mogu da učinim za vas?“
„Zanima me klasična muzika.“
„Ah, želite da se upišete u školu. Koji instrument svirate?“
„Ne sviram nijedan instrument. Samo želim da naučim nešto o klasičnoj muzici.“

„Bojim se da ste došli na pogrešno mesto. Ova škola nije za početnike.“
„Platiću vam pet hiljada dolara za dve nedelje vašeg vremena.“
Profesor Majers je trepnuo. „Izvinite, gospođice... kako ste ono rekli da se zovete?“
„Kameron. Lara Kameron.“
„Želite da mi platite pet hiljada dolara za dvednedeljnu raspravu o klasičnoj muzici?“
Teško je dolazio do reči.
„Tako je. Ako želite, novac možete da date u fond za školarine.“
Profesor Majers je snizio glas. „To neće biti potrebno. Neka ovo ostane među nama.“
„U redu je.“
„Kad biste... hmm... hteli da počnemo?“ „Odmah.“
„Sada imam čas, ali dajte mi pet minuta...“

Lara i profesor Majers su sedeli sami u učionici.

„Počnimo otpočetka. Zna li išta o klasičnoj muzici?“

„Vrlo malo.“

„Aha, vidim. Pa, postoje dva načina za razumevanje muzike“, započeo je profesor.
„Intelektualno i emotivno. Neko je jednom rekao da muzika otkriva čoveku njegovu skrivenu dušu. Svi veliki kompozitori su uspevali to da postignu.“

Lara je napeto slušala.

„Poznajete li nekog kompozitora, gospođice Kameron?“

Nasmešila se. „Ne baš.“

Profesor se namrštitio. „Ne razumem vaš interes za...“

„Želim da naučim dovoljno toga da mogu inteligentno da razgovaram o klasicima s profesionalnim muzičarem. Posebno sam zainteresovana za muziku za klavir.“

„Tako znači.“ Majers se zamislio na trenutak. „Evo ovako ćemo da počnemo - daću vam neke CD-ove da ih preslušate.“ Lara ga je gledala dok je prilazio polici da bi uzeo nekoliko kompaktnih diskova.

„Počecemo s ovima. Želim da pažljivo preslušate *allegro* u Mocartovom Klavirskom koncertu broj dvadeset i jedan u C-molu Kešel 467, *adamo* u Bramsovom Koncertu za klavir broj jedan, *moderato* u Rahmanjinovom Klavirskom koncertu broj dva u C-molu, *opus osamnaest* i na kraju *romanse* u Šopenovom Klavirskom koncertu broj jedan. Svi su označeni.“

„Dobro.“

„Ako želite da ih preslušate i da se vratite za nekoliko dana...“

„Vratiću se sutra.“

Sledećeg dana, Lara je ušla noseći šest CD-ova Filipa Adlera.

„Ah, divno“, rekao je profesor Majers. „Maestro Adler je najbolji. Posebno ste zainteresovani za njegovo sviranje?“

„Da.“

„Maestro je snimio mnogo divnih sonata.“

„Sonata?“

Uzdahnuo je. „Ne znate što je sonata?“

„Nažalost, bojim se da ne znam.“

„Sonata je kompozicija, obično s više različitih tempa, koja ima određenu osnovnu muzičku formu. Kada se ta forma koristi u kompoziciji za jedan instrument, na primer klavir ili violinu, kompozicija se zove sonata. Simfonija je sonata za orkestar.“

„Shvatam.“ To sigurno nije teško ubaciti u razgovor.

„Klavir se u početku zvao pijanoforte. To na italijanskom znači 'tihu--glasno.'“

Proveli su sledećih nekoliko dana razgovarajući o kompozitorima čija je dela Filip snimio - o Betovenu, Listu, Bartoku, Mocartu, Šopenu. Lara je slušala, upijala i pamtila. „On voli Lista. Pričajte mi o njemu.“

„Franc List je bio čudo od deteta. Svi su mu se divili. Bio je genijalan. Bio je ljubimac aristokratije, a na kraju se žalio da je postao poput mađioničara ili psa koji izvodi trikove...“

„Recite mi nešto o Betovenu.“

„Težak čovek. Bio je tako nesrećan da je na vrhuncu uspeha zaključio da mu se ne sviđa ono što je do tada stvorio, pa je započeo s dugim i osećajnijim kompozicijama, kao *Heroika* i *Pastoral*...“

„Šopen?“

„Šopena su kritikovali što piše muziku za klavir, pa su ga tadašnji kritičari smatrali ograničenim...“

Sledećeg dana: „List je mogao da svira Šopena bolje od samog Šopena...“

Nešto kasnije: „Postoji razlika između francuskih i američkih pijanista. Francuzi vole jasnoću i eleganciju. Prema tradiciji, *že perle* - savršeno čista uravnoteženost artikulacije - na kojoj je zasnovano njihovo tehničko obrazovanje...“

Svakog dana su slušali jedan od Filipovih snimaka i razgovarali o njemu. Kada su istekle dve nedelje, profesor Majers je rekao: „Moram da priznam da sam zadivljen, gospođice Kameron. Zaista ste posvećena i prilježna učenica. Možda bi ipak trebalo da svirate neki instrument.“

Lara se nasmejala. „Ne zanosimo se, profesore.“ Predala mu je ček. „Izvolite.“

Nije mogla da dočeka da se Filip vrati u Njujork.

Dvadeseto poglavlje

Dan je počeo s dobrim vestima. Nazvao je Teri Hil. „Lara?“ „Da?“

„Upravo mi se javila Komisija za igre na sreću. Dobili ste dozvolu.“ „To je divno, Teri!“

„Razgovaraćemo o detaljima kad se vidimo, ali dobili ste zeleno svetlo. Izgleda da ste ih zaista zadivili.“

„Pobrinuću se da odmah počnemo“, rekla je Lara. „Hvala vam.“ Lara je rekla Keleru šta se dogodilo.

„To je divno. Dobro će nam doći taj novac. Time ćemo da resimo mnogo problema...“

Lara je pogledala u svoj rokovnik. „U četvrtak možemo da odletimo tamo i da započnemo posao.“

Keti joj je javila. „Gospodin Adler je na drugoj liniji. Da mu kažem?“

Lara je naglo postala nervozna. „Ja ću da preuzmem.“ Podigla je slušalicu. „Filipe?“

„Halo. Vratio sam se.“

„Drago mi je.“ *Nedostajao si mi.*

„Znam da vam ostavljam malo vremena, ali da li biste hteli večeras da pođete sa mnom na večeru?“

Već je imala dogovor za večeru s Polom Martinom. „Da, slobodna sam.“

„Divno. Gde biste želeli da odemo?“

„Svejedno mi je.“

„*La Kot Bask?*“

„Može.“

„Hoćemo li da se nađemo tamo? U osam?“ „Da.“

„Vidimo se večeras.“

Kada je Lara spustila slušalicu, smešila se. Sidni Šeldon

* * *

To je bio *Filip Adler?*, pitao je Keler.

„Aha. Udaću se za njega.“

Keler ju je gledao, zapanjen. „Misliš ozbiljno?“

„Da.“

Bio je to šok. *Izgubiću je*, pomislio je Keler. A zatim: *Koga zavaravam? Nikad nisam mogao daje imami* „Lara... jedva ga poznaješ!“ Poznajem ga ceo život. „Ne želim da pogrešiš.“

„Neću. Ja...“ Zazvonio je njen privatni telefon. Onaj koji je postavila za Pola Martina. Lara je podigla slušalicu. „Halo, Pole.“

„Ćao, Laro. Kad bi želela na večeru? U osam?" Izenada se javio osećaj krivice.
„Pole... žao mi je, ali večeras ne mogu. Nešto je iskršlo. Upravo sam htela da te nazovem."
„Da? Je li sve u redu?"
„Da. Neki ljudi su upravo stigli iz Rima." Barem je taj deo bio istinit. „I moram da se sastanem s njima."
„Nemam sreće. Onda, drugi put."
„Naravno."
„Čujem da si dobila dozvolu za hotel u Rinu."
„Da."
„Dobro ćemo da se zabavimo s tim mestom."
„Jedva čekam. Žao mi je zbog večere. Nazvaću te sutra."
Veza se prekinula.
Lara je polako spustila slušalicu.
Keler ju je gledao. Na njegovom licu je mogla jasno da pročita da joj ne odobrava sve ovo.
„Nešto te muči?"
„Da. Sva ta moderna tehnologija." „O čemu govoriš?"
„Mislim da imaš previše telefona u kancelariji. On je nezgodan, Laro." Lara se ukočila.
„Gospodin Nezgodni nas je nekoliko puta spasao, Huarde. Još nešto?"
Keler je odmahnuo glavom. „Ništa." „Dobro. Vratimo se onda na posao."

* * *

Filip ju je čekao u restoranu *La Kot Bask*. Ljudi su se okretali i zurili u Laru dok je ulazila u restoran. Filip je ustao da je pozdravi i Larino srce je brže zakucalo.
„Nadam se da ne kasnim", rekla je.
„Ni najmanje", gledao ju je s divljenjem. Oči su mu bile tople. „Izgledaš prekrasno."
Presvlačila se nekoliko puta. *Treba li da obučem nešto jednostavno, elegantno ili seksi?*
Konačno, odlučila se za jednostavnu *dior* haljinu. „Hvala."
Kad su seli, Filip je rekao: „Osećam se kao budala." „Da? Zašto?"
„Nisam prepoznao ime. Ti si ona Kameronova." Nasmejala se. „Kriva sam."
„Zaboga! Imaš lanac hotela, stambene i poslovne zgrade. Kad putujem, vidim tvoje ime po celoj zemlji."
„Izvršno." Lara se nasmešila. „To će te podsećati na mene."
Posmatrao ju je. „Mislim da mi ne treba podsetnik. Je li ti već dosadilo što ti govore da si predivna?"
Htela je da kaže: „Drago mi je što misliš da sam lepa." Ali ono što je izgovorila bilo je: „Jesi li oženjen?" Htela je da se ugrize za jezik.
Nasmešio se. „Ne. Nikako ne bih mogao da se oženim."

„Zašto?" Na trenutak je zadržala dah. *Nije on valjda...*

„Zato što većinu vremena provodim na turnejama. Jedne noći sam u Budimpešti, sledeće u Londonu, Parizu ili Tokiju."

Osetila je neopisivo olakšanje. „Ah, Filipe, pričaj mi o sebi."

„Šta želiš da znaš?"

„Sve."

Filip se nasmejao. „To će trajati najmanje pet minuta." „Ne, ozbiljno. Zaista želim da znam više o tebi."

Duboko je udahnuo. „Pa, moji roditelji su bili Bečlije. Moj otac je bio dirigent, a majka učiteljica klavira. Napustili su Beč bežeći od Hitlera i nastanili se u Bostonu. Tamo sam rođen."

„Da li si oduvek želeo da budeš pijanista?"

„Da."

Bilo mu je šest godina. Vežbao je da svira na klaviru, kad je njegov otac dojurio u sobu. „Ne, ne, ne! Zar ne razlikuješ dur od mola? " Dlakavim prstom je pokazao na note. „Ovo je mol. Mol. Shvataš li?"

„Tata, molim te, mogu li da idem? Drugovi me čekaju napolju."

„Ne. Sedećeš ovde dok to ne odsviraš dobro."

Imao je osam godina. Tog jutra je vežbao satima i užasno se posvađao s roditeljima.

„Mrzim klavir", viknuo je. „Ne želim nikad više da ga dodirnem."

Njegova majka je rekla: „Dobro. A sada daj da još jednom čujem taj andante."

Imao je deset godina. Stan je bio pun gostiju, a većina njih su bili stari bečki prijatelji njegovih roditelja. Svi su bili muzičari.

„Filip će nam sada nešto odsvirati", najavila je njegova majka.

„Voleli bismo da čujemo malog Filipa kako svira", govorili su pokroviteljskim glasovima.

„Sviraj Mocarta, Filipe."

Filip je video dosadu na njihovim licima i seo je za klavir veoma ljut. Nastavili su da razgovaraju jedni s drugima.

Počeo je da svira, prsti su mu leteli preko klavijature. Razgovor je iznenada zamro. Svirao je Mocartovu sonatu, a muzika je bila živa. Na trenutak, on je postao Mocart i ispunio sobu čarolijom velikog kompozitora.

Kad su Filipovi prsti odsvirali poslednje note, nastala je pobožna tišina. Njegovi roditelji su pojurili prema klaviru, uzbuđeno su govorili i obasipali ga pohvalama.

Slušao je pljesak i pohvale i bio je to trenutak njegovog prosvetljenja, kad je znao ko je i šta želi od života.

„Da, oduvek sam znao da želim da postanem pijanista", rekao je Filip Lari.

„Gde si učio da sviraš klavir?"

„Majka me je učila do četrnaeste godine, a zatim su me poslali u Kertis institut u Filadelfiji."

„Je li ti tamo bilo lepo?"

„Veoma lepo."

Imao je četrnaest godina i bio je sam u gradu bez prijatelja. Muzički institut Kertis je bio smešten u četiri vile, građene na prelazu vekova, kod Ritenhaus skvera. Bio je to najbliži američki pandan moskovskom konzervatorijumu. Tamo su diplomirali Samjuel Barber, Leonard Bernstajn, Dankarlo Menoti, Piter Serkin i još mnogo sjajnih muzičara.

„Jesi li bio usamljen tamo?"

„Nisam."

Bio je nesrećan. Nikada pre toga nije bio daleko od kuće. Bio je na audiciji za Institut Kertis, a kad su ga primili, sinulo mu je da će sada započeti nov život i da se više neće vraćati kući. Nastavnici su odmah prepoznali dečakov talenat. Nastavnici klavira su mu bili Izabel Vengerova i Rudolf Serkin, a Filip je učio teoriju, harmoniju, orkestraciju, klavir i flautu. Kada nije bio u učionici, svirao je kamernu muziku s ostalim učenicima. Klavir, koji je morao da svira od treće godine, sada je postao središte njegovog života. Klavir je postao čarobni instrument iz koga su njegovi prsti mogli da izvuku romantiku, strast i grmljavinu. Govorio je univerzalnim jezikom.

„Svoj prvi koncert odsvirao sam kada mi je bilo osamnaest godina, sa Detroitским simfonijskim orkestrom."

„Jesi li imao tremu?"

Bio je prestravljen. Otkrio je da je jedno svirati pred grupom prijatelja, a nešto sasvim drugo suočiti se s ogromnim auditorijumom onih koji su platili ulaznice da ga čuju. Nervozno je koračao iza pozornice, kad ga je organizator zgrabio za ruku i rekao: „Hajde. Nastupaš." Nikada nije zaboravio osećaj koji je doživeo kada je izašao na pozornicu a publika počela da mu pljeska. Seo je za klavir i njegova nervoza je nestala istog trenutka. Nakon toga život mu je postao koncertni maraton. Bio je na turnejama širom Evrope i Azije, a nakon svake turneje njegov ugled je sve više rastao. Villijam Elerbi, poznati umetnički menadžer, pristao je da ga zastupa. Za dve godine Filip Adler je bio tražen na svim stranama sveta.

Filip je pogledao Laru i nasmešio se. „Da. Još uvek imam tremu pre koncerta."

„Kako je to biti na turneji?"

„Nikad nije dosadno. Jednom sam bio na turneji s Filadelfijskim simfonijskim orkestrom. Bili smo u Briselu, na putu za koncert u Londonu. Aerodrom je bio zatvoren zbog magle, pa smo autobusom otišli na aerodrom Šiphol u Amsterdamu. Službenik nam je objasnio da

u avionu nema dovoljnost mesta, tako da muzičari mogu da ponesu ili instrumente, ili svoj prtljag. Naravno, izabrali su instrumente. U London smo stigli baš na vreme za koncert. Svirali smo neobrijani, u farmerkama i patikama."

Lara se nasmejala. „Kladim se da je publika uživala."

„I jeste. Jednom drugom prilikom trebalo je da održim koncert u Indi-jani. Klavir je bio zaključan u sobici, a niko nije imao ključ. Morali smo da razbijemo vrata."

Lara se nasmejala,

„Prošle godine je trebalo da održim koncert u Rimu i jedan od kritičara je napisao: Adlerovo izvođenje je bilo teško i nespretno, a njegovo izvođenje fraza u finalu bilo je potpuni promašaj suštine. Tempo je bio pogrešan i upropastio je ritam celog dela."

„Užasno!" rekla je Lara saosećajno.

„Najužasniji deo je to što nikad nisam održao taj koncert. Zakasnio sam na avion!"

Lara se nagla napred, zainteresovano. „Pričaj mi još."

„Pa, jednom su mi u Sao Paulu pedale otpale s klavira usred Šopenovog koncerta."

„Šta si uradio?"

„Dovršio sam sonatu bez pedala. Jednom mi je klavir otklizao na drugu stranu pozornice."

Dok je Filip govorio o svom poslu, glas mu je bio pun zanosa.

„Vrlo sam srećan. Divno je kad možeš da dirneš ljude i preneseš ih u drugi svet. Muzika svakom od njih daruje san. Ponekad mislim daje muzika jedino što je ostalo normalno u ovom poludelom svetu." Nasmejao se zbunjeno. „Nisam želeo da zvučim nadobudno."

„Ne, ti usrećuješ milione ljudi. Obožavam da slušam tvoju muziku." Duboko je udahnula. „Kad te čujem kako sviraš Debisijeva *Jedra*, osećam se kao da sam na usamljenoj plaži i vidim jarbol broda koji plovi u daljini..."

Nasmešio se. „Da, i ja isto."

„A kad slušam tvog Skarlatija, u Napulju sam i čujem konje, kočije i ljude koji hodaju ulicama..." Mogla je da vidi zadovoljstvo na njegovom licu.

Prisećala se svih detalja sa časova profesora Majersa.

„Kad sviraš Bartoka, vodiš me u sela centralne Evrope, do mađarskih seljaka. Slikaš predivne slike, a ja se gubim u njima."

„Laskaš mi", rekao je Filip.

„Ne. Iskrena sam. Stojim iza svake reči koju sam rekla."

Stigla je večera. Jeli su šatobrijan s pomfritom, *valdorf* salatu, sveže špargle i voćni kolač za desert. Uz svako jelo služilo se drugo vino. Za vreme večere, Filip je rekao: „Laro, stalno razgovaramo o meni. Pričaj mi o sebi. Kako je to graditi ogromne zgrade po celoj zemlji?"

Lara je na trenutak začutala. „To je teško opisati. *Ti* stvaraš svojim rukama. *Ja* stvaram svojim umom. Ne gradim zgradu, ali to omogućujem. Sanjam snove od cigle, betona i

čelika, a neke i ostvarujem. Otvaram poslove za stotine ljudi: arhitekta, zidare, dizajnere, električare i vodoinstalatore. Zbog mene, oni mogu da izdržavaju svoje porodice. Poklanjam ljudima prekrasna mesta za život i brinem se da im bude prijatno. Gradim privlačne prodavnice gde ljudi mogu da kupuju stvari koje su im potrebne. Gradim spomenike za budućnost." Nasmejala se, smeteno. „Nisam mislila baš da držim govor."

„Ti si vrlo posebna, znaš li to?"

„Drago mi je da tako misliš."

Bilo je to čarobno veče i, pre nego što se završilo, Lara je znala da je prvi put u životu zaljubljena. Ranije se bojala da će se razočarati, jer se nijedan muškarac ne može meriti sa slikom iz njene mašte. Ali ovde je bio njen Lohinvar i potpuno ju je osvojio.

Kad je Lara stigla kući, bila je tako uzbuđena da nije mogla da zaspi. U mislima je ponovo proživljavala to veče neprestano, ponavljajući njihov razgovor u glavi. Filip Adler je bio najlepší i najinteresantniji muškarac koga je ikada sreća. Telefon je zazvonio. Lara se nasmejala i podigla slušalicu. Već je htela da kaže: „Filipe..." kad je Pol Martin rekao:

„Samo proveravam da li si srećno stigla kući."

„Jesam", rekla je Lara. „Kako je prošao sastanak?" „Sasvim u redu."

„Dobro. Hoćemo li sutra na večeru?" Lara je oklevala.

„Može." *Pitam se da li će ovde biti problema.*

Dvadeset prvo poglavlje

Sledećeg jutra je u Larin stan stiglo dvanaest crvenih ruža. *Znači i on je uživao u večeri*, pomislila je Lara, presrećna. Užurbano je otvorila pisamce pričvršćeno za cveće. Pisalo je: „Dušo, jedva čekam da te večeras vidim. Pol.“

Lara je osetila duboko razočaranje. Celo jutro je čekala Filipov poziv. Imala je puno posla, ali nije mogla da se usredsredi na rad.

U dva sata je Keti rekla: „Nove sekretarice su stigle na razgovor za posao.“

„Počnite da ih uvodite kod mene.“

Bilo ih je šest, sve visokokvalifikovane. Gertruda Miks je bila najbolji izbor. Imala je tridesetak godina, bila je vedra, optimistična i puna strahopoštovanja prema Lari.

Lara je pogledala njenu biografiju. Bila je impresivna. „Već ste radili u građevinskom sektoru?“

„Da, gospođice. Ali nikad nisam radila za nekoga poput vas. Da budem iskrena, radila bih taj posao i bez plate.“

Lara se nasmešila. „To neće biti potrebno. Ovo su izvrsne preporuke. Dobićete priliku.“

„Mnogo vam hvala“, gotovo se zacrvenela.

„Morćete da potpišete da nećete davati intervjue i da nikad nećete da govorite o onome što se događa u firmi. Slažete li se s tim?“ „Naravno.“

„Keti će vas odvesti do vašeg stola.“

U jedanaest sati je imala sastanak sa Džerijem Taunsendom. „Kako je vaš otac?“, upitala je Lara.

„U Švajcarskoj je. Doktor kaže da će možda ozdraviti.“ Glas mu je postao promukao. „Ako ozdravi, biće to zbog vas.“

„Svako zasluđuje priliku, Džeri. Nadam se da će se oporaviti.“

„Ja... ne znam kako da vam zahvalim...“

Lara je ustala. „Kasnim na sastanak.“ Izašla je i ostavila ga da gleda za njom.

Sastanak je bio s arhitektama projekta u Nju Džerziju. „Napravili ste dobar posao“, rekla je Lara, „ali ja bih htela da unesemo neke izmene. Želim eliptičnu arkadu s hodnicima na tri strane i mermerne zidove. Promenite oblik krova u bakrenu piramidu, sa svetlom na vrhu koje će da svetli noću. Da li će vam to biti problem?“

„Neće, gospođice Kameron.“

Kad se sastanak završio, oglasio se interfon.

„Gospođice Kameron, Rejmond Dan, jedan od građevinskih predradnika, na telefonu je. Kaže da je hitno.“

Lara je podigla slušalicu. „Halo, Rejmonde.“

„Imamo problem, gospođice Kameron.“

„Recite.“

„Upravo su isporučili cementne blokove. Neće proći inspekciju. Imaju pukotine. Poslaću ih natrag, ali prvo sam želeo o tome vas da obavestim.“ Lara se na trenutak zamislila.

„Koliko su loši?“

„Prilično loši. Stvar je u tome da ne odgovaraju našim specifikacijama i...“

„Možete li da ih popravite?“

„Mislim da mogu, ali to će biti skupo.“

„Popravite ih“, rekla je Lara.

Sa druge strane linije je bila tišina.

„U redu. Vi ste šef.“

Lara je spustila slušalicu. U gradu su bila samo dva dobavljača cementa i nikako nije smela da se zavadi s njima.

Do pet sati Filip Adler nije nazvao. Lara je okrenula broj njegove fondacije. „Filipa Adlera, molim.“

„Gospodin Adler nije u gradu. Na turneji je. Mogu li da vam pomognem?“

Nije joj rekao da odlazi. „Ne, hvala.“

To je to, pomislila je Lara. *Zasad.*

Dan se završio posetom Štiva Merčisona. Bio je to krupan čovek, građen kao trokrilni ormar. Sjurio se u Larinu kancelariju.

„Šta mogu da učinim za vas, gospodine Merčison?“ pitala je Lara.

„Možete da prestanete da gurate nos u moj posao“, rekao je Merčison.

Lara ga je mirno pogledala. „Šta vas muči?“

„Vi. Ne volim kada mi otimaju poslove.“

„Ako govorite o gospodinu Gatmanu...“

„Naravno da govorim o njemu!“

„... moja zgrada mu se svidela više od vaše.“

„Dobila si ga na prevaru. Predugo mi se motaš oko nogu. Jednom sam te upozorio i više neću. U ovom gradu nema dovoljno mesta za oboje. Ne znam gde kriješ muda, ali dobro ih sakrij, jer ako mi to ponovo uradiš, odseći ću ti ih.“

Izjurio je napolje.

Večerala je s Polom u svom stanu. Atmosfera je bila napeta.

„Izgledaš odsutno, mala“, rekao je Pol. „Imaš li problema?“

Lara je uspela da se nasmeši. „Ne. Sve je u redu.“ *Zašto mi Filip nije rekao da odlazi?*

„Kad počinje posao u Rinu?“

„Hauard i ja ćemo da odemo tamo sledeće nedelje. Trebalo bi da otvorimo za devet meseci.“

„Za devet meseci možeš da dobiješ dete.“ Lara ga je iznenađeno pogledala. „Molim?“

Pol Martin ju je uhvatio za ruku. „Znaš da sam lud za tobom, Laro. Pro-menila si mi ceo život. Voleo bih da su stvari mogle biti drugačije. Bilo bi tako lepo da smo mogli da imamo decu.“

Lara ništa nije mogla da mu odgovori na to.

„Imam malo iznenađenje za tebe.“ Pružio je ruku u džep i izvadio kutijicu za nakit. „Otvori je.“

„Pole, već si mi toliko toga dao...“ „Otvori je.“

Unutra je bila predivna dijamantska ogrlica. „Lepa je.“

Ustao je i osetila je njegove ruke na sebi dok joj je stavljao ogrlicu oko vrata. Ruke su mu kliznule dole, milujući joj grudi i prigušenim je glasom rekao: „Da vidimo kako ti stoji.“

Pol ju je vodio u spavaću sobu. Lara je grozničavo razmišljala. Nikad nije bila zaljubljena u njega, ali bilo joj je lako da s njim ode u krevet - tako bi mu se odužila za ono što je učinio za nju - ali sada je drugačije. Bila je zaljubljena. *Baš sam glupa*, pomislila je Lara. *Verovatno više nikad neću videti Filipa.*

Svlačila se polako, oklevajući. Bili su u krevetu, Pol Martin je bio na njoj i stenjao je: „Mala, lud sam za tobom.“ A kad ga je pogledala, videla je Filipovo lice.

Sve je napredovalo glatko. Renoviranje hotela u Rinu odvijalo se velikom brzinom, *Kameron tauers* je napredovao po planu, a Larin ugled je rastao. U toku par meseci nekoliko puta je nazvala Filipa Adlera, ali on je uvek bio na turneji.

„Gospodin Adler je u Peking...“

„Gospodin Adler je u Parizu...“

„Gospodin Adler je u Sidneju...“

Neka ide. dođavola, pomislila je Lara.

Tokom sledećih šest meseci Lara je tri puta uspela da preotme Stivu Merčisonu zemljište na koje se ovaj namerio.

Keler je došao kod Lare, veoma zabrinut. „Priča se da Stiv Merčison preti da će svašta da ti uradi. Možda bi trebalo da pripazimo. On je opasan neprijatelj, Laro.“

„I ja sam“, rekla je Lara. „Možda bi trebalo da promeni posao kojim se bavi.“

„S time se ne treba šaliti, Laro. On...“

„Zaboravi ga, Hauarde. Upravo su mi javili za zemljište u Los Andelesu. Još nije na tržištu. Ako budemo brzi, mislim da možemo da ga dobijemo. Putujemo ujutro.“

Plac se nalazio na mestu starog hotela *Biltmor* i zauzimao je gotovo dva hektara. Agent za nekretnine pokazivao je zemljište Lari i Hauardu.

„Vrhunski plac“, govorio je. „Da, da. S tim ne možete da pogrešite. Možete da sagradite prekrasan gradić na ovom području... stambene zgrade, trgovački centri, pozorišta...“

„Ne.“

Pogledao je Laru, iznenađen. „Kako, molim?“

„Ne zanima me.“

„Ne? Zašto?“

„Zbog položaja“, rekla je Lara. „Mislim da se ljudi neće doseliti u ovo područje. Los Anđeles se kreće prema zapadu. Ljudi su kao leminzi. Ne možete da ih okrenete u suprotnom smeru.“

„Ali...“

„Reći ću vam šta me zanima. Stambene zgrade. Nađite mi dobru lokaciju.“

Lara se okrenula Hauardu. „Žao mi je što sam protraćila naše vreme. Vraćamo se po podne.“-

Kad su se vratili u hotel, Keler je kupio novine na kiosku. „Čisto da vidimo šta se ovde događa na tržištu.“

Prelistali su novine. U rubrici kulturnih događanja našli su veliki oglas koji je najavljavao: VEČERAS U HOLIVUD BOULU - FILIP ADLER. Larino je srce odmah poskočilo.

„Hajde da se sutra vratimo“, rekla je Lara.

Keler ju je trenutak proučavao. „Da li te zanima muzika ili muzičar?“ „Nabavi nam dve karte.“

Lara nikad pre nije bila u *Holivud boulu*. Bio je to najveći prirodni amfiteatar na svetu, okružen holivudskim brežuljcima i smešten u parku otvorenom preko čitave godine. *Holivud boul* je imao sedišta za osamnaest hiljada ljudi. Bio je popunjen do poslednjeg mesta i Lara je mogla da oseti iščekivanje gomile. Muzičari su počeli da izlaze na pozornicu a gledaoci su ih pozdravili nestrpljivim aplauzom. Andre Previn se pojavio, a pljesak je postao jači. Usledila je tišina, a zatim gromki pljesak iz publike kad je Filip Adler izašao na pozornicu, elegantan, u fraku i s belom leptir-mašnom.

Lara je stisla Kelerovu ruku. „Zar nije zgodan?“, prošaputala je.

Keler nije odgovorio.

Filip je seo za klavir i program je počeo. Njegova magija se javila istoga trenutka i obuzela je publiku. Noć je bila pomalo mistična. Zvezde su blistale i osvetljavale tamne brežuljke koji su okruživali *Holivud boul*. Hiljade ljudi je sedelo u potpunoj tišini, dirnuto veličanstvenom muzikom. Kad su zamrle poslednje note, začula se grmljavina iz publike jer su ljudi skočili na noge, mahnito pljeskajući i kličući izvođaču.

Filip je stajao i klanjao se.

„Idemo iza pozornice“, rekla je Lara.

Keler ju je pogledao. Glas joj je drhtao od uzbuđenja.

Ulaz za izvođače je bio s druge strane prostora za orkestar. Čuvar je stajao na vratima, zadržavajući gomilu.

Keler je rekao: „Gospođica Kameron želi da vidi gospodina Adlera.“

„Očekuje li vas?“ pitao je čuvar. „Da“, rekla je Lara.

„Pričekajte ovde, molim.“ Trenutak kasnije čuvar se vratio. „Možete da uđete, gospođice Kameron.“

Lara i Keler su ušli u prostoriju za izvođače. Filip je bio u središtu gomile koja ga je obasipala pohvalama.

„Dušo, nikad nisam čula Betovena odsviranog tako istančano. Bio si neverovatan...“

Filip je govorio: „Hvala...“

„... hvala... uz takvu muziku lako je biti nadahnut...“

„... hvala... Andre je zaista sjajan dirigent...“

„... hvala... uvek sa zadovoljstvom sviram u *Boulu*... “

Podigao je pogled i ugledao Laru, i ponovo se nasmešio kao onaj put.

„Izvinite“, rekao je. Probio se kroz gomilu i prišao joj. „Nisam imao pojma da si u gradu.“

„Jutros smo upravo stigli. Ovo je Hauard Keler, moj saradnik.“

„Dobro večer“, rekao je Keler kratko.

Filip se okrenuo ka niskom, zdepastom čoveku koji je stajao pored njega. „Ovo je moj menadžer Vilijam Elerbi.“ Pozdravili su se.

Filip je gledao Laru. „Večeras će se održati zabava u *Beverli Hiltonu*. Da li bi želela...“

„Naravno“, rekla je Lara.

Kad su Lara i Keler stigli u veliku dvoranu *Beverli Hiltona*, već je sve vrvelo od muzičara i ljubitelja muzike, koji su razgovarali o muzici.

„... jeste li приметили da su obožavatelji vatreniji i strastveniji što ste bliže ekvatoru...“

„... kad je Franc List svirao, njegov klavir je postajao orkestar...“

„... ne slažem se s vama. De Gruteov talenat nije za Lista ili Paganinija, nego više za Betovena...“

„... morate da dominirate osećajnim pejzažom koncerta...“

Muzičari govore različitim jezikom, pomislila je Lara.

Filip je, kao i obično, bio okružen zadivljenim obožavateljima. Posmatrajući ga, Lara je blistala.

Kad ju je ugledao, pozdravio ju je širokim osmehom. „Stigla si. Tako mi je drago.“

„Nisam to mogla da propustim.“

Hauard Keler ih je posmatrao dok su razgovarali i pomislio: *Možda bi trebalo da naučim da sviram klavir. A možda bi trebalo da se spustim na zemlju.* Činilo mu se da je prošlo puno vremena od dana kad je sreo bistru, nestrpljivu i ambicioznu devojkicu. Vreme je bilo dobro prema njoj, a za njega je stajalo nepomično.

Lara je kazala: „Sutra moram da se vratim u Njujork, ali možda bismo mogli da se nađemo na doručku.”

„Voleo bih da mogu, ali odlazim u Tokio rano ujutro.”

Osetila je snažan ujed razočaranja. „Zašto?”

Nasmejao se. „To mi je posao, Laro. Imam sto pedeset koncerata godišnje. Ponekad i dvesta.”

„Koliko dugo ćeš biti odsutan ovog puta?” „Osam nedelja.”

„Nedostajaćeš mi”, rekla je Lara tiho. *Nemaš pojma koliko.*

by vokú

Dvadeset drugo poglavlje

Tokom sledećih nekoliko nedelja Lara i Keler su leteli u Atlantu da pogledaju dve lokacije, jednu na Ansli Parku i jednu na Danvudiju.

„Reci mi kakve su cene na Danvudiju“, pitala je Lara. „Mogli bismo tamo da izgradimo nekoliko stambenih zgrada.“

Nakon Atlante su otišli u Nju Orleans. Proveli su dva dana istražujući centralnu poslovnu zonu i dan na jezeru Pončatrejn. Lara je pronašla dve lokacije koje su joj se svidеле.

Onoga dana kad su se vratili, Keler je ušao u Larinu kancelariju.

„Nismo imali sreće sa zemljištem u Atlanti“, rekao je.

„Kako to misliš?“

„Neko nas je preduhitrio.“

Lara ga je pogledala, iznenađena.

„Kako je to moguće? Placevi još nisu ni bili na tržištu.“

„Znam. Verovatno je vest nekako procurela.“

Lara je slegla ramenima. „Izgleda da ne možeš uvek da pobediš.“

Tog poslepodneva Keler je došao s još loših vesti. „Izgubili smo posao na jezeru Pončatrejn.“

Sledeće nedelje su odleteli u Sijetl i istražili Merser Ajlend i Kirkland. Pronašli su mesto za koje se Lara zainteresovala, a kad su se vratili u Njujork, rekla je Keleru: „Hajde da se bacimo na to. Mogli bismo mnogo da zaradimo.“

„U redu.“

Sledećeg dana na sastanku Lara je pitala: „Jesi li dao ponudu za Kirkland?“

Keler je zatresao glavom. „Neko nas je pretekao.“

Lara se zamislila. „Hmm. Huarde, možeš li da saznaš ko nas to stalno pretiče?“

Trebalo mu je manje od dvadeset i četiri sata da dozna. „Stiv Merčison.“

„On je dobio sve te poslove?“

„Da.“

„Dakle, neko u ovoj zgradi ima dug jezik.“

„Izgleda da je tako.“

Lice joj je bilo smrknuto. Sledećeg jutra je angažovala privatnu detektivsku agenciju da pronađe krivca. Ništa nisu uspeli da pronađu.

„Koliko možemo da vidimo, svi vaši zaposleni su nevini, gospođice Kameron. Nijedna kancelarija se ne prisluškuje, a ne prisluškuju se ni vaši telefoni.“

Stigli su do mrtve tačke.

Možda je to samo slučajnost, pomislila je Lara. Međutim, ni sama nije verovala da je tako.

Luksuzna stambena zgrada sa šezdeset i osam spratova u Kvinsu bila je polu-završena, a Lara je pozvala bankare da dođu i da vide kako napreduje. Što je više spratova, stambena jedinica je skuplja, Larina zgrada od šezdeset i osam spratova zaista je imala samo pedeset i sedam. Bio je to trik koji je naučila od Pola Martina.

„Svi to rade“, nasmejao se Pol. „Sve što treba da učiniš jeste da promeniš brojeve spratova.“ „Kako se to radi?“

„Vrlo je jednostavno. Tvoj prvi blok liftova je od prizemlja do dvadeset petog sprata. Drugi blok liftova je od trideset četvrtog sprata do šezdeset i osmog. To se stalno radi.“

Zbog sindikata su svi građevinski poslovi imali nekoliko fantoma na platnom spisku - bili su to ljudi koji nisu postojali. Bio je tu direktor za sigurnost, koordinator konstrukcije, nadglednik materijala i ostali s impresivnim titulama. U početku, Lara je bila nesigurna.

„Ne brini zbog toga“ rekao joj je Pol. „To je sve deo troškova poslovanja.“

Hauard Keler je živeo u stančiću na Vašington skveru, a kad ga je Lara jedne večeri posetila, osvrnula se po malom stanu i rekla: „Ovo je rupetina. Moraš da se iseliš odavde.“ Na Larin nagovor, preselio se u bolji stan u ekskluzivnijem delu grada.

Jedne noći Lara i Keler su radili dokasno, a kad su konačno završili Lara je rekla: „Baš izgledaš iscrpljeno. Trebalo bi da odeš kući i da se naspavaš.“ „Dobra zamisao“, zevnuo je Keler. „Vidimo se ujutro.“ „Slobodno dođi kasnije“, rekla je Lara.

* * *

Keler je seo u automobil i odvezao se kući. Razmišljao je o poslu koji su upravo sklopili i kako je Lara dobro to obavila. Bilo je uzbudljivo raditi s njom. Uzbudljivo i frustrirajuće. Nekako, jednim delom svoga uma i dalje se nadao da će se dogoditi čudo. „*Bila sam šlepa što to ranije nisam videla, Hauarde dragi. Ne zanimaju me ni Pol Martin ni Filip Adler. Sve vreme sam volela tebe.*“ Nema teorije.

Kad je Keler stigao do svoga stana, izvadio je ključ i stavio ga u bravu. Nije odgovarao. Zbunjen, pokušao je ponovo. Iznenada, vrata su se otvorila iznutra i tamo je stajao nepoznat čovek.

„Šta to radite?“ pitao je čovek.

Keler ga je gledao, zapanjen. „Ja živim ovde.“

„Ne bih rekao.“

„Ali ja...“ Odjednom je shvatio. „Ja... izvinjavam se“, promućao je, crven u licu. „Ranije sam živeo ovde. Ja...“

Vrata su mu se zalupila pred nosom. Keler je stajao, izbezumljen. *Kako sam mogao da zaboravim da sam se preselio? Previše radim.*

Lara je bila usred sastanka kada je zazvonio njen privatni telefon. „Bila si jako zaposlena u poslednje vreme, mala. Nedostajala si mi.”

„Mnogo sam putovala, Pole.” Nije mogla da mu kaže da joj je nedostajao.

„Hoćemo li na ručak?”

Lara je pomislila na sve što je on učinio za nju. „Nema problema”, rekla je. Nije želela da ga povredi.

Ručali su u restoranu *Mister Čau*.

„Izgledaš sjajno”, rekao je Pol. „Čime god si se bavila, to je dobro uticalo na tebe. Kako napreduje hotel u Rinu?”

„Sjajno”, rekla je Lara zaneseno. Provela je sledećih petnaest minuta opisujući kako posao napreduje. „Trebalo bi da ga otvorimo za dva meseca.”

Muškarac i žena s druge strane sale su se spremili da podu. Muškarac je bio leđima okrenut Lari, ali joj je izgledao poznato. Kad se na trenutak okrenuo, ugledala mu je lice. Stiv Merčison. Žena uz njega takođe joj je izgledala poznato. Okrenula se da dohvati torbicu, a Larino srce je na trenutak zastalo. *Gertruda Miks, moja sekretarica*. „Pogodak”, tiho je rekla Lara.

„Nešto nije u redu?” pitao je Pol.

„Ne. Sve je u redu.”

Lara je nastavila da opisuje hotel.

Kad se Lara vratila s ručka, pozvala je Kelera.

„Sećaš li se zemljišta u Feniksu koje smo gledali pre nekoliko meseci?”

„Da, odbili smo tu ponudu. Rekla si da je to loše mesto.”

„Predomislila sam se.” Pritisla je dugme interfona. „Gertruda, hoćete li da dođete, molim vas?”

„Da, gospođice Kameron.” Gertruda Miks je ušla u kancelariju.

„Želim da vam izdiktiram jedan dopis”, rekla je Lara. „Braći Baron u Feniks.” Gertruda je počela da piše.

„Gospodo, ponovo sam razmotrila vašu ponudu i odlučila sam da je prihvatim. Mislim da će u određenom trenutku to zemljište biti prilično vredno.” Keler ju je gledao. „Tokom sledećih nekoliko dana javiću vam se da se dogovorimo o ceni. Srdačni pozdravi. Ja ću potpisati.”

„Da, gospođice Kameron. Je li to sve?”

„To je sve.”

Keler je gledao kako Gertruda izlazi iz sobe. Okrenuo se ka Lari. „Laro, šta radiš to? Dali smo to zemljište na procenu. Bezvredno je! Ako..." „Smiri se. Nećemo da ga kupujemo." „Onda, zašto...?"

„Ako se ne varam, Stiv Merčison zato hoće. Videla sam Gertrudu kako ruča s njim."

Keler se zagledao u Laru. „Neka sam proklet!"

„Hoću da pričekam nekoliko dana, a onda da nazoveš Barone i da ih pitaš za taj plac."

Dva dana kasnije Keler je ušao u Larinu kancelariju, cereći se. „Bila si u pravu", rekao je. „Merčison je zagrizao mamac. Sada je srećni vlasnik dvadeset hektara bezvredne zemlje."

Lara je pozvala Gertrudu Miks da uđe u kancelariju.

„Da, gospođice Kameron?"

„Otpušteni ste" rekla je Lara.

Gertruda ju je iznenađeno pogledala. „Otpuštena? Zašto?"

„Ne sviđaju mi se ljudi s kojima se družite. Vratite se Stivu Merčisonu i to mu slobodno poručite."

Gertrudino lice je izgubilo boju. „Ali ja..."

„To je sve. Pobrinuću se da vas isprate odavde."

U ponoć je Lara nazvala Maksa, svoga vozača. „Dovezite auto ispred ulaza", rekla je.

„Da, gospođice Kameron."

Automobil ju je čekao.

„Gde želite da vas odvezem, gospođice Kameron?" pitao je Maks. „Vozite po Menhetnu. Hoću da vidim šta sam sve postigla." „Molim?"

„Želim da pogledam svoje zgrade."

Vozili su se po gradu i stali kod trgovačkog centra, stambenog centra i oblakodera. Bili su tu *Kameron skver*, *Kameron Plaža*, *Kameron centar* i kostur oblakodera *Kameron tauers*. Lara je sedela u automobilu, posmatrajući svaku zgradu, razmišljajući o ljudima koji tu žive i rade. Ona je uticala na njihove živote. *Napravila sam ovaj grad boljim*, pomislila je Lara. *Učinila sam sve što sam želela. Zašto sam onda uznemirena? Šta mi to nedostaje?* Ali znala je odgovor.

Sledećeg jutra Lara je nazvala Vilijama Elerbija, Filipovog koncertnog menadžera.

„Dobro jutro, gospodine Elerbi."

„Dobro jutro, gospođice Kameron. Mogu li nekako da vam pomognem?"

„Zanima me gde Filip Adler svira ove nedelje."

„Filip ima prilično naporan raspored. Sutra uveče biće u Amsterdamu, zatim odlazi u Milano, Veneciju, a... zanima li vas ostatak njegove..."

„Ne, ne. U redu je. Samo sam bila znatiželjna. Hvala vam.“

„Nema na čemu.“

Lara je ušla u Kelerovu kancelariju. „Huarde, moram da idem u Amsterdam.“

Iznenadena ju je pogledao. „Šta ćemo tamo da radimo?“

„To je samo jedna zamisao.“ Lara je izbegavala odgovor. „Reći ću ti ako se bude isplatilo. Kaži im da mi sprema avion, hoćeš li?“

„Poslala si Berta njim u London, sećaš se? Reći ću im da ga sutra vrate i...“

„Želim da otputujem danas.“ U njenom glasu se osećalo nestrpljenje koje ju je i samu iznenadilo. „Letecu redovnom linijom.“

Vratila se u kancelariju i rekla Keti: „Nabavite mi kartu za KLM-ov let do Amsterdama.“

„Da, gospođice Kameron.“

„Hoćeš li dugo ostati?“ pitao je Keler. „Uskoro moramo da održimo neke sastanke koji...“

„Vratiću se za dan-dva.“ „Hoćeš li da pođem s tobom?“

„Hvala, Huarde. Ne ovaj put.“

„Razgovarao sam sa svojim prijateljem senatorom u Vašingtonu. On misli da postoji mogućnost da će doneti zakon koji će ukinuti većinu poreskih stimulacija za gradnju. Ako to prođe, mogli bi da zaustave ubrzanu depresijaciju.“

„To bi bilo glupo“, rekla je Lara. „To bi oslabilo građevinsku industriju.“

„Znam. On je protiv tog zakona.“

„Mnogi ljudi će biti protiv. Nikada neće biti izglasan“, predviđala je Lara. „Kao prvo...“

Privatni telefon na njenom stolu je zazvonio. Lara ga je gledala. Ponovo je zazvonio.

„Nećeš da se javiš?“, pitao je Keler. Lari su se osušila usta.

„Ne.“

Pol Martin je pričekao da telefon zazvoni desetak puta i tek onda je spustio slušalicu. Dugo je sedeo ramišljajući o Lari. Činilo mu se da je u poslednje vreme postala manje pristupačna, nešto hladnija. *Da li to znači da postoji neko drugi? Ne*, pomislio je Pol Martin. *Ona pripada meni. Zauvek će biti moja.*

Let KLM-om bio je prijatan. Sedišta prve klase u velikom *boingu 747* bila su prostrana i udobna, a stjuardese su bile veoma uslužne.

Lara je bila suviše nervozna da bi nešto pojela ili popila. *Staja to radim?*, pitala se. *Putujem u Amsterdam nepozvana, a on verovatno neće imati vremena ni da me vidi. Trčanje za njim upropastiće mi sve šanse. Prekasno.*

Odsela je u hotelu *Grand* na adresi Audezijds Forburgval 197, u jednom od najlepših hotela u Amsterdamu. „Imamo lep apartman za vas, gospođice Kameron“, rekao je recepcioner.

„Hvala vam. Čujem da Filip Adler večeras ima koncert. Znete li možda gde će se održati?"

„Naravno, gospođice Kameron. U *Koncertgebauvu*. " „Da li biste mogli da mi nabavite ulaznicu?" „Sa zadovoljstvom."

Kad je Lara ušla u svoj apartman, telefon je zvonio. Bio je to Hauard Keler. „Jesi li dobro putovala?"

„Jesam, hvala."

„Hteo sam da ti kažem da sam razgovarao s dve banke o poslu na Sedmoj aveniji."

„I?"

Glas mu je treperio od uzbuđenja. „Odmah su pristali!"

Lara je bila oduševljena. „Rekla sam ti. Ovo će biti nešto veliko. Želim da skupiš arhitekta, izvođače radova, našu kompaniju i ostale."

„Dobro. Nazvaću te sutra." Spustila je slušalicu i razmišljala o Hauardu Keleru. Bio je tako drag. *Imam sreće s njim. Uvek je tu za mene. Moram da pronađem neku divnu osobu za njega.*

Filip Adler je uvek bio nervozan pre koncerta. Ujutro je imao probu s orkestrom, bio je na laganom ručku, a zatim, da skrene misli s koncerta, otišao je da pogleda engleski film. Dok je sedeo u bioskopu, glava mu je bila puna muzike koju će svirati te večeri. Nije bio svestan da udara prstima po svom sedištu, sve dok osoba kraj njega nije rekla: „Hoćete li da prestanete s tom užasnom bukom?"

„Oprostite", uljudno je rekao Filip.

Ustao je, izašao iz bioskopa i tumarao ulicama Amsterdama. Posetio je Rejksmuseum, šetao je kroz univerzitetske botaničke vrtove i gledao izloge na P. C. Hofstratu. U četiri sata se vratio u hotel kako bi malo odspavao. Nije bio svestan da je Lara Kameron smeštena u apartmanu tačno iznad njegovog.

U 19.00 Filip je stigao na ulaz za izvođače *Koncertgebauva*, divnog starog pozorišta u srcu Amsterdama. Predvorje je već bilo krcato.

Filip je bio iza pozornice, oblačeći frak u svojoj garderobi. Direktor *Koncertgebauva* je uleteo u sobu. „Potpuno smo rasprodani, gospodine Adlere. A morali smo da odbijemo toliko ljudi. Ako bi bilo moguće da ostanete još dan-dva, ja bih... znam da ste sigurno već rezervisani... pitaću gospodina Elerbija možete li dogodine da nam se vratite, a možda..."

Filip nije slušao. Bio je potpuno usredsređen na predstojeći koncert. Direktor je na kraju slegao ramenima u znak izvinjenja, poklonio se i izašao. Filip je neprestano vrteo muziku u glavi. Scenski upravnik je pokucao na vrata svlačionice.

„Možete da izađete na pozornicu, gospodine Adlere."

„Hvala.“

Bilo je vreme. Filip je ustao. Ispružio je ruke. Lagano su drhtale. Nikada nije uspeo da pobedi tremu pre nastupa. Bilo je to tako sa svim velikim pijanistima - Horovicom, Rubinštajnom, Serkinom. Filipu se želudac grčio, a srce mu je lupalo. *Zašto podnosim sve te muke?*, zapitao se. Ali znao je odgovor. Poslednji put se pogledao u ogledalo, a zatim je izašao iz svlačionice, prošao kroz dugi hodnik i počeo da se spušta niz trideset i tri stepenika koja su vodila do pozornice. Osvetlili su ga dok je koračao prema klaviru. Usledio je gromki pljesak. Seo je za klavir i, kao nekom čarolijom, njegova trema je nestala. Baš kao da je njegovo mesto zauzeo neko drugi, neko miran, staložen, ko ima sve pod kontrolom. Počeo je da svira.

Lara, koja je sedela u gledalištu, osetila je uzbuđenje dok je gledala Filipa kako izlazi na pozornicu. Njegova pojava je bila omamljujuća. *Udaću se za njega*, pomislila je Lara. *Sigurna sam*. Zavalila se u sedište i pustila da je preplavi njegova muzika.

Koncert je bio trijumfalan, a nakon njega je prostorija za izvođače bila puna ljudi. Filip je odavno naučio da podeli gomilu iza pozornice u dve grupe: obožavatelje i druge muzičare. Obožavatelji su gotovo uvek bili zaneseni. Ako bi izvođenje bilo uspešno, čestitke drugih muzičara su bile srdačne. Ako je bilo neuspešno, njihove čestitke su bile još srdačnije.

Filip je imao mnogo vatrenih obožavatelja u Amsterdamu, a te večeri se okupilo mnogo njih. Stajao je u središtu prostorije, smeškao se, delio autograme i bio strpljivo uljudan prema stotini stranaca. Uvek bi neko upitao: „Sećate li me se?“ I Filip bi se pretvarao da se seća. „Vaše lice mi izgleda tako poznato...“

Prisetio se priče o ser Tomasu Bičamu, koji je otkrio način za prikrivanje lošeg pamćenja. Kad bi ga neko pitao: „Sećate li me se?“ veliki dirigent bi odgovorio: „Naravno da se sećam! Kako ste? Kako vaš otac i šta radi?“ Trik je uvek uspevao, sve do koncerta u Londonu, kad mu se jedna mlada žena obratila: „Vaše izvođenje je bilo sjajno, maestro. Sećate li me se?“ Bi-čam je galantno odgovorio: „Naravno da se sećam. Kako je vaš otac i šta radi?“ Mlada žena je rekla: „Otac je dobro, hvala na pitanju. I još uvek je kralj Engleske.“

Filip je marljivo davao autograme, slušajući poznate fraze: „Učinilo mi se da je Brams oživeo!“ .. „Ne mogu vam reći kako sam bila dirnuta“... „Imam sve vaše albume“... „Hoćete li da mi date autogram i za majku? Ona je vaša najveća obožavateljka...“ Tad mu je nešto skrenulo pažnju. Lara je stajala na vratima, posmatrajući ga. Oči su mu se raširile od iznenađenja. „Izvinite.“

Probio se do nje i uhvatio je za ruku. „Kakvo divno iznenađenje! Šta radiš u Amsterdamu?“

Oprezno, Laro. „Morala sam ovde da obavim neke poslove i, kad sam čula da nastupaš u gradu, morala sam da dođem.“ *To je bilo dovoljno bezazleno.* „Bio si divan, Filipe.“

„Hvala... ja... " Zastao je da potpiše još jedan autogram. „Čuj, ako si slobodna da odemo na večeru..."

„Slobodna sam", brzo je rekla Lara.

Večerali su u restoranu *Bali* u Lajdsestratu. Kad su ušli u restoran, vlasnici su ustali i zapljeskali. *U Americi*, pomislila je Lara, *svi bi bili uzbuđeni zbog mene*. Ali osetila je nekakvu toplinu, samo zato što je bila kraj Filipa.

„Velika nam je čast što ste nas posetili, gospodine Adlere", rekao je glavni konobar dok ih je vodio prema stolu.

„Hvala vam."

Kad su seli, Lara se osvrnula uokolo i pogledala sve te ljude koji su s divljenjem posmatrali Filipa. „Zaista te obožavaju, zar ne?"

Odmahnuo je glavom. „Obožavaju muziku. Ja sam samo glasnik. To sam naučio pre mnogo vremena. Kad sam bio vrlo mlad i možda malo uobražen, imao sam koncert i kad sam završio svoj solo, začuo se gromoglasni aplauz. Klanjao sam se publici i samozadovoljno se smeškao, a dirigent se okrenuo publici i podigao note iznad glave da ih sve podseti kako zapravo aplaudiraju Mocartu. Bila je to lekcija koju nikad nisam zaboravio."

„Zar se nikad ne umoriš od sviranja iste muzike, iz večeri u večer?"

„Ne, zato što ne postoje dva ista koncerta. Muzika je možda ista, ali uvek je tu drugi dirigent i drugi orkestar. Naručili su *rajstafel* i Filip je rekao: „Uvek pokušavamo da dostignemo savršeno izvođenje, ali to nam nikada ne uspeva u potpunosti, jer je muzika uvek bolja od nas. Moramo svaki put iznova da promišljamo muziku kako bismo ponovo stvorili kompozitorov zvuk."

„Nikad nisi zadovoljan?"

„Nikad. Svaki kompozitor ima svoj karakterističan zvuk. Bio to Debisi, Brams, Hajdn, Betoven... naš je cilj da uhvatimo baš taj zvuk."

Večera je stigla. *Rajstafel* je bila indonezijska gozba koja se sastojala od dvadeset jednog jela, uključujući razne vrste mesa, ribe, testenine i dve poslastice.

„Može li iko sve ovo da pojede?" nasmejala se Lara. „Holandani imaju dobre apetite."

Filipu je bilo teško da skinje pogled s Lare. Shvatio je da mu je neobično drago što je ovde. Uvek je bio okružen prekrasnim ženama, ali nijedna od njih nije bila nalik na Laru. Bila je snažna, ali ipak ženstvena i potpuno neopterećena svojom lepotom. Sviđao mu se njen promukao, zavodljiv glas. *U stvari, sviđa mi se sve na njoj*, priznao je Filip samom sebi.

„Gde putuješ nakon Amsterdama?" pitala je Lara.

„Sutra ću biti u Milanu. Zatim idem u Veneciju i Beč, Pariz i London i, na kraju, Njujork."

„Zvuči tako romantično."

Filip se nasmejao. „Nisam siguran da je to prava reč. Radi se o nepouzdanim rasporedima letova, čudnim hotelima i restoranima svake večeri. Ali to mi zapravo i ne smeta, jer toliko uživam u sviranju. Jedino mrzim sindrom izložbe.“

„Šta je to?“

„To je kad si stalno izložen, kad moraš da se smeškaš ljudima do kojih ti nije stalo i da provodiš život okružen strancima.“ „Znam kako je to“, polako je rekla Lara.

Dok su dovršavali večeru, Filip je rekao: „Slušaj, uvek sam napet nakon koncerta. Da li bi htela da se provozamo kanalom?“

„Vrlo rado.“

Ukricali su se na kanalbus koji je vozio kroz Amstel. Nije bilo mesečine, ali grad je bio prepun blistave svetlosti.

Vožnja kanalom je bila čarobna. Iz zvučnika su dopirala objašnjenja na četiri jezika:

„Upravo prolazimo pored nekoliko vekova starih trgovačkih kuća, bogato ukrašenih pročelja. Ispred nas su tornjevi drevnih crkava. Na kanalima ima hiljadu dvesta mostova, a svi su u senci veličanstvenih avenija brestova...“

Videli su *Smalste hojas* - najjužu kuću u Amsterdamu - koja je bila širine ulaznih vrata, Vesterkerk s krunom habzburškog cara Maksimilijana, drveni most na podizanje, *Magere brug*- mršavi most - i desetine čamaca-kuća koji su bili domovi za stotine porodica.

„Ovo je tako divan grad“, rekla je Lara.

„Nikada ranije nisi bila ovde?“

„Ne.“

„A sada si došla poslovno.“ Lara je duboko udahnula.

„Nisam.“

Pogledao ju je, zbunjen. „Učinilo mi se da si rekla...“

„Došla sam u Amsterdam da vidim tebe.“

Osetio je iznenadno zadovoljstvo. „Ja... vrlo sam polaskan.“

„Moram još nešto da ti priznam. Rekla sam ti da me zanima klasična muzika. To nije istina.“

Smešak se pojavio u uglu Filipovih usana. „Znam.“

Lara ga je iznenađeno pogledala. „Znaš?“

„Profesor Majers je moj stari prijatelj“, rekao je nežno. „Nazvao je i rekao mi da ti drži ubrzani kurs o Filipu Adleru. Bojao se da možda imaš nekakve planove sa mnom.“

Lara je rekla tiho: „Bio je u pravu. Da li si u vezi s nekim?“

„Misliš - ozbiljno?“

Lari je iznenađa postalo neprijatno. „Ako nisi zainteresovan, otići ću i...“

Uhvatio ju je za ruku. „Silazimo na sledećoj stanici.“

Kad su se vratili u hotel, tamo je bilo desetak poruka od Hauarda Kelera. Lara ih je sve stavila u torbicu, ne pročitavši ih. U tom trenutku joj ništa nije bilo važno.

„Tvoja soba ili moja?“ pitao je Filip vedro.

„Tvoja.“

Osetila je da sva gori.

Lari se učinilo da je celog života čekala na taj trenutak. To je bilo ono što joj je sve vreme nedostajalo. Pronašla je neznanca u kojeg je bila zaljubljena. Stigli su do Filipove sobe, oboje uzbuđeni. Filip ju je zagrlio i ljubio je nežno, blago, istraživački, Lara je promrmljala: „O, bože“, i počeli su da skidaju jedno drugo.

Tišinu u sobi prekinuo je iznenadni udar groma. Polako su sivi oblaci na nebu širili svoje zavese, sve šire i šire, i počela je da pada blaga kiša. Počela je tiho i nežno, čulno milujući topli vazduh, oblizujući zidove kuća, milujući meku travu, ljubeći tamne uglove noći. Bila je to vruća kiša, obesna i putena, klizala je polako, polako, a zatim počela da ubrzava tempo, preobražavajući se u snažnu oluju, divlju i zahtevnu, raskalašno udarajući divlji ritam, ponirući u dubinu sve brže i brže, dok konačno nije eksplodirala u tutnjavu groma. Iznenada, brzo kao što je počela, prestala je.

Lara i Filip su ležali zagrljeni, istrošeni. Filip je privio Laru uz sebe i mogao je da oseti lupanje njenog srca. Setio se rečenice koju je čuo u nekom filmu. „*Da li je to zemlja počela da se tresе?*“ *Bogami, jeste*, pomislio je Filip. *Kad bi ona bila muzika, bila bi Šopenova Barkarola ili Šumanova Fantazija.*

Osećao je meke obrise njenog tela privijenog uz njegovo i ponovo se uzbudio.

„Filipe...“ Glas joj je bio prigušen.

„Da?“

„Da li bi hteo da pođem s tobom u Milano?“

Nasmešio se. „Zaboga, naravno!“

„Dobro“, promrmljala je Lara. Nagla se preko njega i njena meka kosa počela je da klizi po njegovom vitkom, čvrstom telu. Ponovo je počela da pada kiša.

Kada se Lara konačno vratila u svoju sobu, nazvala je Kelera. „Jesam li te probudila?“

„Ne.“ Zvučao je omamljeno. „Uvek sam budan u četiri sata ujutro. Šta je s tobom?“

Lara je izgarala od želje da mu sve ispriča, ali rekla je samo: „Ništa. Putujem u Milano.“

„Molim? Ne radimo ništa u Milanu.“

O, da, radimo, pomislila je Lara sva srećna.

„Jesi li videla moje poruke?“

Zaboravila je da ih pogleda. Osetila se krivom i rekla: „Još uvek nisam.“

„Čuo sam neke glasine o kazinu."
„U čemu je problem?"
„Čujem da se neko žalio na licitaciju."
„Ne brini se za to. Ako bude problema, Pol Martin će ih resiti." „Ti si šefica."
„Hoću da mi pošalješ avion u Milano. Neka me tamo čeka. Javiću im se na aerodromu."
„U redu, ali..." „Vrati se na spavanje."

* * *

U četiri sata ujutro, Pol Martin je bio potpuno budan. Ostavio je nekoliko poruka na Larinoj telefonskoj sekretarici, ali mu ona nije odgovorila ni na jedan poziv. Ranije bi mu se uvek javila da ide negde. Nešto se događa. Sta namerava? „Čuvaj se, dušo", prošaputao je. *Čuvaj se.*

by vokú

Dvadeset treće poglavlje

U Milanu su Lara i Filip Adler odseli u ljupkom hotelu *Antika Lokanda Solferino*, koji je imao samo dvanaest soba, i proveli jutro strasno vodeći ljubav. Kasnije su se odvezli u Černobiju i ručali na jezeru Komo, u prele-poju vili *D'Este*.

Koncert je te večeri bio trijumfalan i soba za izvođače u *La Skali* bila je prepuna obožavatelja.

Lara je stajala sa strane, gledajući ih kako okružuju Filipa, dodiruju ga, obožavaju ga, traže autograme, pružaju poklone. Lara je osetila iznenadni ujed ljubomore. Neke od žena su bile mlade i lepe, a Lari se činilo da su sve tako prozirne. Amerikanka u elegantnoj *fendi* večernjoj haljini govorila je, plaho: „Ako ste sutra slobodni, gospodine Adlere, pravim intimnu večeru u svojoj vili. Vrlo intimnu.”

Lara je htela da zadavi tu kučku.

Filip se nasmešio. „Hvala na pozivu, ali nažalost nisam slobodan.” Druga žena je pokušala da mu doturi ključ svoje hotelske sobe. Odmahnuo je glavom.

Filip je pogledao Laru i nacerio se. Žene su se i dalje skupljale oko njega.

»*Lei era magnifico, maestro!*“

»*Molto gentile da parte sua*“, odgovorio je Filip.

»*L'ho sentita suonare U anno scorso. Bravo!*“

»*Grazie*“, nasmešio se Filip.

Jedna ga je žena uhvatila za ruku. „*Sarebbe possibile cenare insieme?*“*

Filip je zatresao glavom. „*Ma non credo che sarai impossibile.*“**

Lari se činilo da to traje čitavu večnost. Na kraju, Filip se probio do Lare i prošaputao: „Hajdemo odavde.” »*Si!??*“, nacerila se Lara.

* * *

Otišli su u *Bifi*, restoran u zgradi opere, a čim su ušli, gosti, svi s crnim kravatama koje su imali na koncertu, ustali su i zapljeskali. Šef sale je odveo Filipa i Laru prema stolu u središtu prostorije. „Velika nam je čast što ste s nama, gospodine Adlere.”

Stigla je boca šampanjca. Filip i Lara su podigli čaše.

„Za nas”, toplo je rekao Filip.

„Za nas.”

---

* „Da li biste mogli da večerate sa mnom?” (Prim. lekt.)

** „Ne verujem da ću moći.” (Prim. lekt.)

Filip je naručio dva specijaliteta kuće, *oso buko* i pene *al'arabijata*. Sve vreme su razgovarali i bilo im je kao da se oduvek poznaju.

Stalno su ih prekidali ljudi koji su prilazili stolu i želeli da čestitaju Filipu ili da zatraže autogram.

„Uvek je tako, zar ne?“ pitala je Lara.

Filip je slegnuo ramenima. „To sve dolazi u paketu. Za svaka dva sata provedena na pozornici, provedeš mnogo više vremena potpisujući autograme i dajući intervju.“

Kao da želi da naglasi ono što govori, zastao je da potpiše još jedan autogram.

„Zaista si mi ulepšala ovu turneju“, uzdahnuo je Filip. „Loša vest je da sutra moram da budem u Veneciji. Jako ćeš mi nedostajati.“

„Nikad nisam bila u Veneciji“, rekla je Lara.

Larin avion ih je čekao na aerodromu *Linate*. Kad su tamo stigli, Filip je zapanjeno pogledao veliki avion. „Ovo je tvoje?“

„Da. Odvešće nas u Veneciju.“

„Razmazićete me, gospodo.“

Lara je nežno rekla: „To i nameravam.“

Trideset minuta kasnije sleteli su na aerodrom *Marko Polo* u Veneciji, gde ih je čekala limuzina by voki koja ih je odvezla do luke. Iz luke su motornim čamcem otišli do ostrva *Gvideka*, gde je bio smešten hotel *Čiprijani*.

„Rezervisala sam nam dva apartmana“, rekla je Lara. „Mislila sam da će tako biti diskretnije.“

Dok su plovili prema hotelu, Lara je pitala: „Koliko dugo ćemo ostati ovde?“

„Nažalost, samo jednu noć. Održaću koncert u hali *La Feniče*, a zatim nas dvoje idemo u Beč.“

To „nas dvoje“ obradovalo je Laru. O tome su raspravljali prethodne noći. „Voleo bih da ostanem uz mene što duže možeš“, rekao je Filip tada. „Ali jesi li sigurna da te ne odvlačim od nečeg važnijeg?“

„Nema ničeg važnijeg.“

„Jesi li sigurna da će to biti u redu ako te ostavim samu ovog popodneva? Ja moram na probu.“

„Biće mi sasvim dobro“, uverila ga je Lara.

Pošto su se prijavili na recepciji, Filip je zagrlio Laru. „Sada moram da odem u pozorište, ali ovde ima mnogo toga da se vidi. Uživaj u Veneciji. Vidimo se kasnije.“

Poljubili su se. Trebalo je to da bude kratak poljubac, ali neočekivano se odužio. „Bolje da odem odavde dok mogu“, promrmljao je Filip, „ili neću moći da se izvučem iz predvorja.“

„Srećno na probi“, nasmešila se Lara.

I Filip je otišao.

Lara je nazvala Hauarda Kelera.

„Gde si?“ pitao je Keler. „Pokušavao sam da te dobijem.“

„U Veneciji sam.“

Pauza. „Da li to znači da kupujemo kanal?“

„Ko zna“, nasmejala se Lara.

„Zaista bi trebalo da se vratiš“, rekao je Keler. „Mnogo toga se događa. Mladi Frenk Rouz je doneo neke nove nacрте. Meni se sviđaju, ali mi treba tvoje odobrenje kako bismo mogli...“

„Ako ti se sviđaju“, prekinula ga je Lara, „samo napred.“

„Ne želiš da ih pogledaš?“, po Kelerovom glasu se osećalo daje iznenađen.

„Ne sada, Hauarde.“

„U redu. A što se tiče pregovora o posedu na Vest Sajdu, treba mi tvoj pristanak da...“
„Imaš ga.“

„Lara... jesi li dobro?“

„Nikad se nisam osećala bolje.“

„Kada se vraćaš kući?“

„Ne znam. Javljaću ti se. Zbogom, Hauarde.“

Venecija je bila poput magičnog grada koji je stvorio neki čarobnjak. Lara je provela ostatak dana istražujući. Lutala je Trgom Svetog Marka, posetila Duždevu palatu i Zvonik, šetala duž krcate promenade Riva delji Skjavoni, a gde god je krenula mislila je na Filipa. Hodala je kroz vijugave sporedne uličice, prepune prodavnica nakita, kožne galanterije i restorana; kupila je skupe jakne, šalove i donji veš za sekretarice u kancelariji, novčanike i kravate za Kelera i neke druge muškarce. Zastala je u juvelirnici da kupi Filipu *pjadet* sat sa zlatnim lancem.

„Hoćete li, molim vas, na njega da ugravirate: *Filipu, s ljubavlju, od Lare.*“ Samo što je izgovorila njegovo ime osetila je da joj nedostaje.

Kad se Filip vratio u hotel, popili su kafu u hotelskom vrtu prepunom zelenila.

Lara je pogledala Filipa i pomislila: *Ovo bi bilo savršeno mesto za medeni mesec.*

„Imam poklon za tebe“, rekla je Lara. Predala mu je kutijicu u kojoj je bio sat.

Otvorio ju je i zagledao se. „O, bože! Ovo je sigurno koštalo celo bogatstvo. Nije trebalo, Laro.“ „Zar ti se ne sviđa?“

„Naravno da mi se sviđa. Prekrasan je, ali...“

„Pst! Nosi ga i misli na mene.“

„Mislim na tebe i bez toga, ali hvala ti.“

„Kad moramo da krenemo u pozorište?“, pitala je Lara.

„U sedam sati.“

Lara je bacila pogled na Filipov novi sat i nedužno rekla: „Imamo još dva sata.“

Dvorana je bila prepuna. Publika je bila temperamentna, pljeskali su i klicali nakon svake numere.

Kada se koncert završio, Lara je otišla u sobu za izvođače i pridružila se Filipu. Ponavljale su se scene iz Londona, Amsterdama i Milana, a žene su izgledale još privlačnije i pristupačnije. U sobi je bilo najmanje šest predivnih žena i Lara se pitala s kojom bi Filip proveo noć da nje nema.

Večerali su u višespratnom *Harijevom baru*, gde ih je toplo pozdravio ljubazni vlasnik Arigo Čiprijani.

„Baš mi je drago što vas vidim, sinjore. I sinjorina. Izvolite!“

Odveo ih je do stola u uglu. Naručili su *bellinis*, specijalitet kuće. Filip je rekao Lari: „Predlažem da počnemo s pastom *e fadioli*. Najbolja je na svetu.“

Kasnije Filip nije mogao da se seti ni šta je večerao. Lara kao da ga je začarala. Znao je da se zaljubljuje u nju, a to gaje plašilo. *Ne mogu da se vežem*, pomislio je. *To je nemoguće. Stalno sam u pokretu*. Nije hteo da pomisli na trenutak kada će ga ostaviti i vratiti se u Njujork. Želeo je da produži ovo njihovo veče što je više moguće.

Kad su večerali, Filip je rekao: „Ima jedan kazino na Lidu. Da li se kockaš?“

Lara se glasno nasmejala.

„Šta je tako smešno?“

Lara je pomislila na stotine miliona dolara koje je svakodnevno stavljala na kocku gradeći zgrade. „Ništa“, rekla je. „Volela bih da odemo tamo.“

Motornim čamcem, su se odvezli do ostrva Lido. Prošli su pored hotela *Ekselzior* i otišli do velike bele zgrade u kojoj je bio smešten kazino. Bio je pun fanatičnih kockara.

„Zanesenjaci“, rekao je Filip.

Filip je igrao rulet i za pola sata je dobio dve hiljade dolara. Okrenuo se ka Lari. „Nikada pre nisam dobio. Ti mi donosiš sreću.“

Igrali su do tri ujutro, a tada su ponovo ogladneli. Čamac ih je odveo natrag do Trga Svetog Marka. Lutali su sporednim ulicama dok nisu došli do bara *Kantina do Mori*.

„Ovo je jedan od najboljih *bakaro* barova u Veneciji“, rekao je Filip.

Lara je rekla: „Verujem ti na reč. Šta je to bakaro?“

„To je vinski bar gde se služe *čiketi* - zalogajčići od mesnih specijaliteta.“

Vrata sa zelenim staklom vodila su u taman, uzan prostor gde su bakreni lonci visili sa plafona a posuđe je blistalo na dugačkom stolu.

Već je bila zora kad su stigli do hotela. Svukli su se, a Lara je rekla: „Kad smo kod zalogajčića...”

Rano sledećeg jutra Lara i Filip su otišli u Beč.

„Put u Beč je poput putovanja kroz vreme”, objasnio je Filip. „Priča se da piloti govore putnicima: 'Dame i gospodo, približavamo se bečkom aerodromu. Proverite da li su vam sedišta u uspravnom položaju, molimo nemojte da pušite dok ne stignemo na terminal i namestite satove sto godina unatrag.'”

Lara se nasmejala.

„Ovde su rođeni moji roditelji. Kad su mi pričali o starim danima, uvek sam im zavideo.”

Vozili su duž Ringštrasea i Filip je bio ispunjen uzbuđenjem, poput malog dečaka, željan da s njom podeli svoje blago.

„Beč je grad Mocarta, Hajdna, Betovena i Bramsa.”

Pogledao je Laru i nacerio se. „Oh, zaboravio sam - ti si stručnjak za klasičnu muziku.”

Odseli su u hotelu *Imperijal*.

„Moram da odem do koncertne dvorane”, saopštio je Filip Lari, „ali odlučio sam da sutra uzmem slobodan dan. Upoznaću te s Bečom.”

„Volela bih to, Filipe.”

Zagrlio ju je. „Voleo bih da sada imamo više vremena”, rekao je sa žaljenjem. »I ja.”

Nežno ju je poljubio u čelo. „Nadoknadiću ti to noćas.

Čvrsto ga je zagrlila. „Prazna obećanja.”

Koncert se te večeri održavao u *Muzikferajnu*. Na programu su bile kompozicije Šopena, Šumana i Prokofijeva, a bio je to još jedan veliki Filipov uspeh.

Iza pozornice je ponovo bilo krcato, ali ovog puta se govorilo nemački.

„Sie waren wunderbar, Herr Adler!”

Filip se nasmešio. „Das ist sehr nett von Ihnen. Danke.”

„Ich bin ein grosser Anhänger von Ihnen.”

Filip se još jednom nasmešio. „Sie sind sehr freundlich.”

Razgovarao je s njima, ali nije mogao da skine pogled s Lare.

Nakon koncerta su Lara i Filip otišli na večeru u hotel. Pozdravio ih je šef sale.

„Koja čast!” uskliknuo je. „Bio sam na večerašnjem koncertu. Bili ste veličanstveni! Veličanstveni!”

„Vrlo ste ljubazni”, odvratio je Filip skromno. Večera je bila sjajna, ali oboje su bili previše uzbuđeni da bi mogli da jedu. Kad je konobar pitao: „Želite li desert?” Filip je brzo rekao, „da”, i pogledao Laru.

Instinkt mu je govorio da nešto nije u redu. Nikada pre nije bila odsutna tako dugo a da mu ne kaže gde je. Možda ga namerno izbegava? Ako je tako, za to može postojati samo jedan razlog. *A to ne smem da dopustim*, pomislio je Pol Martin.

Zrak blede mesečine kliznuo je kroz prozor, stvarajući meke senke na zidu. Lara i Filip su ležali u krevetu, goli, gledajući svoje senke iznad glava. Od titranja zavesa senke su zaplesale, mekim, lelujavim pokretima. Senke su se polagano spojile, rastavile i ponovo spojile dok se nisu isprepletale, postale jedno, a ritam plesa je postajao brži i brži, prerastajući u divlje lupanje, da bi iznenada prestao, a ostalo je samo nežno njihanje zavesa.

Rano sledećeg jutra Filip je rekao: „Imamo ceo dan i celo veće. Moram mnogo toga da ti pokažem.”

Doručkovali su u hotelskoj trpezariji, potom obišli Karntnerštrase, gde nije bio dopušten pristup automobilima. Prodavnice su bile prepune divne odeće, nakita i starina.

Filip je unajmio fijaker koji su vukli konji a vozili su se širokim gradskim ulicama. Posetili su palatu Šenbrun i posmatrali živopisnu zbirku carskih kočija. Posle podne su nabavili karte za školu jahanja i posmatrali lipicanere. Vozili su se na velikom točku u Prateru. Nakon toga Filip je najavio: „A sada idemo na greh.”

„Daa?”

„Ne tako”, nasmejao se Filip. „Mislio sam na nešto drugo.”

Odveo je Laru do *Demela* na nenadmašne kolače i kafu.

Lara je bila zadivljena bečkom mešavinom stilova. Predivne barokne zgrade stare vekovima stajale su kraj novih, modernih građevina.

Filipa su zanimali kompozitori. „Jesi li znala da je Franc Šubert ovde počeo kao pevač, Laro? Pevao je u crkvenom horu Carske kapele, a kad mu se sa sedamnaest godina glas promenio, izbacili su ga. Tada je odlučio da komponuje muziku.”

Večerali su u opuštenoj atmosferi u malom bistrrou i zastali u vinskom podrumu u Grincingu. Kasnije je Filip rekao: „Da li bi želela da se provozaš Dunavom?”

„Vrlo rado.”

Bila je predivna noć, sa sjajnim punim mesecom i blagim letnjim pove-tarcem. Zvezde su blistale. *Blistaju zbog nas*, pomislila je Lara, *jer smo tako sretni*. Lara i Filip su se ukrkali na jedan od brodića, a iz zvučnika su se čuli nežni taktovi kompozicije *Na lepom plavom Dunavu*. U daljini su ugledali zvezdu padalicu.

„Brzo, poželi nešto”, rekao je Filip.

Lara je zatvorila oči i na trenutak začutala.

„Da li si zamislila želju?”

„Da.”

„Šta si poželela?”

Lara ga je pogledala i rekla ozbiljno: „Ne mogu da ti kažem, jer se onda neće ostvariti." *Učiniću sve da se ostvari*, pomislila je.

Filip se udobno namestio i nasmešio se Lari. „Savršeno je, zar ne?"

„Moglo bi uvek da bude tako, Filipe."

„Šta hoćeš da mi kažeš?"

„Mogli bismo da se venčamo."

Dakle, to je bilo to, sada i na otvorenom. Samo o tome je razmišljao proteklih nekoliko dana. Bio je istinski zaljubljen u Laru, ali znao je da ne može da se veže za nju.

„Laro, to je nemoguće."

„Da? Zašto?"

„Već sam ti objasnio, ljubavi. Gotovo uvek sam na ovakvim turnejama. Ti ne bi mogla da putuješ sa mnom, zar ne?"

„Ne", rekla je Lara, „ali..."

„Eto vidiš. To ne bi moglo da funkcioniše. Sutra u Parizu ću ti pokazati..."

„Ne idem s tobom u Pariz, Filipe."

Pomislio je da ju je pogrešno razumeo. „Molim?"

Lara je duboko udahнула. „Više ne možemo da se viđamo."

Bio je to udarac. „Zašto? Ja te volim, Laro. Ja..."

„I ja tebe volim. Ali nisam grupi devojka. Ne želim da budem samo jedna od tvojih obožavateljici, koja te proganja svuda. Takvih možeš da imaš koliko hoćeš."

„Laro, ne želim nikoga osim tebe. Ali ljubavi, zar ne vidiš da naš brak ne bi mogao da uspe? Imamo svoje odvojene živote koji su nam veoma važni. I tebi i meni. Voleo bih da smo stalno zajedno, ali to je nemoguće."

„To je to, zar ne?", rekla je Lara. „Nećemo se više viđati, Filipe."

„Čekaj. Molim te! Porazgovarajmo o tome. Hajde da odemo u tvoju sobu i..."

„Ne, Filipe. Jako te volim, ali ne želim da nastavim ovako. Gotovo je."

„Ne želim da bude gotovo", Filip je bio uporan. „Možeš da se predomisliš."

„Ne mogu. Žao mi je. Sve ili ništa."

Ćutali su vozeći se prema hotelu. Kada su stigli u predvorje, Filip je rekao: „Zašto se ne bih popeo u tvoju sobu? Mogli bismo da porazgovaramo o ovome i..."

„Ne, dušo. Nemamo više o čemu da razgovaramo." Gledao je Laru kako ulazi u lift i nestaje.

Kad je Lara stigla u apartman, telefon je zvonio. Žurno je podigla slušalicu. „Filipe..."

„Hauard je. Pokušavam da te dobijem ceo dan."

Uspela je da sakrije razočaranje. „Nešto nije u redu?"

„Ne. Samo proveravam. Ovde se mnogo toga događa. Kad planiraš da se vratiš?"

„Sutra" rekla je Lara. „Sutra se vraćam u Njujork." Lara je polako spustila slušalicu.

Sedela je tako, gledajući u telefon, pokušavajući da ga natera da zazvoni. Dva sata kasnije, telefon još uvek nije zvonio. *Pogrešila sam*, pomislila je Lara očajno. *Dala sam mu ultimatum i izgubila sam ga. Da sam samo malo sačekala... da sam ipak otišla u Pariz s njim... da... da...* Pokušala je da zamisli život bez Filipa. Bilo joj je suviše bolno da razmišlja o tome. *Ali ne možemo večno ovako*, pomislila je Lara. *Želim da pripadamo jedno drugom*. Sutra moram da se vratim u Njujork.

Lara je legla na kauč, potpuno obučena, s telefonom pokraj sebe. Bila je iscrpljena. Znala je da neće moći da spava. voki

Zaspala je.

Filip je hodao po svojoj sobi kao lav u kavezu. Bio je besan na Laru, besan na sebe. Nije mogao da podnese pomisao na to da je više neće videti, da je neće držati u rukama. *Proklete bile žene!*, pomislio je. Roditelji su ga upozoravali. *„Tvoj život je muzika. Ako želiš da budeš najbolji, nema mesta ni za šta drugo.“* Dok nije sreo Laru, verovao je u to. Ali sada se sve promenilo. *Prokletstvo! Bilo nam je predivno. Zastoje morala sve da uništi?* Voleo ju je, ali znao je da nikad neće moći da se njom oženi.

Laru je probudila zvonjava telefona. Omamljena je sela na kauč i pogledala na zidni sat. Bilo je pet ujutro. Lara je pospano podigla slušalicu. „Hauarde?“

Začula je Filipov glas: „Da li volela da se venčaš u Parizu?“

by voki

Dvadeset četvrto poglavlje

Vest o venčanju Lare Kameron i Filipa Adlera pojavila se u novinama širom sveta. Kad je Hauard Keler čuo novosti, izašao je i napio se prvi put u životu. Stalno je sebi govorio da će Larina zaljubljenost u Filipa Adlera proći. *Lara i ja smo tim. Moramo da budemo zajedno. Niko ne srne da se postavi između nas.* Bio je pijan dva dana, a kad se otreznio, nazvao je Laru u Pariz.

„Ako je to istina“, rekao je, „kaži Filipu da je najsrećniji čovek na svetu.“

„Istina je“, uverila ga je Lara vedro.

„Zvučiš veoma srećno.“

„Nikad u životu nisam bila srećnija!“

„Ja... drago mi je zbog tebe, Laro. Kad se vraćaš kući?“

„Filip će sutra održati koncert u Londonu, a zatim se vraćamo u Njujork.“

„Jesi li razgovarala s Polom Martinom pre venčanja?“

Oklevala je. „Nisam.“

„Zar ne misliš da bi to sada trebalo da uradiš?“

„Da, naravno.“ Bila je zbog toga mnogo više zabrinuta nego što je to sebi htela da prizna. Nije bila sigurna kako će da primi vesti o njenoj udaji. „Razgovaraću s njim kad se vratim.“

„Biće mi drago da te vidim. Nedostaješ mi.“

„I ti meni nedostaješ, Hauarde.“ To je bila istina. Bio joj je zaista drag. Uvek je bio dobar i odan prijatelj. *Ne znam kako bih uspela bez njega*, pomislila je Lara.

Kad je *boing 727* sleteo na terminal *Batler* na njujorškom aerodromu *La Gvardija*, novinari su već bili raspoređeni na svim tačkama. Bila je tamo gomila reportera i televizijskih kamera.

Direktor aerodroma je odveo Laru i Filipa u kancelariju za prijem. „Mogu da vas izvučem odavde“, rekao je, „ili...“

Lara se okrenula prema Filipu. „Hajde da to jednom resimo, dušo, inače nikada nećemo imati mira.“ „Verovatno si u pravu.“

Konferencija za štampu je trajala dva sata. „Gde ste se upoznali?“

„Da li vas je i ranije zanimala klasična muzika, gospođo Adler?“

„Koliko se dugo poznajete?“

„Hoćete li da živite u Njujorku?“

„Hoćete li da se odreknete turneja, gospodine Adlere?“

Konačno, bilo je gotovo.

Čekale su ih dve limuzine. Jedna je bila za njih, druga za prtljag. „Nisam navikao da putujem u ovakvom stilu“, rekao je Filip. Lara se nasmejala. „Naviknućeš se.“

Kad su ušli u limuzinu, Filip je pitao: „Gde idemo? Imam stan u Pedeset i sedmoj ulici.“
„Mislim da bi moglo da ti bude udobnije kod mene, dušo. Pogledaj, pa ako ti se sviđa, sredićemo da ti donesu stvari.“

Stigli su do *Kameron Plaze*. Filip je osmotrio ogromnu zgradu. „Ovo pripada tebi?“
„Nekim bankama i meni.“ „Zadivljen sam.“

Lara mu je stisla ruku. „Izvršno. I želim da budeš zadovoljan.“ Predvorje je bilo ukrašeno svežim cvećem. Nekoliko zaposlenih je čekalo da ih pozdravi.

„Dobro došli kući, gospodo Adler i gospodine Adlere.“ Filip se osvrnuo uokolo i rekao:
„O, bože! Je li sve ovo tvoje?“

»*Naše*, ljubavi.“

Liftom su se popeli do apartmana na vrhu zgrade. Pokrivao je čitav pedeset peti sprat. Vrata je otvorio batler. „Dobro došli kući, gospodo Adler.“ „Hvala, Simse.“

Lara je predstavila Filipa ostatku osoblja i pokazala mu stan. Bila je tu velika dnevna soba puna antikviteta, velika, zatvorena terasa, trpezarija, četiri spavaće sobe, tri sobe za osoblje, šest kupatila, kuhinja, biblioteka i kancelarija.

„Misliš li da bi moglo da ti bude prijatno ovde, dušo?“ pitala je Lara.

Filip se nacerio. „Prilično je malo, ali snaći ću se.“

U središtu dnevne sobe je bio veliki novi *behštajn* klavir.

Filip mu je prišao i prstima prešao preko klavijature.

„Divan je!“ rekao je.

Lara je stala uz njega. „To ti je venčani poklon.“

„Stvarno?“

Bio je dirnut. Seo je za klavir i počeo da svira.

Zamolila sam da ga naštimuju za tebe. Lara je slušala dok je slap nota ispunjavao sobu.
„Sviđa li ti se?“ „Naravno! Hvala ti, Laro.“ „Ovde možeš da sviraš koliko ti srce želi.“

Filip se podigao sa stolice. „Trebalo bi da nazovem Elerbija“, rekao je Filip. „Pokušavao je da me dobije.“

„Ima jedan telefon u biblioteci, dušo.“

Lara je otišla u svoju kancelariju i uključila telefonsku sekretaricu. Na njoj je bilo nekoliko poruka od Pola Martina. voki „Laro, gde si? Nedostaješ mi, dušo...“ „Laro, pretpostavljam da si u inostranstvu, inače bi mi se javila...“ „Zabrinut sam za tebe, Laro. Nazovi me...“ Onda se ton promenio. „Upravo sam čuo za tvoj brak. Da li je to istina? Moramo da razgovaramo.“

Filip je ušao u sobu. „Ko je tajanstvena osoba?“ pitao je.

Lara se okrenula. „Jedan... jedan moj stari prijatelj.“ Filip joj je prišao i zagrlio je.

„Neko na koga bi trebalo da budem ljubomoran?“ Lara je rekla nežno: „Ne moraš da budeš ljubomoran ni na koga na svetu. Ti si jedini kojeg sam ikada volela.“ *I to je istina.*

Filip ju je čvršće objukio. „Ti si jedina žena koju sam ja ikada voleo.“

Kasnije tog popodneva, dok je Filip sedeo za klavirom, Lara se vratila u kancelariju i nazvala Pola Martina.

Javio se gotovo istog trenutka. „Vratila si se.“ Glas mu je bio napet.

„Da.“ Bojala se ovog razgovora.

„Moram da priznam da je to bio priličan šok, Laro.“

„Žao mi je, Pole... ja... sve se dogodilo iznenada.“

„U to sam siguran.“

„Da.“ Pokušavala je da proceni njegovo raspoloženje.

„Mislio sam da se među nama događa nešto jako lepo. Mislio sam da je to nešto posebno.“

„Bilo je, Pole, ali...“

„Trebalo bi o tome da porazgovaramo.“

„Pa, ja...“

„Hajdemo sutra na ručak. Kod Vitela. U jedan sat.“ Bila je to naredba Lara je oklevala. Bila bi ludost da od njega napravi neprijatelja „U redu, Pole. Doći ću.“

Veza se prekinula. Lara je ostala da sedi, zabrinuta. Koliko je Pol ljut hoće li nešto uraditi zbog toga?

by voku

Dvadeset peto poglavlje

Sledećeg jutra kad je Lara stigla u *Kameron centar*, svi zaposleni su čekali kako bi joj čestitali. „To je divna vest!”

„Bilo je to tako veliko iznenađenje za sve nas!” „Sigurna sam da ćete biti jako srećni...” I tako dalje.

Hauard Keler je čekao u njenoj kancelariji. Zagrljio ju je. „Za nekoga ko ne voli klasičnu muziku, to si veoma dobro izvela!”

Lara se nasmejala. „Jesam li.”

„Moram da se naviknem da te zovem gospođa Adler.”

Larin smešak je izbledeo. „Mislim da bi bilo bolje da na poslu nastavim da upotrebljavam prezime Kameron, zar ne?”

„Kako kažeš. Drago mi je da si se vratila. Ovde se poslovi gomilaju.”

Lara je sela nasuprot Hauardu. „U redu, reci mi šta se događalo.”

„Pa, hotel na Vest Sajdu će nam odneti mnogo novca. Imamo kupca iz Teksasa koji je zainteresovan za njega, ali juče sam otišao do hotela. U groznom je stanju. Treba ga potpuno obnoviti i to će iznositi pet ili šest miliona dolara.”

„Je li ga kupac već video?”

„Nije. Rekao sam mu da ću mu ga pokazati sutra.”

„Pokaži mu ga iduće nedelje. Nađi neke molere. Neka sve bude uglancano. Sredi da gomila ljudi bude u predvorju kad on stigne.”

Nacerio se. „U redu. Frenk Rouz je ovde s nekim novim skicama. Čeka u mojoj kancelariji.”

„Pogledaću ih.”

„Osiguravajuće društvo *Midland* koje je trebalo da se useli u novu zgradu.”

„Da?”

„Još uvek nisu potpisali ugovor. Pomalo se dvoume.”

Lara je zabeležila. „Razgovaraću s njima o tome. Sledeće?”

„Kredit banke *Gotam* od sedamdeset pet miliona dolara za novi projekat.”

„Da?”

„Povlače se. Misle da si se previše rastegla.” „Kolike kamate je trebalo da nam naplate?” „Sedamnaest posto.”

„Ugovori sastanak s njima. Ponudićemo im dvadeset posto.”

„Gledao ju je zaprepašćeno.”

„Dvadeset posto? Zaboga, Laro! Niko ne plaća dvadeset posto.”

„Radije bih bila živa s dvadeset posto nego mrtva sa sedamnaest posto. Uradi to, Huarde.”

Jutro je prošlo munjevito. U dvanaest i trideset Lara je rekla: „Idem s Polom Martinom na ručak.”

Hauard je izgledao zabrinuto. „Pazi da ti ne budeš ručak!”

„Kako to misliš?”

„On je Sicilijanac. Oni ne zaboravljaju i ne opraštaju.” „Melodramatičan si. Pol nikad ne bi učinio nešto da mi naškodi.” „Nadam se da si u pravu.”

Pol Martin je čekao Laru u restoranu kad je stigla. Izgledao je mršavo i ispijeno i imao je podočnjake kao da nije dobro spavao.

„Zdravo, Laro.” Nije ustao.

„Zdravo, Pole.” Sela je nasuprot njemu.

„Ostavio sam neke glupe poruke na tvojoj telefonskoj sekretarici. Žao mi je. Nisam imao pojma...” Slegnuo je ramenima.

„Trebalo je da te obavestim, Pole, ali sve se dogodilo tako brzo.”

„Aha.” Proučavao je njeno lice. „Izgledaš sjajno.”

„Hvala.”

„Gde si upoznala Adlera?”

„U Londonu.”

„I samo tako si se u njega zaljubila?” U njegovim recima se osećala gorčina.

„Pole, ono što se događalo između nas bilo je predivno, ali to mi nije bilo dovoljno. Trebalo mi je nešto više od toga. Bio mi je potreban neko kome svake večeri mogu da se vraćam kući.”

Slušao ju je i gledao.

„Nikad ne bih učinila ništa što bi te povredilo, ali ovo se... jednostavno dogodilo.”

Tišina.

„Molim te, pokušaj da me razumeš.”

„Aha.” Hladan osmeh mu se pojavio na licu. „Čini mi se da nemam izbora, zar ne? Ono što je učinjeno, učinjeno je. Bio je to za mene veliki šok kada sam za venčanje saznao iz novina i sa televizije. Mislio sam da smo bliskiji.”

„U pravu si”, ponovo je rekla Lara. „Trebalo je da ti kažem.”

Ispružio je ruku i pomilovao je po bradi. „Bio sam lud za tobom, Laro. Mislim da sam još uvek. Ti si bila moj *mirakolo*. Mogao sam da ti dam sve na svetu što si želela osim onoga što je on mogao da ti pruži - venčani prsten. Dovoljno te volim da želim da budeš srećna.”

Preplavio ju je talas oduševljenja. „Hvala ti, Pole.”

„Kada ću moći da upoznam tvog supruga?”

„Sledeće nedelje ćemo održati zabavu za prijatelje. Hoćeš li doći?”

„Biću tamo. Reci mu neka bude dobar prema tebi ili će morati da mi odgovara.”

Lara se nasmešila. „Reći ću mu.“

Kada se Lara vratila u kancelariju, Hauard Keler ju je čekao. „Kako je prošao ručak?“, pitao je nervozno.

„Dobro. Nisi bio u pravu u vezi s Polom. Ponašao se divno.“

„Dobro. Drago mi je da sam pogrešio. Za sutra ujutro sam ti zakazao neke sastanke sa...“

„Otkazi ih“, rekla je Lara, „sutra ću ostati kod kuće sa svojim mužem. Imaćemo medeni mesec sledećih nekoliko dana.“

„Drago mi je da si tako srećna“, rekao je Hauard.

„Huarde, tako sam srećna da me to plaši. Bojim se da ću se probuditi i saznati da je sve bio san. Nikad nisam znala da čovek može da bude ovako srećan.“ Nasmešio se. „U redu. Pobrинуću se za sastanke.“

„Hvala ti.“ Poljubila ga je u obraz. „Filip i ja pripremamo zabavu sledeće nedelje. Obavezno moraš da dođeš.“

Zabava je održana sledeće nedelje u Larinom stanu. Imali su raskošno poslu-ženje i više od sto gostiju. Lara je pozvala ljude s kojima je radila: bankare, graditelje, arhitekta, gradske funkcionere, gradske planere i predsednike sindikata. Filip je pozvao svoje prijatelje muzičare, pokrovitelje muzike i dobročinitelje. Kombinacija je bila katastrofalna.

Nije da dve grupe nisu pokušale da se pomešaju. Problem je bio u tome što većina njih nije imala ništa zajedničko. Graditelje je zanimala arhitektura i gradnja, a muzičare je zanimala muzika i kompozitori.

Lara je predstavila gradskog planera grupi muzičara. Odbornik je stajao tamo, pokušavajući da prati razgovor. „Znate li šta je Rosini mislio o Vagnerovoj muzici? Jednoga dana naslonio je stražnjicu na klavijaturu i rekao: 'Ovako mi zvuči Vagner.'“

„Vagner je to zaslužio. Kad je u bečkom pozorištu izbio požar za vreme izvedbe *Hofmanovih priča*, izgorelo je četrsto ljudi. Kad je Vagner čuo za to, rekao je: 'Eto, kad su slušali Ofenbahovu operetu.'“

Odbornik je brzo produžio dalje.

Lara je predstavila neke Filipove prijatelje grupi građevinskih preduzetnika.

»Problem je u tome“, rekao je jedan od njih, „što moraš da imaš više od trideset pet posto stanara pre nego što možeš da ostvariš kooperaciju s bankama.“

„Ako mene pitaš, to je vrlo glupo pravilo.“

„Slažem se. Prebacujem se na hotele. Znaš li da hoteli na Menhetnu zarađuju prosečno dvesta dolara po sobi na dan? Sledeće godine...“ Muzičar je pobegao.

Razgovori kao da su se vodili na dva različita jezika. „Problem s Bečlijama je u tome što vole mrtve kompozitore...”

„Gradi se novi hotel između Četrdeset sedme i Četrdeset osme ulice. Fi-nansira ga banka *Čejs Menhetn...*”

„Možda i nije najveći dirigent na svetu, ali njegova tehnika s palicom je *genau...*”

„Sećam se da je mnogo stručnjaka reklo da slom berze 1929. nije bio tako loša stvar. Naučio je ljude da ulažu u nekretnine...”

„... a Horovic godinama nije hteo da svira jer je mislio da su mu prsti od stakla...”

„... video sam nacрте. Imaće klasičnu bazu i tri sprata od Osme avenije, a unutra eliptičnu arkadu s predvorjima na tri strane...”

„... Ajnštajn je voleo klavir. Često bi svirao s Rubinštajnom. Ali Ajnštajn je svirao u pogrešnom ritmu. Konačno, Rubinštajn to više nije mogao da podnese i povikao je: 'Alberte, zar ne znaš da brojiš?'"

„U Kongresu su sigurno bili pijani kada su doneli novi poreski zakon. To će oslabiti građevinsku industriju...”

„... a na kraju večere, kad je Brams odlazio sa zabave, rekao je: Ako sam ikoga zaboravio da uvredim, izvinjavam se.”

Kao Vavilonska kula.

Pol Martin je stigao sam i Lara je požurila da ga dočeka. „Tako mi je drago što si došao, Pole.”

„Nikako nisam to mogao da propustim.” Osvrnulo se po sobi. „Želim da upoznam Filipa.”

Lara gaje odvela do mesta gde je Filip stajao sa grupom ljudi. „Filipe, ovo je moj stari prijatelj, Pol Martin.”

Pol je ispružio ruku. „Drago mi je.” Rukovali su se.

„Vi ste srećan čovek, gospodine Adlere. Lara je zadivljujuća žena.”

„To mu stalno govorim”, nasmešila se Lara.

„Ne mora da mi govori”, rekao je Filip. „Znam koliko sam srećan.” Pol ga je proučavao. „Znate li, zaista?”

Lara je osetila iznenadnu napetost u vazduhu. „Doneću ti koktel”, rekla je Polu.

„Ne, hvala. Sećaš se? Ja ne pijem.”

Lara se ugrizla za usnu. „Naravno. Hajde da te predstavim ljudima.” Provela ga je kroz sobu, predstavljajući ga nekima od gostiju.

Jedan od muzičara je govorio: „Leon Flajšer sutra uveče ima koncert. Ne bih to ni za šta na svetu propustio.” Okrenuo se ka Polu Martinu koji je stajao pored Hauarda Kelera.

„Jeste li ikada čuli kako on svira?”

„Ne.”

„Poseban je. Svira samo levom rukom, naravno." Pol Martin je bio zbunjen. „Zašto to radi?"

„Flajšer je pre deset godina oboleo od sindroma karpalnog tunela u desnoj ruci."

„Ali kako može da svira samo jednom rukom?"

„Nekoliko kompozitora je komponovalo koncerte za levu ruku. Između ostalih Demut, Franc Šmit, Korngold, a i Ravel je napisao predivan koncert." Neki od gostiju su molili Filipa da im svira.

„U redu. Ovo je za moju nevestu." Seo je za klavir i počeo da svira temu iz Rahmanjinovog klavirskog koncerta. Soba je utihnula. Svi su izgledali kao da su hipnotisani divnom melodijom, koja je ispunjavala apartman. Kad je Filip ustao, prolomio se glasan aplauz.

Sat kasnije ljudi su počeli da se razilaze. Kada su otpratili poslednjeg gosta do vrata, Filip je rekao: „Bila je to poprilična zabava."

„Ti mrziš velike zabave, zar ne?", rekla je Lara.

Filip ju je zagrlio i nasmejao se. „Zar se to videlo?"

„Pravićemo ih samo svakih deset godina" obećala je Lara. „Filipe, jesi li imao osećaj da su naši gosti bili s dve različite planete?" Prislonio je usne uz njen obraz. „Nije važno. Mi imamo svoju vlastitu planetu. Idemo daje zavrtime..." Sidni Šeldon

„Pravićemo ih samo svakih deset godina" obećala je Lara. „Filipe, jesi li imao osećaj da su naši gosti bili s dve različite planete?"

Prislonio je usne uz njen obraz. „Nije važno. Mi imamo svoju vlastitu planetu. Idemo daje zavrtime..."

Dvadeset šesto poglavlje

Lara je odlučila da ujutro radi kod kuće.

„Želim da budemo zajedno što je više moguće“, rekla je Filipu.

Lara je zamolila Ketu da joj ugovori razgovore s nekim sekretaricama u stanu. Razgovarala je s pet-šest njih pre nego što se pojavila Marijen Bel. Imala je oko dvadeset pet godina, meku plavu kosu, privlačne crte i toplu ličnost.

„Sedite“, rekla je Lara.

„Hvala.“

Lara je pogledala njenu biografiju. „Završili ste Velsli koledž?“ „Da.“

„I imate profesorsku diplomu. Zašto želite da radite kao sekretarica?“

„Mislim da mogu mnogo da naučim radeći za vas. Dobila ovaj posao ili ne, ja sam vaša velika obožavateljka, gospođice Kameron.“ „Zaista? Zašto?“

„Vi ste moj uzor. Postigli ste mnogo i sve ste to uspeli da uradite sami.“ Lara je proučavala mladu ženu. „Ovaj posao znači puno radnih sati. Ja rano ustajem. Radili biste u mom stanu. Počinjali biste u šest sati ujutro.“

„To ne bi bio problem. Ja volim da radim.“

Lara se nasmešila. Sviđala joj se Marijen. „Primiću vas na probni rok od nedelju dana“, rekla je.

Već do kraja nedelje Lara je znala da je pronašla pravi dragulj. Marijen je bila sposobna, inteligentna i prijatna. Postepeno su utvrdile način rada. Osim ako se ne bi dogodilo nešto nepredviđeno, Lara bi provodila jutro radeći u stanu. Po podne bi odlazila u kancelariju.

Svakoga jutra, Filip i Lara su zajedno doručkovali, a kasnije bi Filip seo za klavir u farmerkama i majici bez rukava i vežbao dva-tri sata, a za to vreme Lara bi u kancelariji diktirala Marijen. Katkad bi Filip zasvirao stare škotske melodije za Laru - *Annie Laurie i Comiri, Through the Rye*. Bila je dirnuta. Ručali bi zajedno.

„Pričaj mi kako je izgledao tvoj život u Glejs Beju“, rekao je jednom prilikom Filip.

„To će trajati najmanje pet minuta“ nasmešila se Lara. „Ne, mislim ozbiljno. Zaista želim da znam.“

Govorila je o pansionu, ali nije mogla da se prisili da govori o svom ocu. Ispričala je Filipu priču o Čarlsu Konu i Filip je rekao: „Drago mi je zbog njega. Voleo bih da ga upoznam.“

„Sigurna sam da hoćeš.“

Lara mu je ispričala o svom iskustvu sa Šonom Makalisterom i Filip je rekao: „Gad! Mogao bih da ga ubijem!“ Čvrsto je zagrlio Laru i rekao: „Niko te više nikad neće povrediti.“

Filip se pripremao za koncert. Čula ga je kako svira tri note zaredom, iznova i iznova, a tada kreće dalje, polako vežbajući i ulazeći u tempo, dok se različite fraze naposljetku ne bi stopile u jednu.

U početku, Lara bi ušla u dnevnu sobu dok bi Filip svirao i prekinula ga.

„Dušo, pozvani smo na Long Ajlend za vikend. Da li bi ti možda hteo da podeš?”

Ili: „Imam pozorišne karte za novu predstavu Nila Sajmona.”

Ili: „Hauard Keler bi hteo da nas izvede na večeru u subotu.”

Filip je pokušavao da bude strpljiv. Na kraju je rekao: „Laro, molim te nemoj da me prekidaš dok sam za klavirom. To mi uništava koncentraciju.”

„Žao mi je” rekla je Lara. „Ali ne razumem zašto svakog dana vežbaš. Nemaš nikakav koncert.”

„Vežbam svakog dana tako da *mogu* da održim koncert. Vidiš, ljubavi, kad gradiš novu zgradu i pogrešiš, to može da se ispravi. Možeš da promeniš nacrt ili da popraviš strujne instalacije, ili tako nešto. Ali na koncertu nema druge prilike. Nalaziš se pred publikom i svaka nota mora da bude savršena.”

„Oprosti”, izvinila se Lara. „Sada shvatam.”

Filip ju je zagrlio. „Ima jedan stari vic o čoveku u Njujorku koji je nosio kutiju za violinu. Izgubio se. Zaustavio je prolaznika i pitao: 'Kako mogu da stigem do *Karnegi hola*? 'Vežbom', rekao je prolaznik, 'Vežbom.'”

Lara se nasmejala. „Vrati se klaviru. Pustiću te na miru.”

Sedela je u kancelariji slušajući tihi melodiju i pomislila: *Zaista imam sreće. Hiljade žena bi mi pozavidelo na tome što sedim ovde i slušam Filipa Adlera kako svira.*

Samo kad ne bi tako često vežbao.

Oboje su voleli da igraju bekgemon i uveče bi nakon večere sedeli ispred kamina i žestoko se nadmetali. Lara je uživala u tim trenucima kad je bila nasamo s njim.

Kazino u Rinu se pripremao za otvaranje. Šest meseci ranije, Lara je imala sastanak s Džerijem Taunsendom. „Želim da i u Timbuktuu mogu da čitam o tome”, rekla je Lara. „Na otvaranje ću dovesti šefa kuhinje iz *Maksima*. Hoću da mi nadeš najbolje izvođače koje možeš. Počni s Frenkom Sinatrom pa naniže. Želim da lista zvanica uključuje najveća imena iz Holivuda, Njujorka i Vašingtona. Želim da se ljudi tuku da dođu na tu listu.”

Sada, kad ga je Lara pogledala, rekla je: „Obavio si dobar posao. Koliko njih smo morali da odbijemo?”

„Nekoliko desetina”, rekao je Taunsend. „Nije loše za listu od šeststo gostiju.”

„Uopšte nije loše”, složila se Lara.

Keler je nazvao Laru ujutro. „Dobre vesti“, rekao je. „Nazvali su me švajcar-ski bankari. Doleteće sutra da se nađu s tobom i da porazgovaraju o zajedničkom poduhvatu.“

„Sjajno“, rekla je Lara. „Devet sati, u mojoj kancelariji.“

„Srediću to.“

Za večerom je Filip rekao: „Laro, sutra snimam ploču. Nikada nisi prisustvovala tome, zar ne?“

„Nisam.“

„Da li bi htela da dođeš i da pogledaš?“

Lara je oklevala, razmišljajući o sastanku sa Švajcarcima. „Naravno“, rekla je.

Lara je nazvala Kelera. „Počnite sastanak bez mene. Stići ću što pre mogu.“

Studio za snimanje bio je smešten u Zapadnoj trideset četvrtoj ulici, u velikom skladištu punom elektronske opreme. U prostoriji je sedelo sto trideset muzičara, a bila je tu i staklena kabina u kojoj su radili tehničari. Lari se činilo da snimanje napreduje veoma sporo. Zaustavljali su se i ponovo počinjali. Za vreme jedne pauze nazvala je Kelera.

„Gde si?“ hteo je da zna. „Odugovlačim, ali oni žele da razgovaraju s tobom.“

„Biću tamo za sat-dva“, rekla je. „Nateraj ih da pričaju.“ Dva sata kasnije, snimanje je još uvek trajalo. Lara je ponovo nazvala Kelera.

„Zao mi je, Huarde, ne mogu da odem. Dogovori se s njima da dođu sutra.“

„Šta je tako važno?“, pitao je Keler.

„Moj muž“, rekla je Lara. I spustila slušalicu.

Kad su se vratili u apartman, Lara je rekla: „Idemo u Rino sledeće nedelje.“

„Šta je u Rinu?“

„Otvaranje hotela i kazina. Putujemo u sredu.“ Filipov glas je bio ispunjen očajem. „Dodavola!“

„Šta je sad bilo?“

„Žao mi je, dušo, ali ne mogu.“

Zagledala se u njega. „Kako to misliš?“

„Mislio sam da sam ti spomenuo. U ponedeljak odlazim na turneju.“

„O čemu govoriš?“

„Elerbi mi je ugovorio šestonedeljnu turneju. Idem u Australiju i...“

„Australiju?“

„Da. Zatim u Japan i Hongkong.“

„Ne možeš, Filipe. Mislim... zašto to radiš? Ne moraš da ideš. Želim da budem s tobom.“

„Pa, pođi sa mnom, Laro. To bih zaista voleo.“

„Znaš da ne mogu. Ne sada. Previše toga se događa ovde“, rekla je Lara potišteno. „Ne želim da me ostaviš.“

„Ne želim ni ja. Ali, dušo, upozorio sam te pre venčanja daje to moj život.“

„Znam“ rekla je Lara. „Ali to je bilo pre. Sada je drugačije. Sve se promenilo.“

„Ništa se nije promenilo“, nežno je rekao Filip, „osim što sam potpuno lud za tobom i što ćeš mi užasno nedostajati.“ Lara na to ništa nije mogla da kaže.

Filip je otišao, a Lara nikada pre toga nije bila toliko usamljena. Usred sastanka iznenada bi pomislila na Filipa i sva bi se raznežila.

Želela je da on nastavi svoju karijeru, ali bilo joj je potrebno da bude pored nje. Setila se svih divnih trenutaka koje su proveli zajedno, njegovih zagrljaja, njegove topline i nežnosti. Nikada nije slutila da može nekoga toliko da voli. Filip ju je nazivao svakog dana, ali to je nekako samo pogoršavalo njenu usamljenost.

„Gde si, ljubavi?“

„Još uvek sam u Tokiju.“

„Kako turneja?“

„Sjajno. Nedostaješ mi.“

„I ti meni nedostaješ.“ Lara nije mogla da mu kaže koliko joj on zaista nedostaje.

„Sutra idem u Hongkong, a zatim...“

„Volela bih da dođeš kući.“ Zažalila je istog trenutka kada je to izgovorila.

„Znaš da ne mogu.“

Tišina. „Naravno da ne možeš.“

Razgovarali su pola sata, i kad je Lara spustila slušalicu bila je usamlje-nija nego ikad. Razlike u vremenu su bile izluđujuće. Ponekad bi njen utorak njemu bio sreda, a nekad bi je on nazvao usred noći ili u rano jutro.

„Kako je Filip?“ pitao je Keler.

„Dobro je. Zašto to radi, Huarde?“

„Šta zašto radi?“

„Ta njegova turneja. Ne mora to da radi. Mislim, sigurno ima dovoljno para.“

„Aha. Siguran sam da to ne radi zbog para. To je njegov posao, Laro.“ Iste reči koje je upotrebio i Filip. Shvatala je to razumom, ali ne i osećanjima.

„Lara“, rekao je Keler, „samo si se udala za čoveka, ne poseduješ ga.“ „Ne želim da ga posedujem. Samo sam se nadala da sam mu važnija od...“ Zaustavila se usred rečenice.

„Zaboravi, znam da se ponašam glupo.“

Lara je nazvala Vilijama Elerbija.

„Jeste li danas slobodni za ručak?“ pitala je Lara.

„Mogu da se oslobodim“, rekao je Elerbi. „Nešto nije u redu?“

„Ne, ne. Samo sam mislila da bismo mogli da popričamo.“

Susreli su se u restoranu *Le Sirk*.

„Jeste li razgovarali s Filipom u poslednje vreme?", pitao je Elerbi.

„Svaki dan razgovaram s njim." „Ima veoma uspešnu turneju."

„Da."

Elerbi je kazao: „Iskreno rečeno, nikad nisam pomislio da će se Filip oženiti. On je poput sveštenika - potpuno predan onome što radi."

„Znam" oklevala je Lara, „ali zar ne mislite da on previše putuje?"

„Ne razumem."

„Filip sada ima dom. Nema razloga da jurca okolo po svetu."

Videla je izraz na Elerbijevom licu. „Oh, ne mislim da bi trebalo da ostane samo u Njujorku. Sigurna sam da biste mogli da mu ugovorite koncerte u Bostonu, Čikagu, Los Anđelesu. Zna... gde ne bi morao da putuje tako daleko od kuće."

Elerbi je rekao oprezno: „Jeste li razgovarali o tome s Filipom?"

„Ne. Htela sam prvo da razgovaram s vama. To bi bilo moguće, zar ne? Mislim, Filipu više nije potreban novac."

„Gospodo Adler, Filip zarađuje trideset pet hiljada dolara po nastupu. Prošle godine bio je na turneji četrdeset nedelja."

„Razumem, ali..."

„Imate li pojma koliko malo pijanista uspe da se popne do vrha i koliko naporno moraju da rade da bi tu dospeli i održali se? Postoje hiljade muzičara koji lome prste svirajući, ali ima samo četiri ili pet velikih zvezda. Vaš suprug je među njima. Ne znate mnogo o koncertnom svetu. Konkurencija je ubitačna. Možete da odete na koncert i vidite solistu na pozornici obučenog u frak, koji izgleda bogato i glamurozno, ali kad side s pozornice jedva može da plati stanarinu ili da priušti sebi pristojan obrok. Filipu je trebalo mnogo vremena da postane pijanista svetske klase. Sada vi tražite od mene da mu to oduzmem."

„Ne, ne tražim. Samo predlažem..."

„Ono što predlažete uništilo bi mu karijeru. Ne želite to da učinite, zar ne?"

„Naravno da ne", rekla je Lara. Oklevala je. „Čujem da dobijate petnaest posto od onoga što Filip zaradi." „Tako je."

„Ne bih želela da izgubite bilo šta ako bi Filip imao manje koncerata", rekla je Lara oprezno. „Bilo bi mi drago da nadoknadim razliku i..."

„Gospodo Adler, mislim da bi o tome trebalo da razgovarate s Filipom. Hoćemo li da naručimo?"

Dvadeset sedmo poglavlje

U članku Liz Smit je pisalo: „ČELIČNOJ LEPTIRIĆI BIĆE PODREZANA KRILA... Ono što će zatresti krov njene zgrade jeste činjenica da uskoro izlazi knjiga o njoj, u izdanju *Kendlajt presa*, koju je napisala njena bivša službenica. Priča se da je knjiga uzbudljiva. Veoma uzbudljiva!"

Lara je bacila novine na sto. To je morala da bude Gertruda Miks, sekretarica koju je otpustila! Lara je poslala po Džerija Taunsenda.

„Jesi li video jutrošnji članak Liz Smit?"

„Da, upravo sam ga pročitao. Ne možemo mnogo da učinimo u vezi s tim. Ako ćeš..."

„Možemo da učinimo mnogo toga. Svi moji zaposleni potpisuju ugovor da neće pisati ništa o meni za vreme ili nakon njihovog radnog odnosa. Gertruda Miks nije imala prava to da učini. Tužiću izdavača i uzeću mu sve što ima."

Džeri Taunsend zatresao je glavom. „Ja to ne bih učinio..." „Zašto ne?"

„Zato što bi to stvorilo mnogo nepoželjnog publiciteta. Ako se ne mešaš, to će postati vetrić koji će da se izduva. Ako pokušavaš da je zaustaviš, postaće tajfun."

Slušala je, ali to nije ostavilo neki utisak na nju. „Saznaj čija je izdavačka kuća", naredila je Lara.

Sat kasnije Lara je razgovarala telefonom s Henrijem Sajnfeldom, vlasnikom *Kendlajt presa*.

„Ovde Lara Kameron. Čujem da želite da objavite knjigu o meni."

„Znači, pročitali ste članak Liz Smit? Da, istina je, gospođice Kameron."

„Želim da vas upozorim da ću vas tužiti ako objavite knjigu, zbog narušavanja privatnosti."

Glas s druge strane žice je rekao: „Mislim da bi trebalo da se posavetu-jete s advokatom. Vi ste javna ličnost, gospođice Kameron. Nemate prava na privatnost. A prema rukopisu Gertrude Miks, prilično ste neobična ličnost." Sidni Šeldon

„Gertruda Miks je potpisala papir koji joj zabranjuje da piše bilo šta o meni."

„Pa, to je između vas i Gertrude. Možete da je tužite..." *Ali do tada, naravno, knjiga će već biti objavljena.*

„Ne želim da je objavite. Moglo bi da vam se isplati kada biste odlučili da je ne objavite..."

„Samo malo! Čini mi se da ste na opasnom terenu. Predlažem da završimo ovaj razgovor. Zbogom."

Veza se prekinula.

Neka ide dođavola! Lara je sedela i razmišljala. Poslala je po Hauarda Kelera.

„Šta znaš o *Kendlajt presu*?"

Slegnuo je ramenima. „Oni su sitna riba. Bave se indiskretnim biografijama. Pisali su o Šer, Madoni...”

„Hvala. To je sve.”

Hauard Keler je imao glavobolju. Činilo mu se da ga u poslednje vreme neprestano boli glava. Nedovoljno sna. Bio je pod pritiskom i osećao je da se stvari kreću previše brzo. Možda je to glavobolja od gladi. Nazvao je sekretaricu.

„Bes, naruči mi nešto za jelo, hoćeš li?”

Tišina.

„Bes?”

„Šalite li se, gospodine Keleru?” „Da li se šalim? Ne, zašto?” „Upravo ste ručali.” Keler je osetio kako ga prolaze žmarci. „Ali ako ste još uvek gladni...”

„Ne, ne.” Setio se. Pojeo je salatu, sendvič s goveđim odreskom i... O *bože*, pomislio je, *šta mi se to događa?*

„Samo se šalim, Bes”, rekao je. *Koga ja to zavaravam?*

Otvaranje *Kameron Palasa* u Rinu bilo je senzacionalno. Sve su sobe bile iznajmljene, a kazino je bio krcat igračima. Lara nije štedela ni na čemu, kako slavnim zvanicama ničega ne bi manjkalo. Svi su bili tamo. *Nedostaje samo jedna osoba*, pomislila je Lara. Filip. Poslao joj je veliki buket cveća s porukom: „Ti si muzika mog života. Obožavam te i nedostaješ mi. Tvoj mušič. ”

Pol Martin je stigao. Prišao je Lari. „Čestitam. Nadmašila si samu sebe.” „Zahvaljujući tebi, Pole. Ne bih uspela bez tebe.” Gledao je uokolo. „Gde je Filip?” „Nije mogao da dođe. Na turneji je.”

„Znači, negde svira klavir? Ovo je velika noć za tebe, Laro. Trebalo je da bude pored tebe.”

Lara se nasmešila. „Zaista je i želeo da bude.”

Upravnik hotela je prišao Lari. „Sjajna noć, zar ne? Hotel je potpuno rezervisan sledeća tri meseca.”

„Neka tako i ostane, Donalde.”

Lara je unajmila japanske i brazilske agente da dovedu važne ljude iz inostranstva. Potrošila je milion dolara na svaki od luksuznih apartmana, ali to će joj se isplatiti.

„Ovo je rudnik zlata, gospođice Kameron”, rekao je upravnik. Osvrnuo se uokolo. „Usput, gde je vaš suprug? Jedva čekam da ga upoznam.”

„Nije mogao da dođe”, odgovorila je Lara. *Negde svira klavir.*

Zabavljači su bili sjajni, ali Lara je bila prava zvezda večeri. Semi Kan je napisao pesmu o njoj koju je otpevao uz muziku pesme *My kind of Town*. Pevao je: „Lara je devojkica po mom ukusu...”

Lara je ustala da održi govor i prolomio se oduševljeni aplauz. Svi su želeli da je upoznaju ili da je dodirnu. Novinari su došli u punom broju i Lara je davala intervjuje za televiziju, radio i štampu. Sve je bilo dobro dok je nisu pitali: „Gde je večeras vaš suprug?” A Lara je postajala sve uznemi-renija i uznemirenija. *Trebalo je da bude pored mene. Koncert je mogao da sačeka*. Ali samo se slatko nasmešila i rekla: „Filip je bio zaista razočaran što ne može da dođe.”

Nakon toga je započeo ples. Pol Martin je prišao Larinom stolu.

„Hoćemo li?”

Lara je ustala i uhvatila ga za ruke.

„Kakav je osećaj biti vlasnik svega ovoga?”, pitao je Pol.

„Divan. Zahvaljujući tvojoj podršci.”

„Čemu služe prijatelji? Primećujem da ovde imaš neke velike kockare. Budi oprezna s njima, Laro. Neki od njih će mnogo izgubiti, a ti treba da se pobrineš da se osećaj u kao pobjednici. Nabavi im novi auto, devojkice ili nešto drugo što će im dati osećaj važnosti.”

„Zapamtiću to”, rekla je Lara.

„Lepo je grliti te ponovo”, rekao je Pol.

„Pole...”

„Znam. Sećaš se da sam rekao kako bi tvoj suprug trebalo da se brine za tebe?”

„Da.”

„Ne izgleda mi da mu dobro ide.”

„Filip je želeo da bude ovde”, rekla je Lara, braneći se. Ali čim je to kazala, pomislila je: *Da li je zaista to želeo?*

Nazvao ju je kasno noću, a pošto je čula njegov glas, osećala se još usa-mljenijom.

„Laro, mislim na tebe ceo dan, ljubavi. Kako je prošlo otvaranje?” „Divno. Bilo bi divno da si bio tamo, Filipe.” „I meni. Užasno mi nedostaješ.”

Zašto onda nisi ovde sa mnom? „I ti meni nedostaješ. Požuri kući.”

Hauard Keler je ušao u Larinu kancelariju, noseći debelu kovertu. „Ovo ti se neće svideti”, rekao je Keler.

„Šta se događa?”

Keler je položio koverat na Larin sto. „Ovo je primerak rukopisa Gertrude Miks. Ne pitaj kako sam ga se dočepao. Mogli bismo da završimo u zatvoru.”

„Jesi li ga pročitao?”

Klimnuo je glavom. „Da.”

„I?“

„Mislim da je bolje da ga sama pročitaš. Ona nije čak ni radila ovde kad su se dogodile neke stvari. Sigurno se namučila da sve to iskopa.“ „Hvala, Huarde.“

Lara je čekala dok Huard nije izašao iz kancelarije, a zatim je pritisnula dugme interfona. „Ne primam pozive.“ Otvorila je rukopis i počela da čita.

Tekst je bio užasan. To je bio portret proračunate, dominantne žene koja se preko leševa uspela do vrha. Opisivao je njene izlive besa i zapovednički odnos prema zaposlenima. Rukopis je bio zloban, pun prljavih anegdota. Ono što je izostavljeno bila je Larina nezavisnost i hrabrost, njen talenat, vizija i velikodušnost. Nastavila je da čita.

„... Jedan od trikova Čelične Leptiriće bio je da ugovori poslovne sastanke rano ujutro kada su pregovarači umorni od puta, ili još nisu prevladali probleme vremenske razlike, a Kameronova je sveza i odmorna.“

„... Na sastanku s Japancima bio im je poslužen čaj s *valijumom*, sredstvom za smirenje, dok je Lara Kameron pila kafu s *ritalinom*, stimulansom koji ubrzava misaone procese.“

„... Na sastanku s nekim nemačkim bankarima, oni su pili kafu s *valijumom*, dok je ona pila čaj s *ritalinom*“

„... Kad je Lara Kameron pregovarala o placu u Kvinsu a Odbor stanara odbio njene predloge, navela ih je da se predomisle tako što je izmislila priču da ima ćerkicu koja će živeti u jednoj od tih zgrada...“

„... Kad su stanari odbili da napuste *Dorčester apartmane*, Lara je u njih uvela beskućnike...“

Ništa nije bilo izostavljeno. Kad je Lara završila čitanje, dugo je sedela za stolom, ne mičući se. Pozvala je Huarda Kelera.

„Želim da saznaš sve o finansijskom stanju Henrija Sajnfelda i o tome kako se kotira *Kendlajt pres*.“

„U redu.“

Vratio se petnaest minuta kasnije. „Sajnfeld i firma imaju D-C rejting.“

„Što znači?“

„To je najniži rejting koji postoji. Kreditni rejting četvrtog nivoa je prilično loša varijanta, a on je daleko ispod toga. Malo jači vetar bi ga očas posla oduvao. Sve u svemu, ide mu prilično loše. Živi od knjige do knjige. Jedna greška i ostaće bez posla.“

„Hvala, Huarde.“ Nazvala je Terija Hila, svog advokata.

„Teri, da li bi voleo da postaneš izdavač?“

„Šta nameravaš da uradiš?“

„Želela bih da kupiš *Kendlajt pres* na svoje ime. Vlasnik je Henri Sajnfeld.“

„Nema problema. Koliko si spremna da platiš?“

„Pokušaj da ga otkupiš za petsto hiljada. Ako moraš, ponudi milion. Pobrini se da pogodba uključuje sva književna prava koja ima. Ne spominji moje ime.“

Kancelarije *Kendlajt presa* bile su u donjem gradu, u staroj zgradi u Trideset i četvrtoj ulici. Sedište Henrija Sajnfelda sastojalo se od male kancelarije za sekretaricu i malo veće kancelarije za njega.

Sajnfeldova sekretarica je rekla: „Ovde je gospodin Hil i želi da vas vidi, gospodine Sajnfelde.“

„Pošalji ga unutra.“

Teri Hil je nazvao ranije toga jutra.

Ušao je u malu otrcanu kancelariju. Sajnfeld je sedeo za stolom. „Mogu li da vam pomognem, gospodine Hile?“

„Predstavljam nemačku izdavačku kuću koja je zainteresovana za kupovinu vaše firme.“

Sajnfeld je napravio kratku pauzu koju je iskoristio da upali cigaru. „Žao mi je, ali moja firma nije na prodaju.“

„Oh, baš šteta. Pokušavamo da se probijemo na američko tržište i sviđa nam se kako radite.“

„Izgradio sam ovu firmu ni iz čega“, rekao je Sajnfeld. „Ona je kao moje dete. Ne bih voleo da se rastanem od nje.“

„Razumem kako vam je“, saosećajno je rekao advokat. „Spremni smo da vam ponudimo petsto hiljada dolara.“

Sajnfeld umalo što nije progutao cigaru. „Pet stotina? Pa, uskoro mi izlazi jedna knjiga koja će sama da mi zaradi milione dolara. Ne, gospodine. Vaša ponuda je uvredljiva.“

„Moja ponuda je poklon. Imate dugove veće od sto hiljada dolara i nemate dovoljno slobodnog novca da ih otplatite. To sam proverio i reći ću vam šta ću sada da uradim. Podići ću ponudu na šesto hiljada dolara. To je moja konačna ponuda...“

„Nikada to sebi neću moći da oprostim, ali ako biste nekako mogli da pronađete način da to ipak bude sedamsto...“

Teri Hil je ustao. „Zbogom, gospodine Sajnfelde. Naći ću novu firmu.“ Krenuo je prema vratima.

„Čekajte malo“, rekao je Sajnfeld. „Nemojte da ste na kraj srca. Činjenica je da me žena već dugo nagovara da odem u penziju. Možda je sada pravo vreme.“

Teri Hil je prišao stolu i izvukao ugovor iz džepa. „Ovde imam ček na šesto hiljada dolara. Samo potpišite na označeno mesto.“

Lara je poslala po Kelera.

„Upravo smo kupili *Kendlajt pres*.“ „Sjajno. Šta želiš da učiniš s tim?“

„Kao prvo; unišću knjigu Gertrude Miks. Pobrini se da je nikad ne objavi. Postoji više načina za odugovlačenje. Ako nas tuži da joj vratimo prava, možemo godinama to da odugovlačimo na sudu.“

„Hoćeš da zatvoriš firmu?“

„Naravno da ne. Postavi nekoga da je vodi. Držaćemo je kao poresku olakšicu.“

* * *

Kad se Keler vratio u kancelariju, rekao je sekretarici: „Želim da vam izdiktiram pismo. Džek Helman, *Helman rialti*. Poštovani, razgovarao sam s gospođicom Kameron o vašoj ponudi i smatramo da ne bi bilo mudro da se upuštamo u taj poduhvat u ovom trenutku. Ipak, želim da znate da bismo u dogledno vreme mogli da budemo zainteresovani...“

Sekretarica je prestala da zapisuje.

Keler ju je pogledao. „Jeste li zapisali?“

Zagledala se u njega. „Gospodine Keleru?“

„Da?“

„Juče ste mi diktirali ovo pismo.“ Keleru je zastao dah.

„Molim?“

„Već je otišlo poštom.“

Hauard Keler je pokušao da se nasmeši. „Čini mi se da sam preopterećen.“

U četiri sata tog popodneva Kelera je pregledao doktor Simor Benet.

„Čini mi se da ste u izvrsnoj formi“, rekao je doktor Benet. „Fizički je s vama sve u redu.“

„Šta je s gubitkom pamćenja?“

„Koliko je vremena prošlo otkad ste poslednji put bili na odmoru?“

Keler je razmislio. „Čini mi se da je prošlo dosta godina“, rekao je. „Bio sam prilično zaposlen u tom periodu.“

Doktor Benet se nasmešio. „Tu smo, dakle. Preopterećeni ste.“ *Opet ta reč.* „To je mnogo češće stanje nego što mislite. Idite negde gde možete da se opustite nedelju-dve. Nemojte da razmišljate o poslu. Kada se vratite, osećaćete se kao nov čovek.“

Keler je ustao s olakšanjem.

Keler je ušao u Larinu kancelariju. „Možeš li bez mene bar jedno nedelju dana?“

„Isto kao što mogu bez svoje desne ruke. Šta si mislio?“

„Doktor smatra da mi je potreban odmor. Da budem iskren, imam neke probleme s pamćenjem.“

Gledala ga je, zabrinuta. „Nešto ozbiljno?“

„Ne, ne baš. Samo je neprijatno. Mislio sam da bih mogao da odem na Havaje na nekoliko dana.”

„Uzmi avion.”

„Ne, biće tebi potreban. Leteću redovnom linijom.”

„Stavi sve na račun firme.”

„Hvala. Javljaću se iz svakog...”

„Ne, nećeš. Hoću da zaboraviš na posao. Pripazi na sebe. Ne želim da ti se nešto dogodi.”

Nadam se da mu je dobro, pomislila je Lara. Mora da mu bude dobro.

Filip je nazvao sledećeg dana. Kad je Marijen Bel rekla: „Gospodin Adler zove iz Tajpeja...” Lara je žurno digla slušalicu. „Filipe?”

„Zdravo, ljubavi. Radnici u telefoniji su štrajkovali. Pokušavam da te dobijem satima. Kako si?”

Usamljeno. „Divno. Kako napreduje turneja?”

„Uobičajeno. Nedostaješ mi.” U pozadini je Lara mogla da čuje muziku i glasove.

„Gde si?”

„Oh, organizovali su malu zabavu za mene. Znaš kako je.”

Lara je čula zvuk ženskog smeha. „Da, znam kako je.”

„Vratiću se u sredu.”

„Filipe?”

„Da?”

„Ništa, dušo. Požuri kući.” „Hoću. Vidimo se.”

Spustila je slušalicu. Šta će da radi posle zabave? Ko je bila ona žena koja se smeje? Bila je ispunjena ljubomorom koja ju je gotovo gušila svojom snagom. Nikada u životu nije bila tako ljubomorna.

Sve je tako savršeno, pomislila je Lara. Ne želim to da izgubim. Ne smem to da izgubim.

Ležala je budna i razmišljala o Filipu, i o onome što on sada radi.

Hauard Keler je ležao na plaži *Kona* pored malog hotela na velikom havajskom ostrvu. Vreme je bilo savršeno. Svakog dana je odlazio na plivanje. Dobio je boju, igrao golf i išao svakodnevno na masažu. Bio je potpuno opušten i nikad s nije osećao bolje. *Doktor Benetje bio u pravu, pomislio je. Preopterećen sam. Moraću malo da usporim kad se vratim.* Istina je bila da ga je gubitak pamćenja preplašio više nego je želeo da prizna.

Konačno je došlo vreme da se vrati u Njujork. Otputovao je ponoćnim letom i stigao na Menhetn u četiri sata posle podne. Otišao je direktno u kancelariju. Njegova sekretarica je bila tamo i nasmešila se.

„Dobro došli natrag, gospodine Keleru. Sjajno izgledate.”

„Hvala...” Stajao je tamo, potpuno prebledevši. Nije mogao da joj se seti imena.

Dvadeset osmo poglavlje

Filip je doputovao u sredu posle podne, pa se Lara limuzinom dovezla do aerodroma da ga dočeka. Filip je izašao iz aviona i slika Lohinvara se odmah pojavila u Larinoj glavi.

Bože, zaista je zgodan! Potrčala mu je u naručje.

„Nedostajao si mi“, rekla je, grleći ga.

„I ti si meni nedostajala, dušo.“

„Koliko?“

Razmaknuo je palac i kažiprst otprilike jedan centimetar. „Ovoliko.“

„Čudovište jedno“, rekla je. „Gde ti je prtljag?“

„Stiže.“

Sat kasnije vratili su se u apartman. Marijen Bel im je otvorila vrata. „Dobro došli kući, gospodine Adler.“

„Hvala, Marijen.“ Osvrnuo se uokolo. „Izgleda mi kao da me nije bilo godinu dana.“

„Dve godine“, rekla je Lara. Htela je da doda: „Nemoj više nikada da odeš“, ali se ugrizla za usnu i oćutala.

„Mogu li još nešto da učinim za vas, gospodo Adler?“, pitala je Marijen.

„Ne. Sve je u redu. Možete da idete kući. Ujutro ću vam izdiktirati neka pisma. Danas neću da idem u kancelariju.“

„U redu. Doviđenja.“ Marijen je otišla.

„Simpatična devojkica“, rekao je Filip.

„Da, jako.“ Lara je zagrlila Filipa. „Sada mi pokaži koliko sam ti nedostajala.“

Lara nije išla u kancelariju sledeća tri dana. Želela je da bude s Filipom, da razgovara s njim, da ga dodiruje, da se uveri da je stvaran. Ujutro bi doručkovali, a dok je Lara diktirala Marijen, Filip je bio za klavirom i vežbao.

Trećeg dana, za ručkom, Lara je pričala Filipu o otvaranju kazina. „Šteta što nisi mogao da budeš tamo, ljubavi. Bilo je fantastično.“

„Zaista mi je žao što sam to propustio.“

On je bio negde tamo i svirao klavir. „Pa, imaćeš drugu priliku sledećeg meseca. Gradonačelnik mi daje ključeve grada.“

Filip je rekao tužno: „Dušo, bojim se da ću i to morati da propustim.“ Lara se sledila. „Kako to misliš?“

„Elerbi mi je ugovorio još jednu turneju. Odlazim u Nemačku za tri nedelje.“

„Ne možeš!“ rekla je Lara.

„Ugovori su već potpisani. Ne mogu ništa da učinim u vezi s tim.“

„Tek si se vratio. Kako možeš opet da ideš tako brzo?“

„To je važna turneja, dušo."

„A naš brak nije važan?"

„Lara..."

„Ne moraš da ideš", rekla je Lara ljutito. „Ja želim supruga, a ne povremenog..." Marijen Bel je ušla u sobu noseći neka pisma. „Oh, žao mi je. Nisam htela da smetam. Pripremila sam vam ova pisma da ih potpišete."

„Hvala", rekla je Lara ukočeno. „Pozvaću vas kad mi budete potrebni."

„Da, gospođice Kameron."

Gledali su kako se Marijen povlači u svoju kancelariju.

„Znam da moraš da održavaš koncerte", rekla je Lara, „ali ne moraš da ih imaš tako često. Pa nisi ti neki trgovački putnik."

„Nisam, zar ne?" Ton glasa mu je bio hladan.

„Zašto ne ostaneš ovde na svečanosti a zatim ne odeš na turneju?"

„Laro, znam da ti je to važno, ali moraš da shvatiš da su i meni važni moji koncerti. Jako se ponosim tobom i time što radiš, ali želim da i ti budeš ponosna na mene."

„I jesam", rekla je Lara. „Oprosti mi, Filipe, samo sam..." Suzdržavala se da ne zaplače.

„Znam, dušo." Uzeo ju je u naručje. „Sve ćemo srediti. Kad se vratim, otići ćemo na dug odmor zajedno."

Odmor ne dolazi u obzir, pomislila je Lara. *Previše projekata je u toku.*

„Gde ideš ovog puta, Filipe?"

„Ići ću u Nemačku, Norvešku, Dansku, Englesku, a zatim natrag."

Lara je duboko udahнула. „Tako."

„Kad bi barem mogla da pođeš sa mnom, Laro. Vrlo sam usamljen bez tebe."

Pomislila je na ženu koja se smejala. „Da?" Otresla se tog raspoloženja i uspela je da se nasmeši. „Reći ću ti nešto. Zašto ne uzmeš avion? Tako će ti biti udobnije."

„Jesi li sigurna da..."

„Potpuno. Snaći ću se dok se ne vratiš."

„Ti si jedinstvena", rekao je Filip.

Lara je polako prešla rukom preko njegovog lica. „Zapamti to."

Filipova turneja je imala veliki uspeh. U Berlinu je publika podivljala, a kritičari su bili oduševljeni.

Nakon koncerta, iza pozornice se sjatilo mnogo obožavatelja i još više obožavateljici:

„Putovala sam petsto kilometara da vas čujem kako svirate..."

„Imam mali dvorac nedaleko odavde i pitala sam se..."

„Pripremila sam ponoćnu večeru samo za dvoje..."

Neke od njih su bile bogate i lepe, a većina njih je bila spremna na sve. Ali Filip je bio zaljubljen. Nazvao je Laru nakon koncerta u Danskoj. „Nedostaješ mi.“

„I ti meni nedostaješ, Filipe. Kako je prošao koncert?“ „Pa, niko nije izašao dok sam svirao.“

Lara se nasmejala. „To je dobar znak. Upravo sam usred sastanka, dušo. Nazvaću te u hotel za sat vremena.“

Filip je rekao: „Ne idem odmah u hotel, Laro. Direktor koncertne dvorane priredio je zabavu za mene i...“

„Oh? Zaista? Da li ima i lepu ćerku?“ Zažalila je čim je to rekla.

„Šta?“

„Ništa. Moram da idem. Razgovaraćemo kasnije.“ Spustila je slušalicu i okrenula se ljudima u kancelariji.

Keler ju je posmatrao. „Je li sve u redu?“

„Naravno“, rekla je Lara. Bilo joj je teško da se usredsredi na sastanak. Zamišljala je Filipa na zabavi, okruženog lepim ženama koje mu pružaju hotelske ključeve. Izjedala ju je ljubomora i mrzela je sebe zbog toga.

Na gradonačelnikovoj svečanosti u Larinu čast, novinari su bili u svom elementu.

„Mogu li da vas slikam s vašim suprugom?“

Lara je morala da odgovori: „Zaista je želeo da bude ovde...“

Pol Martin je bio tamo.

„Opet je otišao, ha?“

„Zaista je želeo da bude ovde, Pole.“

„Gluposti! Ovo je velika čast za tebe. Trebalo je da bude pored tebe. Kakav je to suprug? Neko bi trebalo da popriča s njim!“

Te noći je ležala u krevetu sama i nije mogla da zaspi. Filip je bio deset hiljada kilometara daleko. Kroz glavu joj je prolazio razgovor s Polom Martinom. „Kakav je to suprug? Neko bi trebalo da popriča s njim?“

Kada se Filip vratio iz Evrope, izgledao je srećan što je kod kuće. Doneo je Lari mnoštvo poklona. Bila je tu prefinjena porcelanska figurica iz Danske, ljupke lutke iz Nemačke i zlatna torbica iz Engleske. U torbici je bila dijamantska narukvica,

„Divna je“, rekla je Lara. „Hvala ti, dušo.“

Sledećeg jutra Lara se obratila Marijen Bel. „Radiću kod kuće ceo dan.“

Lara je sedela u svojoj kancelariji i diktirala Marijen, a iz dnevne sobe je mogla da čuje zvukove Filipovog klavira. *Naš život je savršen*, pomislila je Lara. *Zašto Filip hoće da ga pokvari?*

Vilijam Elerbi je nazvao Filipa.

„Čestitam“, rekao je. „Čujem daje turneja prošla sjajno.“ „I jeste. Evropljani su divna publika.“

„Dobio sam poziv iz uprave *Karnegi hola*. Hteli bi da ti zakažu koncert za nedelju dana. Jesi li zainteresovan?“ „Vrlo.“

„Dobro. Srediću ti aranžmane. Usput“, rekao je Elerbi, „Da li razmišljaš o tome da ograničiš svoje koncerte?“

Filip je bio zatečen. „Ograničim? Ne. Zašto?“

„Razgovarao sam s Larom i ona je naznačila da bi možda želeo da sviraš samo u Sjedinjenim Američkim Državama. Možda bi bilo najbolje da razgovaraš s njom i...“

Filip je rekao: „Hoću. Hvala.“

Filip je spustio slušalicu i ušao u Larinu kancelariju. Ona je diktirala nešto Marijen.

„Možete li da nas ostavite same?“ pitao je Filip.

Marijen se nasmešila. „Naravno.“ Izašla je iz sobe.

Filip se okrenuo prema Lari. „Upravo me je nazvao Vilijam Elerbi. Jesi li s njim razgovarala o tome da bih mogao da ograničim svoje inostrane turneje?“

„Možda sam spomenula nešto slično, Filipe. Mislila sam da bi bilo bolje za oboje ukoliko bi...“

„Molim te, nemoj to više da radiš“, rekao je Filip. „Znaš koliko te volim. Ali osim našeg zajedničkog života, ti imaš svoju karijeru i ja imam svoju. Da se dogovorimo. Ja neću da se petljam u tvoj posao, a ti nećeš u moj. Je li to pošteno?“

„Naravno da jeste“, rekla je Lara. „Žao mi je, Filipe, ali toliko mi nedostaješ kad te nema.“ Poletelamu je u naručje. „Hoćeš li mi oprostiti?“

„Oprošteno i zaboravljeno.“

Hauard Keler je došao u njihov apartman, noseći ugovore koje je Lara trebalo da potpiše. „Kako si?“

„Divno“, rekla je Lara.

„Lutajući muzikant se vratio kući?“

„Da.“

„Dakle, život ti je sada muzika?“

„Muzičar je moj život. Nemaš pojma kako je divan, Hauarde.“

„Kada se vraćaš u kancelariju? Potrebna si nam.“

„Doći ću za nekoliko dana.“ Keler je klimnuo glavom.

„U redu." Počeli su da pretresaju dokumente.

Sledećeg jutra je nazvao Teri Hil. „Laro, upravo sam primio poziv od Komisije za igre na sreću u Rinu" rekao je advokat. „Započće istragu o tvojoj dozvoli za kazino."

„Zašto?" upitala je Lara.

„Neki ljudi su tvrdili da je licitacija bila nameštena. Žele da sedamnaestog dođeš i da svedočiš."

„Koliko je to ozbiljno?", pitala je Lara.

Advokat je oklevao. „Da li su ti poznate neke nepravilnosti u licitaciji?" „Ne, naravno da nisu."

„Onda nemaš zbog čega da se brineš. Otići ću s tobom u Rino." „Šta će se desiti ako ne odem?"

„Prisiliće te pod pretnjom kazne. Biće bolje ako sama dođeš."

„U redu."

Lara je nazvala privatni broj Pola Martina. Odmah je podigao slušalicu.

„Lara?"

„Da, Pole."

„Dugo nisi nazivala ovaj broj."

„Znam. Zovem zbog Rina

„Čuo sam."

„Da li je to ozbiljan problem?"

Nasmejao se. „Ne. Gubitnici se ljute što si ih pobedila."

„Jesi li siguran da je sve u redu, Pole?" Oklevala je. „Pa mi jesmo razgovarali o drugim ponudama."

„Veruj mi, to se stalno radi. Ionako to nikako ne mogu da dokažu. Ne brini se."

„U redu. Neću."

Spustila je slušalicu i ostala da sedi, zabrinuta.

Za ručkom je Filip rekao: „Usput, ponudili su mi da održim koncert u *Karnegi holu*. Pristao sam."

„Divno", nasmešila se Lara. „Kupicu novu haljinu. Kad se održava koncert?"

„Sedamnaestog."

Lari je nestao osmeh s lica. „Oh."

„Šta je bilo?"

„Bojim se da neću moći da dođem, ljubavi. Moram da idem u Rino. Tako mi je žao zbog toga."

Filip je stavio svoje ruke na njene. „Čini se da smo prilično loše usklađeni, zar ne. Ali dobro. Ne brini se. Biće još koncerata.“

Lara je bila u svojoj kancelariji u *Kameron centru*. Huard Keler ju je tog jutra nazvao iz kancelarije.

„Bilo bi dobro da dođeš ovamo“, rekao je. „Imamo neke probleme.“

„Dolazim za jedan sat.“

Bili su usred sastanka. „Nekoliko poslova se izjalovilo“, rekao joj je Keler. „Osiguravajuće društvo koje je trebalo da se useli u našu zgradu u Hjustonu je bankrotiralo. Oni su nam bili jedini zakupci.“

„Naći ćemo nekog drugog“, rekla je Lara.

„To nije tako jednostavno. Zakon o poreskoj reformi nam nanosi štetu. Dođavola, svima nanosi štetu. Kongres je ukinuo većinu poreskih olakšica.“

Izgleda da nam se sprema recesija. Štedno-kreditne ustanove s kojima poslujemo u nezgodnoj su situaciji. *Dreksel Bernam Lambert* možda će prestati s poslom. Akcije visokog rizika pretvaraju se u nagazne mine. Imamo teškoće s nekoliko zgrada. Dve od njih su tek napola dovršene. Bez stabilnog finan-siranja, ti troškovi će nas uništiti.“

Lara je sedela, razmišljajući. „Možemo da izađemo na kraj s tim. Prodaj sve što imamo od imovine da bismo mogli da otplaćujemo hipoteke.“

„Vedrija strana svega ovoga“, rekao je Keler, „jeste to da imamo stabilan priliv kapitala iz Rina, gde zarađujemo pedeset miliona dolara u kesu godišnje.“

Lara nije rekla ništa.

U petak, sedamnaestog, Lara je otišla u Rino. Filip ju je otpratio do aerodroma. Teri Hil ju je čekao u avionu.

„Kad se vraćaš?“ pitao je Filip.

„Verovatno sutra. Ovo ne bi smelo dugo da traje.“

„Nedostajaćeš mi“, rekao je Filip.

„I ti meni, ljubavi.“

Stajao je i gledao avion kako poleće. *Nedostajaće mi*, pomislio je Filip. *Ona je najbolja i najlepša žena na svetu.*

U kancelariji Komisije za igre na sreću u Nevadi, Lara se susrela s istom grupom ljudi od kojih je tražila dozvolu za kazino. Ali ovoga puta, oni nisu bili tako prijateljski raspoloženi.

Lara je položila zakletvu, a sudski zapisničar je beležio njeno svedočenje.

Predsednik je rekao: „Gospodice Kameron, izneseni su neki uznemirujući navodi u vezi s vašom dozvolom za kazino.“

„Kakvi navodi?“, upitao je Teri Hil.

„Doći ćemo do toga.“ Predsednik se ponovo okrenuo prema Lari. „Koliko sam shvatio, ovo je vaše prvo iskustvo u kupovini kockarnice.“

„Tako je. To sam vam rekla prilikom našeg prvog susreta.“

„Kako ste došli do svoje ponude? Mislím, kako to da ste se odlučili za baš toliku svotu?“

Teri Hil ga je prekinuo, „Želeo bih da znam koji je razlog za ovakvo pitanje?“

„Malo kasnije, gospodine Hile. Hoćete li da dopustite svojoj klijentkinji da odgovori na pitanje?“

Teri Hil je pogledao Laru i klimnuo glavom.

Lara je rekla: „Moji revizori i računovođe procenili su koliko mogu da ponude, u to smo uračunali mali profit koji tome mogu da dodam, i tako sam došla do svoje ponude.“

Predsednik je pogledao papir pred sobom. „Vaša ponuda bila je pet miliona dolara viša od sledeće najviše ponude.“

„Zaista?“

„To vam nije bilo poznato u vreme kad ste podneli ponudu?“ „Ne. Naravno da nije.“

„Gospođice Kameron, poznajete li Pola Martina?“ Teri Hil ga je prekinuo. „Ne vidim kakve to ima veze s ostalim pitanjima.“ „Doći ćemo do toga za trenutak. U međuvremenu, želeo bih da gospođica Kameron odgovori na ovo pitanje.“

„Nemam ništa protiv“, rekla je Lara. „Da, poznajem Pola Martina.“

„Jeste li ikad poslovali s njim?“

Lara je oklevala. „Ne. Samo smo prijatelji.“

„Gospođice Kameron, jeste li svesni da se za Pola Martina govori da ima veze s manjom, da...“

„Prigovor. To je samo rekla-kazala i tome nije mesto na ovom saslušanju.“

„U redu, gospodine Hile, Povlačim to. Gospođice Kameron, kada ste poslednji put razgovarali s Polom Martinom?“

Lara je oklevala. „Ne znam tačno. Da budem potpuno iskrena, otkad sam se udala, vrlo retko sam viđala gospodina Martina. Povremeno se sretnemo na zabavama, to je sve.“

„Ali nije li vam bio običaj da redovno razgovarate s njim preko telefona?“

„Ne, posle venčanja nije.“

„Jeste li ikad razgovarali s Polom Martinom o ovom kazinu? Lara je pogledala Terija Hila. Ovaj je klimnuo glavom. „Da, kad sam dobila kazino, on je nazvao kako bi mi čestitao. I kasnije, zvao me je kad sam dobila dozvolu za kazino.“

„Ali niste razgovarali s njim nekom drugom prilikom?“

„Ne.“

„Podsetiću vas da ste pod zakletvom, gospođice Kameron.“

„Da.“

„Svesni ste kazne za lažno svedočenje?"

„Da."

Podigao je list papira. „Ovde imam popis petnaest telefonskih razgovora između vas , Pola Martina, koji su se odvijali za vreme podnošenja zapeča-cenih ponuda za kazino." ^v

by voki

Dvadeset deveto poglavlje

Većina muzičara u *Karnegi holu* izgleda malo u velikom prostoru s dve hiljade osamsto mesta. Nema mnogo muzičara koji mogu da napune tu prestižnu dvoranu, ali u petak uveče bila je krcata. Filip Adler je stupio na veliku pozornicu praćen gromoglasnim aplauzom. Seo je za klavir, zastao na trenutak, a tada je počeo da svira. Program se sastojao od Betovenovih sonata. Tokom godina naučio je da se usredsredi isključivo na muziku. Ali te večeri Filipove misli su skrenule do Lare i njenih problema. Na delić sekunde njegovi prsti su počeli da se upetljavaju i oblio ga je hladan znoj. Sve se dogodilo tako brzo da publika nije ni primetila.

Na kraju prvog dela koncerta usledio je glasan aplauz. Za vreme pauze Filip je otišao u svlačionicu. Menadžer koncerta je rekao: „Divno, Filipe. Očarali ste ih. Mogu li nešto da učinim za vas?”

„Ne, hvala.” Filip je zatvorio vrata. Kad bi koncert barem bio gotov! Bio je veoma uznemiren zbog situacije s Larom. Jako je voleo Laru i znao je da ona voli njega, ali činilo mu se da su stigli u šlepu ulicu. Među njima je bilo mnogo napetosti pre nego što je Lara otišla u Rino. *Moram da učinim nešto u vezi s tim*, pomislio je Filip. *Ali šta? Kako da dođemo do kompromisa?* Još uvek je razmišljao o tome kad je neko zakucacao na vrata i čuo se glas voditelja: „Pet minuta, gospodine Adlere.”

„Hvala.”

Druga polovina programa sastojala se od sonate *Hamerklavier*. Bila je to uzbuđljiva, emotivna kompozicija, i kad su poslednje note zagrmle kroz ogromnu dvoranu, publika se digla na noge i gromko zapljeskala. Filip je stajao na pozornici, klanjajući se, ali misli su mu bile negde drugde. *Moram da se vratim kući i da razgovaram s Larom. A tada se setio da je odsutna. To moramo odmah da resimo*, pomislio je Filip. *Ne možemo više ovako.*

Aplauz se nastavio. Publika je vikala „bravo” i „ankor”. Obično bi Filip u takvim situacijama seo i odsvirao još nešto, ali te večeri je bio suviše uznemiren. Vratio se u svlačionicu i presvukao se. Spolja se čula daleka grmljavina.

U novinama je pisalo da će padati kiša, ali to nije moglo da otera okupljenu gomilu. Soba za izvođače je bila puna onih koji su ga čekali da bi mu čestitali. Uvek mu je bilo uzbuđljivo da čuje i oseti odobravanje svojih obožavatelja, ali to veče nije bio raspoložen za njih. Ostao je u svlačionici dok nije bio siguran da se gomila razišla. Kada je izašao, bila je već ponoć. Prošao je kroz prazne hodnike i došao do izlaznih vrata. Limuzina nije bila tamo. *Naći ću taksu*, odlučio je Filip.

Izašao je na kišu koja je pljuštala. Duvao je hladan vetar, a Pedeset i sedma ulica je bila mračna. Dok je Filip hodao prema Šestoj aveniji, krupan čovek u kišnom mantilu prišao mu je iz senke.

„Oprostite“, rekao je, „kako mogu da dođem do **Karnegi hola**⁷.“

Filip se setio vica koji je ispričao Lari i bio je u iskušenju da kaže: „Vež-bajte“, ali pokazao je samo zgradu iza sebe. „Ovde je.“

Kad se Filip okrenuo, čovek ga je gurnuo uza zid. U ruci mu je bio ska-kavac koji je delovao smrtonosno.

„Daj mi novčanik.“

Filipovo srce je tuklo kao ludo. Gledao je oko sebe, tražeći pomoć. Ulica je bila prazna. „U redu“, rekao je Filip. „Ne uzbuđuj se. Daću ti novčanik.“ Nož mu je bio pritisnut uz grlo.

„Slušaj, nema potrebe za...“

„Zaveži! Samo mi ga daj.“

Filip je posegao u džep i izvadio novčanik. Čovek ga je zgrabio slobodnom rukom i stavio u džep. Gledao je Filipov sat. Zgrabio ga je i strgnuo Filipu s ruke. Kad je uzeo sat, posegnuo je za Filipovom levom rukom, čvrsto je uhvatio, a nožem oštrim poput britve prešao preko Filipovog zgloba i zasekao ga do kosti. Filip je kriknuo od bola. Krv je počela da teče. Čovek je pobjegao.

Filip je stajao u šoku, gledajući kako mu se krv meša s kišom i kaplje na ulicu.

Onesvestio se.

by vokú

KNJIGA CETVRTA

by voki

Trideseto poglavlje

Lara je u Rinu dobila vesti o onome što se dogodilo Filipu. Marijen Bel je bila na telefonu, gotovo histerična.

„Da li je ozbiljno povređen?“, pitala je Lara.

„Još ne znamo detalje. Nalazi se na odeljenju intenzivne nege bolnice *Ruzvelt*.“

„Odmah dolazim.“

Kad je Lara šest sati kasnije stigla u bolnicu, Hauard Keler ju je čekao tamo. Izgledao je potresen.

„Šta se dogodilo?“ pitala je Lara.

„Izgleda da je Filip bio napadnut nakon što je napustio *Karnegi hol*. Našli su ga onesvećenog, na ulici.“ „Koliko je loše?“

„Nožem mu je zasečen zglob. Pod sedativima je, ali pri svesti.“

Ušli su u bolničku sobu. Filip je ležao na krevetu s intravenoznim cevima za transfuziju koje su mu dovodile tečnost u telo.

„Filipe... Filipe...“ bio je to Larin glas koji ga doziva iz daljine. Otvorio je oči. Lara i Hauard Keler su bili tu. Video je dvostruko. Usta su mu bila suva i osećao se omamljeno.

„Šta se dogodilo?“ promumljao je Filip.

„Povređen si“, rekla je Lara. „Ali biće ti dobro.“

Filip je spustio pogled i video da mu je zglob omotan zavojima. Sećanje mu se polako vraćalo. „Bio sam... koliko je ovo loše?“

„Ne znam, dušo“, rekla je Lara. „Sigurna sam da će ti biti dobro. Doktor će te sada pregledati.“

Keler ga je uveravao: „U današnje vreme doktori mogu svašta da izvedu.“

Filip je ponovo tonuo u san. „Rekao sam mu da uzme sve što hoće. Nije trebalo da mi povredi ruku“, promrmljao je. „Nije trebalo da mi povredi ruku...“

Dva sata kasnije doktor Denis Stanton je ušao u Filipovu sobu i čim je Filip video izraz na njegovom licu, znao je šta će čuti. Filip je duboko udahnuo. „Recite mi.“

Doktor Stanton je uzdahnuo: „Žao mi je, ali nemam dobre vesti za vas, gospodine Adlere.“

„Koliko mi je loše?“

„Mišići koji pregibaju tetive su presečeni pa nećete moći da pomerate ruku, a ruka će inače ostati stalno umrtvljena. Osim toga, oštećeni su središnji i lakatni živac. Središnji živac kontroliše palac i prva tri prsta. Lakatni živac ide do svih prstiju.“

Filip je čvrsto zatvorio oči da zaustavi talas iznenadnog očaja koji ga je preplavio. Progovorio je nakon nekoliko trenutaka. „Želite li da mi kažete da... da više neću moći da se služim levom rukom?"

„Upravo tako. Činjenica je da imate sreće što ste ostali živi. Onaj ko vam je to učinio presekao je arteriju. Čudo je što niste iskrvarili. Morali smo da vam zašijemo ruku sa šezdeset šavova."

Filip je rekao očajno: „Zaboga, zar ne možete bar *nešto* da uradite?"

„Da. Možemo da vam ugradimo umetak u levu ruku tako da možete da je pokrećete, ali pokretljivost će biti vrlo ograničena."

Mogao je i da me ubije, pomislio je Filip očajno.

„Dok vam ruka bude zaceljivala, osećaćete jake bolove. Daćemo vam lekove da ih ublažimo, ali uveravam vas da će nakon nekog vremena bol da nestane."

Pravi bol neće, pomislio je Filip. *Pravi bol neće*. Bio je zarobljen u noćnoj mori. I nikako nije mogao iz nje da pobjegne.

Detektiv je posetio Filipa u bolnici. Stajao je pored Filipovog kreveta. Bio je to policajac starog kova, star šezdeset godina, umoran, s očima koje su već videle sve na ovom svetu.

„Ja sam poručnik Mansini. Žao mi je što vam se to dogodilo, gospodine Adlere", rekao je. „Šteta što vam umesto toga nije slomio nogu. Mislim... ako je već moralo da se dogodi..."

„Razumem šta hoćete da kažete", rekao je Filip odsečno.

Hauard Keler je ušao u sobu. „Tražim Laru." Ugledao je stranca. „Oh, oprostite."

„Negde je u blizini", rekao je Filip. „Ovo je poručnik Mansini."

„Hauard Keler."

Mansini ga je posmatrao. „Izgledate mi poznato. Jesmo li se već upoznali negde?"

„Mislim da nismo."

Mansinijevo lice se razvedrilo. „Keleru! Za boga miloga, pa vi ste igrali bejzbol u Čikagu." „Tako je. Kako...?"

„Jednog leta sam bio lovac na talente za *Kabse*. Još uvek se sećam vaše igre. Mogli ste da napravite veliku karijeru."

„Da. Pa, oprostite na smetnji..." Pogledao je Filipa. „Pričekaću Laru napolju." Izašao je.

Mansini se okrenuo ka Filipu. „Jeste li uspeli da vidite osobu koja vas je napala?"

„Bio je muškarac, belac. Prilično krupan. Visok oko metar devedeset. Pedesetak godina."

„Da li biste mogli da ga prepoznate kada biste ga ponovo videli?" „Da." Nikada neće da zaboravi to lice.

„Gospodine Adlere, mogli biste da pogledate naše fotografije uličnih pljačkaša, ali da budem iskren, mislim da bi to bio gubitak vremena. Mislim, ovo nije neki visokotehnoški

kriminal. U gradu ima na stotine takvih pljačkaša. Obično se izvuku, osim ako ih neko ne uhvati odmah na licu mesta." Izvadio je svoju beležnicu. „Šta vam je ukradeno?"

„Novčanik i ručni sat."

„Koje marke?"

„Pjađet."

„Je li bio po nečemu prepoznatljiv? Na primer, da li je na njemu bilo nešto ugravirano?"

Bio je to sat koji mu je poklonila Lara. „Da. Na poleđini je pisalo *'Filipu s ljubavlju, od Lare!'*"

Zabeležio je to. „Gospodine Adlere, moram da vas pitam još nešto. Da li ste ikada ranije videli tog čoveka?"

Filip ga je iznenađeno pogledao. „Video ga ranije? Ne, nisam. Zašto?"

„Samo sam želeo da znam." Mansini je spakovao svoju beležnicu. „Pa, videćemo šta možemo da uradimo. Imate sreće, gospodine Adlere."

„Zaista?" Filipov glas je bio pun gorčine.

„Da. Svake godine imamo na hiljade takvih napada u gradu i nismo u mogućnosti da posvetimo previše vremena rešavanju ovakvih slučajeva, ali naš kapetan je vaš obožavatelj. Ima sve vaše ploče. Učiniće sve što je u njegovoj moći da uhvati gada koji vam je to napravio. Poslaćemo opise vašeg sata u zalagaonice u celoj zemlji."

„Ako ga uhvatite, mislite li da će mi vratiti ruku?" gorko je upitao Filip.

„Molim?"

„Ništa."

„Javićemo vam se. Želim vam sve najbolje."

Lara i Keler su čekali detektiva u hodniku.

„Rekli ste da želite da me vidite?" upitala je Lara.

„Da. Želeo bih da vam postavim nekoliko pitanja", rekao je poručnik Mansini. „Gospodo Adler, da li vaš muž ima neprijatelje?"

Lara se namrštila. „Neprijatelje? Ne. Zašto?"

„Da li postoji neko ko je mogao da bude ljubomoran na njega. Možda neki drugi muzičar? Neko ko je želeo da ga povredi?"

„Na šta ciljate? To je bila obična ulična pljačka, zar ne?"

„Da budem potpuno otvoren, ono što se dogodilo ne uklapa se uopšte u obrazac svakodnevne ulične pljačke. On je zasekao ruku vašem suprugu tek pošto mu je uzeo novčanik i sat."

„Ne vidim kakve to ima veze..."

„To je bio prilično besmislen postupak, osim ako nije bilo namerno. Vaš suprug se nije odupirao. Neki drogirani klipan je mogao da uradi tako nešto, ali..." Slegnuo je ramenima. „Čućemo se."

Gledali su ga dok je odlazio.

„Isuse!" rekao je Keler. „On misli da je bilo namešteno." Lara je pobledela.

Keler ju je pogledao i rekao: „O, bože! Neka od Martinovih bitangi! Ali zašto bi učinio tako nešto?"

Lara je jedva govorila. „On... možda je mislio da to čini zbog mene. Filip je... mnogo putovao, a Pol mi je stalno govorio da to... nije u redu, da bi trebalo neko s njim da popriča. O, Huarde!" Naslonila je glavu na njegovo rame, pokušavajući da zadrži suze.

„Taj gad! Upozorio sam te da se kloniš tog čoveka."

Lara je duboko udahнула. „Filip će se oporaviti. Mora da se oporavi."

Tri dana kasnije Lara je dovela kući Filipa iz bolnice. Izgledao je bledo i potreseno. Marijen Bel ih je čekala na vratima. Svakog dana odlazila je u bolnicu da vidi Filipa i da mu donese poruke. Iz celog sveta su pristizala pisma, razglednice i telefonski pozivi u kojima mu je stizala podrška od potresenih obožavatelja. Novine su naduvale celu priču, osuđujući nasilje na njujorškim ulicama.

by voku
***

Lara je bila u biblioteci kad je telefon zazvonio.

„Za vas je", rekla je Marijen Bel. „Neki Pol Martin."

„Ja... ne mogu da razgovaram s njim", rekla je Lara. Stajala je tamo, pokušavajući da zaustavi drhtanje.

Trideset prvo poglavlje

Njihov zajednički život promenio se preko noći.

Lara je rekla Keleru: „Od danas radim kod kuće. Potrebna sam Filipu.”

„Naravno. Potpuno te razumem.”

Telefonske i pisane želje za oporavak i dalje su stizale i pokazalo se je da je Marijen Bel pravo blago. Trudila se da bude neprimetna i nikad nije smetala. „Ne brinite se za njih, gospodo Adler. Ja ću se za to pobrinuti, ako želite.”

„Hvala vam, Marijen.”

Vilijam Elerbi je nazvao nekoliko puta, ali Filip nije želeo da se javi. „Ne želim ni sa kim da razgovaram”, rekao je Lari.

Doktor Stanton je bio u pravu, Filip je trpeo užasne bolove. Izbegavao je da uzima tablete protiv bolova, sve dok nisu postali nepodnošljivi.

Lara je uvek bila kraj njega. „Dovešćemo ti najbolje doktore na svetu, ljubavi. Sigurno mora da postoji *neko* ko bi mogao da ti sredi ruku. Čula sam za doktora u Švajcarskoj...”

Filip je zatresao glavom. „Nema koristi od toga.” Pogledao je svoju zamotanu ruku. „Ja sam invalid.”

„Nemoj tako da govoriš”, rekla je Lara odlučno. „Ima hiljadu stvari koje još uvek možeš da radiš. Ja sam kriva. Da nisam toga dana otišla u Rino, da sam bila s tobom na koncertu, to se ne bi dogodilo. Da...”

Filip se sarkastično nasmejao. „Želela si da više vremena provodim kod kuće. Pa, sada nemam gde da odem.”

Lara je kazala prigušenim glasom: „Neko je jednom rekao: 'Pazi se onoga što želiš, jer bi to moglo i da ti se ostvari.' Želela sam da ostaneš kod kuće, ali ne na ovakav način. Ne mogu da podnesem tvoj bol.”

„Ne brini se za mene”, rekao je Filip. „Samo, moram da raščistim neke stvari sa samim sobom. Sve se dogodilo tako naglo. Ja... mislim da još uvek nisam svestan u potpunosti svega što iz ovoga proizlazi.”

* * *

Hauard Keler je stigao u njihov stan noseći neke ugovore da ih Lara pregleda i potpiše.

„Dobar dan, Filipe. Kako se osećaš?”

„Sjajno”, otrekao se Filip. „Osećam se baš sjajno.”

„Bilo je to glupo pitanje. Oprosti mi.”

„Zaboravi”, izvinio se Filip. „U poslednje vreme nisam sav svoj.” Udario je desnom rukom o naslon stolice.

„Da mi je samo taj gad zasekao desnu ruku! Napisano je dvadesetak koncerata za levu ruku koje bih mogao da sviram.“

Keler se setio razgovora sa zabave: „*Nekoliko kompozitora je komponovalo koncerte za levu ruku. Između ostalih, Demut, Vrane Šmit, Korngold, a i Ravel je napisao predivan koncert.*“

A Pol Martin je bio tamo i čuo je razgovor.

Doktor Stanton je došao u penthaus da pregleda Filipa. Pažljivo je uklonio zavoje i otkrio veliki ožiljak.

„Možete li uopšte da savijete zglob?“

Filip je pokušao. Nije uspeo.

„Imate li jake bolove?“ pitao je doktor Stanton.

„Da, puno me boli, ali ne želim više da uzimam one proklete tablete.“

„Svejedno ću vam napisati još jedan recept. Možete ipak da ih uzmete ako vam baš budu potrebne. Verujte mi, bol će prestati u sledećih nekoliko nedelja.“

Ustao je i spremio se da pode. „Zaista mi je jako žao. Ja sam vaš veliki obožavatelj.“

„Kupujte moje ploče“, rekao je Filip sarkastično.

Marijen Bel je imala predlog za Laru. „Šta mislite, da li bi gospodinu Adleru pomogao fizioterapeut koji bi dolazio ovamo?“

Lara je razmislila o tome. „Možemo da pokušamo. Videćemo hoće li mu to išta pomoći.“

Kad je Lara to predložila Filipu, odmahnuo je glavom.

„Ne. Nema smisla. Doktor je rekao...“

„Doktori mogu da pogreše“, rekla je Lara odlučno. „Sve ćemo pokušati da uradimo.“

* * *

Sledećeg dana se u njihovom stanu pojavio mladi terapeut. Lara gaje odvela kod Filipa. „Ovo je gospodin Rosman. Radi u bolnici *Kolumbija*. Pokušaće da ti pomogne, Filipe.“

„Srećno“, ogorčeno je rekao Filip.

„Da pogledamo vašu ruku, gospodine Adlere.“

Filip je ispružio ruku. Rosman ju je pažljivo pregledao. „Izgleda da je mišić prilično oštećen, ali videćemo šta može da se učini. Možete li da pomerite prste?“

Filip je pokušao.

„Nisu baš pokretljivi, zar ne? Hajde da pokušamo s laganim vežbama.“ To je bilo izuzetno bolno.

Radili su pola sata, a na kraju je Rosman rekao: „Sutra ću opet doći.“ „Ne“, rekao je Filip. „Nemojte da se trudite.“ Lara je ušla u sobu. „Filipe, zar nećeš bar da pokušaš?“ „Pokušao sam“, zarežao je na nju. „Zar ne shvataš? Moja ruka je mrtva. Ništa neće moći da je oživi.“ „Filipe...“ Oči su joj se ispunile suzama. „Žao mi je“, rekao je Filip. „Samo.... samo mi daj malo vremena.“

Te noći je Laru probudio zvuk klavira. Izašla je iz kreveta i tiho došla do dnevne sobe. Filip je sedeo za klavirom u kućnom ogrtaču i tiho svirao desnom rukom. Podigao je pogled kad je opazio Laru.

„Oprosti ako sam te probudio.“

Lara mu je prišla.

„Dušo...“

„Neko se našalio s nama, zar ne? Udala si se za koncertnog pijanistu a završila si s invalidom.“

Čvrsto ga je zagrlila. „Ti nisi invalid. Ima još toliko toga što možeš da radiš.“

„Prestani da budeš tako odvratno optimistična!“

„Žao mi je. Samo sam mislila...“

„Znam. Oprosti.“

Podigao je svoju osakaćenu ruku.

„Naviknuću se na ovo.“

„Vrati se u krevet.“

„Ne. Ti idi slobodno. Biće mi dobro.“

Sedeo je celu noć, razmišljajući o budućnosti i gnevno se zapitao: *Koja budućnost?*

Lara i Filip su svake večeri zajedno večerali, posle večere su čitali ili gledali televiziju, a nakon toga bi obično odlazili da spavaju.

Filip je rekao, izvinjavajući se: „Znam da nisam baš nekakav suprug, Laro. Samo... jednostavno mi nije do vođenja ljubavi. Veruj mi, to nema nikakve veze s tobom.“

Lara je sela na krevet i rekla mu drhtavim glasom: „Nisam se udala za tebe zbog tvog tela. Udala sam se za tebe jer sam bila ludo zaljubljena u tebe. I još uvek sam zaljubljena. Čak i da više nikad ne vodimo ljubav, meni bi bilo dobro. Želim samo da me zagrliš i da me voliš.“

„I volim te“, rekao je Filip.

Pozivi na večere, zabave i dobrotvorne događaje stalno su pristizali, ali Filip ih je sve odbijao. Nije želeo da izađe iz stana. „Ti idi“, rekao je Lari. „To je važno za tvoj posao.“

„Ništa mi nije važnije od tebe. Imaćemo mirnu zajedničku večeru kod kuće.“

Lara se pobrinula da njihov kuvar priprema sva Filipova omiljena jela. Nije imao apetit. Lara je svoje sastanke počela da održava u stanu. Kada bi morala da izađe tokom dana, rekla bi Marijen: „Neću biti tu nekoliko sati. Pripazite na gospodina Adlera.”

„Hoću”, obećala je Marijen.

Jednog jutra Lara je rekla: „Dušo, žao mi je što moram da te ostavim, ali moram u Klivlend na jedan dan. Hoćeš li moći to da preguraš?”

„Naravno”, rekao je Filip. „Nisam bespomoćan. Molim te idi i ne brini se za mene.”

Marijen je donela neka pisma na koja je odgovorila umesto Filipa. „Hoćete li ovo da potpišete, gospodine Adlere?”

Filip je rekao: „Naravno. Sva sreća što sam dešnjak, zar ne?” Glas mu je bio pun gorčine. Pogledao je Marijen i rekao: „Žao mi je. Nisam hteo da se iskaljujem na vama.”

Marijen je rekla tiho: „Znam, gospodine Adlere. Zar ne mislite da bi bilo dobro da izadete i da posetite svoje prijatelje?”

„Svi moji prijatelji rade”, otresao se Filip na nju grubo. „Oni su muzičari. Nemaju vremena jer sviraju na koncertima. Kako možete da budete tako glupi?”

Izjurio je iz sobe.

Marijen je stajala na mestu, gledajući za njim.

Sat kasnije Filip se vratio u kancelariju. Marijen je bila za pisaćom mašinom. „Marijen?”

Podigla je pogled. „Da, gospodine Adlere?”

„Oprostite, molim vas. Nisam sav svoj. Nisam hteo da budem nepristojan.”

„Shvatam”, rekla je tiho.

Seo je nasuprot nje. „Razlog zbog koga ne izlazim napolje”, rekao je Filip „jeste taj što se osećam kao nakaza. Siguran sam da bi svi onda samo buljili u moju ruku. Ne treba mi ničije sažaljenje.”

Gledala ga je, ne govoreći ništa.

„Bili ste vrlo ljubazni i ja to poštujem, zaista poštujem. Ali meni niko ne može da pomogne. Zna li onu izreku 'Ko visoko leti, nisko pada?' Pa, ja sam zaista visoko leteo Marijen - zaista visoko. Svi su dolazili da čuju kako ja sviram... kraljevi, kraljice i...” Zastao je. „Ljudi su širom sveta slušali moju muziku. Imao sam koncerte u Kini, Rusiji, Indiji i Nemačkoj.”

Glas je počeo da mu podrhtava, a suze su mu klizile niz obraze. „Jeste li primetili da često plačem u poslednje vreme?” rekao je. Jedva je uspevao da se kontroliše.

Marijen je nežno kazala: „Molim vas, nemojte. Sve će biti u redu.”

„Ne! Ništa neće biti u redu. Ništa! Ja sam prokleti bogalj.” „Nemojte to da govorite. Zna, gospoda Adler je u pravu. Postoji stotinu stvari koje možete da radite. Kad bol prestane, to ćete i da učinite.”

Filip je uzeo maramicu i obrisao oči. „O bože, postajem pravi plačljivac.”

„Ako vam to pomaže“, rekla je Marijen, „isplaćite se.“ Pogledao ju je i nasmešio se. „Koliko imate godina?“

„Dvadeset šest.“

„Prilično ste mudri za jednu dvadesetšestogodišnjakinju, zar ne?“

„Ne. Samo znam kroz šta prolazite i sve bih dala da se to nije dogodilo. Ali dogodilo se i znam da ćete naći najbolji način da se sa tim suočite.“

„Gubite vreme ovde“, rekao je Filip. „Trebalo je da postanete psihijatar.“

„Da li biste voleli da vam pripremim neko piće?“

„Ne, hvala. Jeste li za bekgemon?“ pitao je Filip.

„Naravno, gospodine Adlere.“

„Ako ćete da igrate sa mnom bekgemon, morate početi da me zovete Filip.“

„U redu, Filipe.“

Od tada su igrali bekgemon svakog dana.

Teri Hil je Laru pozvao telefonom.

„Laro, žao mi je, ali imam loše vesti za tebe.“

Lara se pripremila. „Da?“

„Komisija za igre na sreću države Nevada izglasala je da se suspenduje tvoja dozvola za kockarnicu dok ne sprovedu istragu. Preti ti i krivično gonjenje.“

Bio je to šok. Prisetila se reči Pola Martina: „*Ne brini. Ništa ne mogu da dokažu.*“ „Možemo li nešto da učinimo, Teri?“ „Zasad ne. Strpi se. Radim na tome.“

Kada je Lara saopštila novosti Keleru, on je rekao: „0, bože! Prihod od kazina nam je potreban da otplaćujemo hipoteke na tri zgrade. Hoće li ti obnoviti dozvolu?“

„Ne znam.“

Keler se zamislio. „Dobro. Prodaćemo hotel *Čikago* i time ćemo otplatiti hipoteku na zemljište u Hjustonu. Tržište nekretnina otišlo je dođavola. Mnogo banaka i štedno-kreditnih društava u teškoj je situaciji. *Dreksel Bernam Lambert* je propao. Gotovo je s *Milkenom.*“

„To će se promeniti“, rekla je Lara.

„Samo neka se *brzo* promeni. Stalno dobijam pozive od banaka u vezi naših zajmova.“

„Ne brini se“, rekla je Lara samouvereno. „Ako duguješ banci milion dolara, on imaju tebe u šaci. Ako duguješ banci sto miliona dolara, ti onda držiš njih u šaci. Oni ne mogu sebi da priušte da mi se nešto dogodi.“

Sledećeg dana se pojavio članak u *Biznis viku*. Naslov je bio: „IMPERIJA KAMERON JE UZDRMANA - LARI KAMERON PRETI KRIVIČNO GONJENJE U RINU. MOŽE LI ČELIČNA LEPTIRIĆA DA SAČUVA SVOJU IMPERIJU?“

Lara je šakom udarila u novine. „Kako se usuđuju to da objave? Tužiću ih.“ Keler jer rekao: „To ti nije dobra zamisao.“

Lara je kazala: „Hauarde, *Kameron tauers* je zakupljen gotovo u potpunosti, zar ne?“

„Sedamdeset posto, zasad, i povećava se. *Soutern inšurens* je uzeo dvadeset spratova, a *Internešenel investment* deset.“

„Kad zgrada bude završena, doneće nam dovoljno para da resimo sve probleme. Kada će biti završena?“

„Za šest meseci.“

Larin glas je bio ispunjen uzbuđenjem. „Pogledaj šta ćemo onda imati. Najviši oblakoder na svetu! Biće predivan.“

Okrenula se uokvirenoj skici iznad stola. Prikazivala je visoki monolit obložen staklom u kome su se odražavale okolne zgrade. Na nižim spratovima je bilo šetalište i atrijum sa skupim prodavnicama. Iznad su bili apartmani i Larine kancelarije.

„Imaćemo veliku promotivnu kampanju“, rekla je Lara.

„Dobra zamisao.“

Namrštio se.

„Šta je bilo sad?“

„Ništa. Samo sam razmišljao o Štivu Merčisonu. On je zaista želeo to mesto.“

„Ali mi smo ga uzeli, zar ne?“

„Da“, rekao je Keler polako, „mi smo ga uzeli.“

Lara je preko sekretarice pozvala Džerija Taunsenda da dođe kod nje u kancelariju.

„Džeri, volela bih da uradiš nešto posebno za otvaranje *Kameron tauersa*. Imaš li neku ideju?“

„Imam sjajnu zamisao. Otvaranje je desetog septembra?“

„Da?“

„Zar ti ne pada nešto na pamet?“

„Pa, tada je moj rođendan...“

„Upravo tako.“ Smešak je obasjao lice Džerija Taunsenda. „Mogli bismo da organizujemo veliku rođendansku zabavu i da tako proslavimo završetak gradnje oblakodera.“

Lara se zamislila. „Sviđa mi se. To je sjajna zamisao. Sve ću pozvati! O tome će se čuti širom sveta. Džeri, želim da mi napraviš popis zvanica. Dve-sta ljudi. Hoću da se lično pobrineš za to.“

Taunsend se nacerio. „Shvatila si. Doneću ti popis zvanica da ga odobriš.“

Lara je ponovo udarila šakom po novinama. „Pokazaćemo im ko smo mi!“

„Oprostite, gospođo Adler“, rekla je Marijen. „Sekretar Državnog udruženja građevinskih preduzetnika je na trećoj liniji. Niste odgovorili na njihov poziv na večeru u petak.“

„Recite im da ne mogu da dođem“, kazala je Lara. „Izvinite se u moje ime.“

„Da, gospođo.“ Marijen je izašla iz sobe.

Filip je rekao: „Laro, ne moraš da se pretvoriš u pustinjaka zbog mene. Važno je da odlaziš na takva događanja.“

„Ništa mi nije važnije od toga da budem ovde s tobom. Onaj smešni čovečuljak koji nas je venčao u Parizu rekao je 'I u dobru i u zlu.'“ Namrštila se. „Barem mislim da je to rekao. Ne znam dobro francuski.“

Filip se nasmešio. „Voleo bih kad bi samo znala koliko te poštujem. Osećam kao da prolaziš pakao zbog mene.“

Lara mu se primakla bliže. „Pogrešna reč“, rekla je. „Raj.“

Filip se oblačio. Lara mu je pomagala da zakopča košulju. Filip se pogledao u ogledalo. „Izgledam kao otrcani hipik“, rekao je. „Moram da se ošišam.“

„Hoćeš da ti Marijen ugovori kod frizera?“

Zatresao je glavom. „Ne. Žao mi je, Laro. Još uvek nisam spreman da izađem napolje.“

Sledećeg jutra su se u stanu pojavili Filipov frizer i manikir. Filip je bio zatečen. „Šta je ovo?“

„Ako Muhamed neće ka bregu, hoće breg Muhamedu. Dolaziće ovamo svake nedelje.“

„Ti si divna“, rekao je Filip.

„Još nisi video pravu stvar.“ Lara se nasmešila.

Sledećeg dana je stigao krojač s uzorcima materijala za nova odela i košulje.

„Šta se događa?“ pitao je Filip.

Lara je rekla: „Ne poznajem nikoga drugog ko ima šest frakova, četiri smokinga i dva odela. Vreme je da ti nabavimo pravu garderobu.“

„Zašto?“, bunio se Filip. „Ionako nigde ne idem.“ Ali dopustio je da mu krojač uzme meru za odela i košulje...

Dva dana kasnije stigao je obućar koji pravi cipele po meri.

„Šta je sad?“ pitao je Filip.

„Vreme je da nabaviš nove cipele.“

„Rekao sam ti da ne izlazim napolje.“

„Znam, ljubavi. Ali kad budeš hteo da izađeš, imaćeš spremne udobne cipele za to.“

Filip ju je čvrsto zagrlio. „Ne zaslužujem te.“ „To ti stalno govorim.“

Bili su u kancelariji na sastanku. Huard Keler je govorio: „Gubimo naš trgovački centar u Los Angelesu. Banke su odlučile da povuku pozajmice.“

„Ne mogu to da urade.“

„Upravo to rade“, rekao je Keler. „Suviše smo se zadužili.“

„Možemo da otplatimo ove zajmove tako što ćemo da pozajmimo na osnovu izgradnje drugih zgrada.“

Keler je rekao, strpljivo: „Laro, već imaš previše zajmova. Za oblakoder moraš da platiš šezdeset miliona dolara.“

„Znam, ali on će biti završen za samo četiri meseca. Tada će se sve srediti. Gradnja napreduje po planu, zar ne?“

„Da.“ Keler ju je pomno posmatrao. To je bilo pitanje koje pre godinu dana nikada ne bi postavila. Tada je znala kako stoje stvari. „Bilo bi bolje da provodiš više vremena ovde u kancelariji“, rekao joj je Keler. „Mnoge stvari izmiču kontroli. Ima nekih odluka koje samo ti možeš da doneseš.“

Lara je klimnula glavom. „U redu“, rekla je, oklevajući. „Doći ću sutra ujutro.“

„Vilijam Elerbi je na telefonu. Traži te“, kazala je Marijen.

„Reci mu da ne mogu s njim da razgovaram.“ Filip ju je gledao dok se vraćala do telefona.

„Žao mi je, gospodine Elerbi. Gospodin Adler ne može da preuzme poziv. Hoćete li da ostavite poruku možda?“ Slušala je na trenutak sagovornika s druge strane. „Reći ću mu. Hvala.“ Spustila je slušalicu i pogledala Filipa. „Zaista bi voleo da ruča s tobom.“

„Sigurno želi da razgovara o proviziji koju više ne dobija.“

„Verovatno si u pravu“, rekla je Marijen blago. „Verujem da te on mrzi zato što su te napali.“

Filip je tiho rekao: „Žao mi je. Zar je tako zvučalo?“

„Jeste.“

„Kako uspevaš da izdržiš sa mnom?“

Marijen se nasmešila. „Nije tako teško.“

Sledećeg dana Vilijam Elerbi je ponovo je nazvao. Filip nije bio u sobi. Marijen je razgovarala s Elerbijem nekoliko minuta, a zatim otišla do Filipa.

„Nazvao je gospodin Elerbi“, rekla je Marijen.

„Sledeći put mu slobodno kaži da prestane da zove.“

„Moći ćeš lično da mu kažeš“, rekla je Marijen. „Naći ćeš se s njim na ručku u četvrtak u jedan sat.“

„Ja ću šta?“

„Predložio je *Le Sirk*, ali ja sam mislila da bi manji restoran bio prikladniji.“ Pogledala je u svoj blok. „Naći će se s tobom kod *Fua* u jedan sat. Srediću da te Maks odveze do restorana.“

Filip se zagledao u nju, veoma besan. „Ugovorila si mi sastanak, ne pitajući me?“

Rekla je mirno: „Da sam te pitala, ne bi otišao. Možeš da me otpustiš ako želiš.“

Gledao ju je nekoliko trenutaka, a tada se polako nasmešio. „Znaš šta? Dugo nisam jeo kinesku hranu.”

Kad je Lara stigla iz kancelarije, Filip je rekao: „Ručaću s Elerbijem u četvrtak.”

„To je divno, ljubavi! Kad si to odlučio?”

„Marijen je odlučila umesto mene. Mislila je da bi bila dobra ideja da malo izađem iz kuće.”

„O, zaista?” *Nisi hteo da izađeš kad sam ja to predložila.* „To je bilo vrlo lepo od nje.”

„Da. Ona je sjajna žena.”

Bila sam glupa, pomislila je Lara. *Nije trebalo da ih toliko ostavljam same. Filip je sada vrlo ranjiv.*

Tog trenutka Lara je znala da mora da se reši Marijen.

Kada je Lara stigla kući sledećeg dana, Filip i Marijen bili su u sobi i igrali bekgemon.

Naša igra, pomislila je Lara.

„Kako mogu da te pobedim kad imaš toliko sreće?” rekao je Filip, smejući se.

Lara je stajala na vratima i gledala. Već dugo nije čula Filipa kako se smeje.

Marijen je podigla pogled i ugledala je. „Dobro veče, gospođo Adler.”

Filip je skočio na noge. „Ćao, ljubavi.” Poljubio ju je. „Ako nastavi ovako da me pobeđuje, ostaću ubrzo i bez pantalona.”

Nećeš ako ja to mogu da sprečim, pomislila je Lara.

„Da li ću vam biti potrebna večeras, gospođo Adler?”

„Ne, Marijen. Možete da idete. Vidimo se ujutro.”

„Hvala. Laku noć.”

„Laku noć, Marijen.”

Gledali su je kako odlazi.

„Ona je veoma prijatno društvo”, rekao je Filip.

Lara ga je pomilovala po obrazu. „Drago mi je, ljubavi.”

„Kako stoje stvari na poslu?”

„Dobro.”

Nije imala nameru da opterećuje Filipa svojim problemima. Moraće da ode u Rino i ponovo da razgovara s Komisijom za igre na sreću. Ako bude prisiljena, naći će načina da se izvuče i bez kockanja u hotelu, ali biće mnogo lakše ako uspe da ih razuveri.

„Filipe, bojim se da ću morati da provodim više vremena u kancelariji. Huard ne može sam da donosi sve odluke..”

„Nema problema. Ne brini se za mene.”

„Odlazim u Rino ovih dana - zašto ne pođeš sa mnom?”

Filip je zatresao glavom. „Još nisam spreman“, pogledao je svoju osakaćenu ruku. „Ne još uvek.“

„U redu, dušo. Neću biti na putu više od dva-tri dana.“

Sledećeg dana, rano ujutro, kad je Marijen Bel stigla na posao, Lara ju je već čekala. Filip je još spavao.

„Marijen... da li znate onu dijamantsku narukvicu koju mi je gospodin Adler poklonio za rođendan?“

„Da, gospođo Adler.“

„Kad ste je poslednji put videli?“

Zastala je da razmisli. „Bila je na ormariću u vašoj spavaćoj sobi.“

„Znači, videli ste je?“

„Jesam, zašto? Nešto nije u redu?“

„Bojim se da nije. Narukvica je nestala.“

Marijen se zagledala u nju. „Nestala? Ko je mogao?“

„Ispitala sam osoblje. Ne znaju ništa o tome.“

„Da nazovem policiju i...?“

„To neće biti potrebno. Ne želim da vas dovedem u neprijatnu situaciju.“ „Ne shvatam.“

„Kako ne shvate? Za vaše dobro, najbolje je da zaboravimo sve što se dogodilo.“

Marijen je gledala Laru, zaprepašćena. „Vi dobro znate da nisam uzela tu narukvicu, gospođo Adler.“

„Ja ništa ne znam tako dobro kao što vi tvrdite. Moraćete da odete odavde.“

Mrzela je samu sebe zbog onoga što radi. *Ali niko mi neće oteti Filipa. Niko.*

Kad je Filip sišao na doručak, Lara je rekla. „Usput, naći ću novu sekretaricu da radi ovde u stanu.“

Filip ju je iznenađeno pogledao. „Šta se dogodilo s Marijen?“

„Dala je otkaz. Ponudili su joj... posao u San Francisku.“

Iznenađeno je pogledao Laru. „Oh. Baš šteta. Mislio sam da joj se sviđao ovaj posao.“

„Sigurna sam da jeste, ali nisam želela da joj stojim na putu.“ *Oprosti mi*, pomislila je Lara.

„Ne, naravno“, rekao je Filip.

„Hteo bih da joj poželim sve najbolje na budućem poslu. Je li tu?“ „Otišla je.“

Filip je rekao: „Izgleda da ću morati da nađem novog partnera za bekgemon.“

„Ja ću biti ovde dok se stvari ne srede.“

Filip i Vilijam Elerbi su sedeli za stolom u uglu restorana *Fu*.

Elerbi je rekao: „Drago mi je da te vidim Filipe. Zvao sam te, ali...“

„Znam, žao mi je. Nisam hteo ni sa kim da razgovaram, Bile.“

„Nadam se da će uhvatiti gada koji ti je to napravio.“

„Policija mi je ljubazno objasnila da im ulične pljačke nisu baš od najveće važnosti. Čak su im i izgubljene mačke važnije od toga. Nikada ga neće uhvatiti.“

Elerbi je, oklevajući, rekao: „Pretpostavljam da više nećeš moći da sviraš.“ „U pravu si.“ Filip je podigao svoju osakaćenu ruku. „Mrtva je.“ Elerbi se nagao prema njemu i rekao: „Ali *ti nisi*, Filipe. Još uvek imaš čitav život ispred sebe.“ „A šta da radim?“

„Možeš da prenosiš svoja znanja drugima, da predaješ.“

Na Filipovim usnama pojavio se sarkastičan osmeh. „Kakva ironija, zar ne? Mislio sam da ću to raditi jednog dana kad prestanem da nastupam.“

Elerbi je rekao tiho: „Pa, taj dan je stigao, zar ne? Bio sam toliko slobodan da razgovaram s upravnikom muzičke škole *Istman* u Ročesteru. Dali bi sve što mogu samo da dođeš i da budeš profesor kod njih.“

Filip se namrštio. „To bi značilo da moram da se preselim tamo. Sedište Larine firme je u Njujorku.“ Zatresao je glavom. „Ne bih mogao to da joj učinim. Ne znaš koliko je bila dobra prema meni, Bile.“

„Siguran sam da jeste.“

„Gotovo da je napustila svoj posao da bi se brinula za mene. Ona je naj-obazrivija i najpažljivija žena koju sam ikad upoznao. Lud sam za njom.“ „Filipe, hoćeš li barem da razmisliš o *Istmanovoj* ponudi?“ „Reci im da sam počašćen, ali odgovor je, nažalost, ne.“ „Ako se predomisliš, hoćeš li me obavestiti?“ Filip je klimnuo glavom. Ti ćeš biti prvi koji će to saznati.“

Kada se Filip vratio u apartman, Lara je bila u kancelariji. Tumarao je po stanu, veoma uznemiren. Razmišljao je o razgovoru s Elerbijem. *Voleo bih da predajem*, pomislio je Filip, *ali ne mogu da tražim od Lare da se preseli u Ročester, niti mogu tamo da odem bez nje*.

Čuo je kako se otvaraju ulazna vrata. „Lara?“

Bila je to Marijen. „Oh, žao mi je, Filipe. Nisam znala da je neko ovde. Došla sam da vratim ključ.“

„Mislio sam da si već u San Francisku.“

Pogledala ga je, zbunjena. „U San Francisku? Zašto?“

„Zar nisi tamo dobila novi posao?“

„Nemam novi posao.“

„Ali Lara je rekla...“

Marijen je iznenada shvatila. „Vidim. Zar ti nije rekla zašto me je otpustila?“

„Otpustila te je? Rekla je da si dala otkaz... Da si dobila bolju ponudu.“

„To nije istina.“

Filip je rekao, polako: „Mislim da bi trebalo da sedneš.”
Sedeli su jedno nasuprot drugom. „Šta se događa?”, pitao je Filip.
Marijen je duboko udahнула. „Izgleda da tvoja žena smatra da... ja imam planove s tobom.”
„O čemu ste razgovarale?”
„Optužila me je da sam joj ukrala dijamantsku narukvicu koju si joj poklonio, i to joj je bio izgovor da me otpusti. Sigurna sam da je ona negde sakrila tu narukvicu.”
„Ne mogu da verujem”, čudio se Filip. „Lara ne bi nikada učinila tako nešto.”
„Učinila bi sve da te zadrži.”
Zbunjeno ju je posmatrao. „Ja... ne znam šta da kažem. Daj da razgovaram s Larom i...”
„Ne. Nemoj, molim te. Bolje da ne zna da sam bila ovde.” Ustala je.
„Šta ćeš sad?”
„Ne brini se. Naći ću novi posao.”
„Marijen, ako mogu nešto da učinim za tebe...”
„Ne, ništa.”
„Jesi li sigurna?”
„Sigurna sam. Pazi na sebe, Filipe.” I otišla je.
Filip je, uznemiren, gledao kako ona odlazi. Nije mogao da veruje da je Lara sposobna za takvu prevaru i pitao se zašto mu nije rekla. *Možda, pomislio je, Marijen i jeste ukrala narukvicu, a Lara nije želela da me uznemiri. Marijen je lagala.*

Trideset drugo poglavlje

Zalagaonica je bila na Saut stejt stritu, u središtu Lupa. Kad je Džesi Šo ušao, čovek iza pulta je podigao pogled.

„Dobro jutro. Mogu li da vam pomognem?”

Šo je izvadio ručni sat. „Koliko ćete da mi date za ovo?”

Zalagaoničar je uzeo sat i pažljivo ga je pregledao. „*Pjađet*. Lep sat.”

„Da, užasno mi je da se odvojim od njega, ali u poslednje vreme nemam sreće. Shvatate li šta hoću da vam kažem?”

Zalagaoničar je slegao ramenima. „Nije moj posao da shvatam. Ne biste verovali koliko sam takvih priča čuo.”

„Vratiću se po njega za nekoliko dana. U ponedeljak počinjem s novim poslom. Do tada mi hitno treba gotovina.”

Zalagaoničar je pomnije pregledao sat.

Na poledini sata bilo je nešto ugravirano, pa izgrebano. Pogledao je mušteriju. „Izvinite na trenutak, moram da proučim mehanizam. Takve satove ponekad umeju da prave i u Bangkoku, a onda neki put zaborave da stave nešto unutra.”

Uzeo je sat i odneo ga u prostoriju pozadi. Prineo je veliku lupu do oka i proučio ogrebotine. Jedva je mogao da razabere slova „Fil u s Iju b Iju, o L re.” Starac je otvorio fioku i izvukao policijski letak. U njemu je bio opis sata i natpisa na poledini: „Filipu, s ljubavlju, od Lare.” Krenuo je do telefona, kad je mušterija uzviknula: „Hej, žuri mi se! Želite li taj sat ili ne?”

„Stižem”, rekao je. Vratio se u sobu. „Možete da dobijete zajam od petsto dolara.”

„Petsto dolara? Ovaj sat vredi...”

„Uzmite ili ostavite.”

„U redu.” Nevoljno je rekao Šo. „Uzeću.”

„Morate da ispunite ovaj obrazac”, rekao je zalagaoničar.

„Naravno.” Upisao je: *Džon Džouns, Hantova ulica 21*. Koliko mu je bilo poznato, u Čikagu nije bilo Hantove ulice, a on sigurno nije bio Džon Džouns. Stavio je novac u džep.

„Vrlo sam vam zahvalan. Vraćam se za nekoliko dana.”

„Dobro.”

Zalagaoničar je uzeo telefon i počeo da zove.

Detektiv je stigao u zalagaonicu dvadeset minuta kasnije. „Zašto niste nazvali dok je bio ovde?” pitao je.

„Pokušao sam. Žurilo mu se i bio je nervozan.”

Detektiv je proučavao ispunjeni obrazac.

„To vam neće pomoći" rekao je zalagaoničar. „To je sigurno lažno ime i adresa." Detektiv je progundao: „Ma nemojte. Je li ovo on pisao?"

„Da."

„Onda ćemo ga srediti."

U policijskoj stanici, kompjuteru je trebalo manje od tri minuta da prepozna otisak palca na obrascu. *Džesi So.*

Batler je ušao u salon. voki „Oprostite, gospodine Adlere, neki gospodin je na telefonu i želi da razgovara s vama. Poručnik Mansini, Da li da ga...?"

„Javiću se." „Filip je podigao slušalicu. „Halo?"

„Filip Adler?"

„Da?"

„Ovde poručnik Mansini. Posetio sam vas u bolnici." „Sećam se."

„Hteo sam da vas obavestim o najnovijim zbivanjima. Imali smo sreće. Rekao sam da će naš šef da pošalje zalagaonicama letke s opisom vašeg sata?" „Da."

„Pronašli su ga. Sat je založen u Čikagu. Upravo traže čoveka koji ga je založio. Rekli ste da biste mogli da prepoznate svog napadača, zar ne?" „Tako je."

„Dobro. Čućemo se."

Džeri Taunsend je ušao u Larinu kancelariju. Bio je uzbuđen.

„Sastavio sam listu zvanica za našu zabavu. Što više razmišljam o toj zamisli, čini mi se da je bolja. Proslavićemo tvoj četrdeseti rođendan na dan otvaranja najvišeg oblakodera na svetu." Predao je Lari listu. „Uključio sam i potpredsednika. On je tvoj veliki obožavatelj."

Lara je letimično pregledala listu gostiju. Izgledala je kao odeljak „ko je ko" među važnim ličnostima iz Vašingtona, Njujorka i Londona. Bili su tu vladini službenici, rok zvezde, osobe iz sveta filma... Bilo je impresivno.

„Sviđa mi se", rekla je Lara. „Hajde to zaista i da uradimo."

Taunsend je stavio popis u džep. „U redu. Štampaćemo pozivnice i poslaćemo ih. Već sam nazvao Karlosa i rekao mu da rezerviše Veliku plesnu dvoranu i da pripremi tvoj najdraži meni. Računamo na dvesta ljudi. Uvek možemo da dodamo ili oduzmemo par njih, ako baš moramo. Usput, ima li vesti o Rinu?"

Lara je tog jutra razgovarala s Terijem Hilom. „*Istražni sud sprovodi istragu, Laro. Postoji mogućnost da protiv tebe podignu krivičnu prijavu.*"

„*Kako mogu? To što sam razgovarala s Polom Martinom ne dokazuje ništa. Mogli smo da razgovaramo o svetskoj politici, njegovim čirevima ili nečem sasvim desetom.*"

„*Laro, nemoj da se ljutiš na mene. Ja sam na tvojoj strani.*"

„Tada učini nešto. Ti si moj advokat. Zaboga, izvuci me iz toga.“

„Ne, sve je u redu“, rekla je Džeriju Taunsendu.

„Dobro. Čujem da ti i Filip idete na gradonačelnikovu večeru u subotu.“

„Da.“ Htela je da odbije poziv, ali Filip ju je nagovarao da ide.

„Potrebni su ti ti ljudi. Ne možeš da dopustiš da ih uvrediš. Želim da pođeš.“

„Ne idem bez tebe, ljubavi.“

Duboko je udahnuo. „U redu. Poći ću s tobom. Izgleda da je došlo vreme da prestanem da se ponašam kao pustinjač.“

U subotu uveče Lara je pomogla Filipu da se obuče. Stavila mu je dugmad na rukave košulje i zavezala mu kravatu.

Stajao je tamo, proklinjući u sebi svoju bespomoćnost.

„Baš kao Ken i Barbi, zar ne?“

„Molim?“

„Ništa.“

„Tako, ljubavi. Bićeš najzgodniji muškarac na prijemu.“ „Hvala.“

„Bolje da se obučem“, rekla je Lara. „Gradonačelnik ne voli da čeka.“ „Biću u biblioteci“, rekao je Filip.

Pola sata kasnije Lara je ušla u biblioteku. Izgledala je zanosno. Na sebi je imala belu večernju *oskar de la renta* haljinu. Na ruci joj je bila dijamantska narukvica koju joj je poklonio Filip.

Filipu je bilo teško da zaspi to veče. Gledao je Laru koja je spavala pored njega i pitao se kako je mogla lažno da optuži Marijen za krađu narukvice. Znao je da mora da je suoči s tim, ali prvo je želeo da razgovara s Marijen. Rano ujutro, dok je Lara još spavala, Filip se obukao i otišao iz apartmana. Uzeo je taksi i dovezao se do Marijeninog stana. Pozvonio je i čekao.

Pospani glas je pitao: „Ko je to?“

„Filip. Moram da razgovaram s tobom.“

Vrata su se otvorila i pojavila se Marijen.

„Filipe? Nešto nije u redu?“

„Moramo da razgovaramo.“

„Uđi.“

Ušao je u stan. „Žao mi je ako sam te probudio“, rekao je Filip, „ali ovo je veoma važno.“ „Šta se dogodilo?“

Duboko je udahnuo. „Bila si u pravu u vezi s narukvicom. Lara ju je nosila sinoć. Dugujem ti izvinjenje. Mislio sam... možda si... Samo sam želeo da kažem da mi je žao.“

Marijen je tiho rekla: „Naravno da si želeo da joj veruješ. Ona je tvoja supruga.“
„Razgovaraću s njom danas, ali prvo sam želeo da razgovaram s tobom.“ Marijen ga je pogledala. „To mi je drago. Ne želim da joj govoriš bilo šta o tome.“
„Zašto da ne?“ pitao je Filip. „I zašto je učinila tako nešto?“
„Ne znaš, zar ne?“
„Iskreno rečeno, ne znam. To nema smisla.“
„Mislim da je poznaješ bolje od mene. Lara te ludo voli. Učinila bi sve da te zadrži. Ti si verovatno jedina osoba koju je ikada volela. Potreban si joj, Filipe. A ona je potrebna tebi. Jako je voliš, zar ne, Filipe?“
„Da.“
„Hajde onda da zaboravimo sve. Ako joj sve ispričaš, od toga neće biti nikakve koristi i samo će pogoršati vaše odnose. Ja lako mogu da nađem novi posao.“
„Ali to nije pošteno prema tebi, Marijen.“
Kiselo se nasmešila. „Život nije uvek pošten, zar ne?“ *Da jeste, ja bih bila gospođa Adler.*
„Ne brini se. Biće mi dobro.“
„Barem mi dopusti da učinim nešto za tebe. Daj da ti dam nešto para da ti nadoknadim nekako...“
„Hvala, ali ne.“
Toliko je toga želela da mu kaže, ali znala je da je to beznadežno. On je bio zaljubljen. Rekla je samo: „Vrati joj se, Filipe.“

Gradilište je bilo na čikaškoj Aveniji Vabaš, južno od Lupa. Bila je to poslovna zgrada od dvadeset i pet spratova, napola završena. Neoznačeni policijski automobil parkirao se na uglu i iz njega su izašla dva detektiva. Prišli su gradilištu i zaustavili jednog od radnika.
„Gde je vam je poslovođa?“
Ovaj je pokazao na velikog, krupnog čoveka koji se drao na jednog od radnika. „Tamo je.“
Detektivi su mu prišli. „Jeste li vi ovde šef?“
Okrenuo se i nestrpljivo rekao: „Nisam jedino šef, ja i radim. Šta hoćete?“
„Da li je ovde zaposlen čovek po imenu Džesi Šo?“
„Šo? Naravno. Ovde je.“ Poslovođa je pokazao čoveka koji je radio na čeličnim skelama na visini od dvanaest spratova.
„Možete li ga zamoliti da siđe?“
„Ne mogu, šta vam je? On ima posla...“
Jedan od detektiva je izvukao policijsku značku. „Pozovite ga.“ „U čemu je problem? Da li je Džesi možda upao u neku nevolju?“ „Ne, samo želimo da razgovaramo s njim.“
„U redu.“ Predradnik se okrenuo jednom od ljudi koji su radili u blizini.
„Popni se gore i reci Džesiju da siđe.“

„Dobro.“

Nekoliko minuta kasnije Džesi Šo je prišao dvojici detektiva. „Ovi ljudi žele da razgovaraju s tobom“, rekao je predradnik i otišao. Džesi se nacerio dvojici detektiva. „Hvala. Dobro bi mi došla pauza. Mogu li da vam pomognem?“

Jedan od detektiva je izvukao ručni sat. „Je li ovo vaš sat?“ Osmeh mu je nestao s lica. „Ne.“ „Jeste li sigurni?“

„Da.“

„Pokazao je na svoju ruku.“

„Ja nosim *seiko*.“

„Ali založili ste ovaj sat.“

Šo je oklevao. „Ah, da, jesam. Onaj matori gad mi je dao samo petsto dolara za njega. A vredi najmanje...“

„Rekli ste da ovo nije vaš sat.“

„Tako je. I nije moj.“

„Otkud vam ovaj sat?“

„Našao sam ga.“

„Zaista? Gde?“

„Pored trotoara, blizu moje zgrade.“ Uživljavao se u svoju priču. „Ležao je u travi kad sam izašao iz auta. Sunce ga je obasjalo, pa je svetlucao. Tako sam ga i video.“

„Sva sreća da nije bilo oblačno.“

„Da.“

„Gospodine Šo, volite li da putujete?“

„Ne.“

„Baš šteta. Moraćete da otputujete u Njujork. Pomoći ćemo vam da se spakujete.“

Kad su stigli u Šoov stan, dva detektiva su počela da ga pregledaju.

„Stanite!“ rekao je Šo. „Imate li nalog za pretres?“

„Ne treba nam nalog. Samo vam pomažemo da spakujete stvari.“

Jedan od detektiva gledao je u orman za stvari. Visoko na polici bila je kutija od cipela. Spustio ju je i otvorio. „Isuse!“ rekao je „Vidi šta nam je to doneo Deda Mraz.“

Lara je bila u svojoj kancelariji, kad se Ketin glas začuo preko interfona. „Gospodin Tili je na četvrtoj liniji, gospođice Kameron.“

Tili je vodio projekat *Kameron tauers*. Lara je podigla slušalicu. „Halo?“

„Jutros smo imali mali problem, gospođice Kameron.“

„Da?“

„Izbio je požar. Ugasili smo ga.“

„Šta se dogodilo?“

„Došlo je do eksplozije u rashladnom uređaju. Pokvario se transformator. Došlo je do kratkog spoja. Izgleda da ga je neko pogrešno postavio.“

„Koliko je loše?“

„Pa, izgleda da ćemo izgubiti dan-dva. Do tada bi trebalo sve da sredimo i da ga ponovo postavimo.“

„Javljajte mi kako napredujete.“

Lara se svake večeri vraćala kući u kasne sate, zabrinuta i iscrpljena.

„Zabrinut sam za tebe,“ rekao je Filip. „Da li ja mogu nekako da ti pomognem?“

„Nikako, ljubavi. Hvala ti.“ Uspela je da se nasmeši. „Samo imam neke probleme u kancelariji.“

Zagrlio ju je. „Jesam li ti ikad rekao da sam lud za tobom?“ Pogledala ga je i nasmešila se. „Reci mi to još jednom.“ „Lud sam za tobom.“

Čvrsto ga je zagrlila. *To je ono što želim. To je ono što mi treba.* „Ljubavi, kad rešim te problemčiće, mogli bismo negde da otputujemo. Samo nas dvoje.“

„Dogovoreno.“

Jednog dana, pomislila je Lara, moraću da mu kažem šta sam uradila s Marijen. Znam da to nije bilo u redu. Ali umrla bih da ga izgubim.

Sledećeg dana, Tili je ponovo nazvao. „Da li ste vi otkazali narudžbinu mer-mera za podove u predvorju?“

Lara je rekla polako: „Zašto bih uradila tako nešto?“

„Ne znam. Neko jeste. Mermer je trebalo da bude dostavljen danas. Kad sam ih nazvao, rekli su da ste ga otkazali pre dva meseca.“

Lara se pušila od besa. „A, tako znači.... Koliko kasnimo?“

„Još nisam siguran.“

„Recite im da požure.“

Keler je ušao u Larinu kancelariju.

„Bojim se da su banke postale nervozne, Laro. Ne znam koliko dugo još mogu da ih držim na distanci.“

„Samo dok *Kameron tauers* bude završen. Gotovo da smo uspeli, Hauarde. Završićemo ga za samo tri meseca.“

„Rekao sam im to“, uzdahnuo je. „U redu. Ponovo ću da razgovaram s njima.“

Začuo se Ketin glas preko interfona. „Gospodin Tili je na prvoj liniji.“

Lara je pogledala Kelera. „Nemoj da ideš.“ Podigla je slušalicu.

„Da?“ rekla je Lara.

„Imamo još jedan problem, gospođice Kameron.“

„Slušam“, rekla je Lara.

„Liftovi su u kvaru. Programi su im neusklađeni, a signali su totalno poremećeni. Kad pritisneš dugme za dole, ideš gore. Pritisneš osamnaesti sprat i završiš u podrumu. Nikada nisam video ništa slično."

„Mislite li da je to namerno neko uradio?"

„Teško je reći. Možda je posredi samo nemarnost."

„Koliko će vam trebati da to sredite?"

„Već sam poslao ljude da to poprave."

„Javljajte mi se." Spustila je slušalicu.

„Je li sve u redu?" pitao je Keler.

Lara je izbegla odgovor. „Hauarde, jesi li u poslednje vreme čuo bilo šta o Štivu Merčisonu?"

Iznenadeno ju je pogledao. „Ne. Zašto?" „Samo sam se pitala."

Udruženje banaka koje je finansiralo *Kameron enterprajzis* imalo je dobre razloge za zabrinutost. U nevolji nije bio samo Kameron *enterprajzis*; većina njihovih klijenata imala je ozbiljne probleme. Situacija s akcijama visokog rizika postala je katastrofalna i to je ugrozilo kompanije koje su zavisile od njih.

Hauard Keler je bio u sobi sa šest bankara, a raspoloženje je bilo sumorno.

„Kasnite s otplatom gotovo sto miliona dolara duga", rekao je njihov predstavnik. „Bojim se da više ne možemo da vam izlazimo u susret."

„Zaboravljate nekoliko stvari", podsetio ih je Keler. „Kao prvo, dozvola za kazino u Rinu biće obnovljena svakog časa. Dotok svežeg kapitala će lako da reši problem deficita. Kao drugo, *Kameron tauers* napreduje po planu. Biće završen za devedeset dana. Zakupljeno je već sedamdeset posto prostora, a kad bude završen, svi će se gurati da se tamo smeste. Gospodo, vaš novac ne može biti sigurniji. Ovde se radi o čaroliji Lare Kameron."

Ljudi su se pogledali.

Njihov predstavnik je rekao: „Trebalo bi o tome međusobno da razgovaramo i zatim da vam javimo."

„Dobro. Reći ću gospođici Kameron."

* * *

Keler je podneo izveštaj Lari.

„Mislim da će biti uz nas", rekao joj je. „Ali u međuvremenu, moraćemo da prodamo još nekoliko zgrada da bismo se održali na površini."

„Učini to.“

Lara je dolazila u kancelariju rano ujutro i odlazila kasno uveče, očajnički se boreći da spase svoje carstvo. Vrlo malo je viđala Filipa. Nije želela da ga opterećuje time koliko ima problema. *Ima on dovoljno vlastitih problema*, pomislila je ona. *Ne mogu da ga opterećujem novima.*

U ponedjeljak, u šest ujutro, ponovo je nazvao Tili. „Mislim da bi bilo dobro da dođete, gospođice Kameron.“

U Lari se javila loša slutnja. „Šta se događa?“

„Bolje da sami pogledate.“

„Dolazim.“

Lara je nazvala Keleru. „Huarde, pojavio se još jedan problem u vezi s *Kameron tauersom*. Doći ću po tebe.“

Polu sata kasnije bili su na putu za gradilište.

„Da li je Tili rekao u čemu je problem?“ pitao je Keler.

„Nije, ali više ne verujem u nesrećne slučajeve. Razmišljala sam o našem razgovoru. Stiv Merčison je zaista želeo to zemljište. Ja sam mu ga uzela.“

Kad su stigli do gradilišta, videli su ogromne sanduke obojenog stakla koji su ležali na zemlji i kamione koji su dovozili još stakla. Tili je požurio do Lare i Keleru.

„Drago mi je da ste ovde.“

„U čemu je problem?“

„Ovo nije staklo koje smo naručili. Boja je pogrešna i pogrešno je izrezano. Nećemo moći da ga postavimo na našu zgradu.“

Lara i Keler su se pogledali. „Možemo li ponovo da ga izrežemo?“, pitao je Keler.

Tili je zatresao glavom. „Nema šanse. Završili biste s gomilom silikata.“

Lara je pitala: „Od koga smo to naručili?“

„Od fabrike stakla iz Nju Džerzija.“

„Nazvaću ih“, rekla je Lara. „Koji nam je krajnji rok da ovo završimo kako treba?“

Tili je stajao tamo i računao. „Ako staklo stigne za dve nedelje, moći ćemo sve da sredimo. Neće biti lako, ali ćemo to nekako da izvedemo.“

Lara se okrenula prema Keleru. „Idemo.“

Oto Karp je bio direktor fabrike stakla *Nju Džerzi panel*. Javio se na telefon gotovo istog trenutka kada je ona pozvala.

„Da, gospođice Kameron? Čuo sam da imate problem.“

„Ne“, planula je Lara, „vi imate problem. Isporučili ste nam pogrešno staklo. Ako nam ne pošaljete pravu narudžbinu za dve nedelje, tužiću vašu firmu i uništiću je. Zadržavate projekat vredan trista miliona dolara.“

„Ne razumem. Pričekajte malo, molim vas.“ Nestao je na gotovo pet minuta. Kada se vratio na telefon, rekao je: „Užasno mi je žao, gospođice Kameron, ali narudžbina je bila pogrešno napisana. Dogodilo se da je...“

„Baš me je briga šta se dogodilo“, prekinula ga je Lara. „Želim samo da nam pošaljete ono što smo naručili.“

„Sa zadovoljstvom ću to da uradim.“

Lara je osetila iznenadno olakšanje. „Kada ćemo moći da dobijemo to staklo?“ „Za dva ili tri meseca.“

„Dva ili tri meseca! To je nemoguće. Treba nam odmah.“

„Rado bih vam pomogao“, rekao je Karp. „Ali nažalost, kasnimo s narudžbinama.“

„Ne shvatate“, rekla je Lara. „Ovo je hitan slučaj i...“

„Potpuno vas razumem. Učiniću sve što je u našoj moći. Dobićete ono što ste naručili za dva, najviše tri meseca. Žao mi je što ne možemo bolje...“

Lara je tresnula slušalicu. „Ne mogu da verujem“, rekla je Lara. Pogledala je Tillija. „Možemo li da sklopimo posao s nekom drugom kompanijom?“

Tili je rukom protrljao čelo. „Sad je kasno. Da odemo kod nekog drugog, oni bi počeli od nacрта, a i njihove ostale mušterije bi imale prednost u odnosu na nas.“

Keler je rekao: „Laro, mogu li s tobom da razgovaram na trenutak?“ Odveo ju je na stranu. „Mrzim što ovo moram da ti predložim, ali...“

„Nastavi.“

„Tvoj prijatelj Pol Martin bi mogao ovde da ima neke veze u fabrici. Ili možda poznaje nekog ko zna nekog drugog u fabrici.“

Lara je klimnula glavom. „Dobra zamisao, Huarde. Proveriću.“

Dva sata kasnije, Lara je sedela u kancelariji Pola Martina.

„Da samo da znaš koliko sam srećan što si nazvala“, rekao je advokat. „Prošlo je toliko vremena. Bože, izgledaš prekrasno, Laro!“

„Hvala, Pole.“

„Kako mogu da ti pomognem?“

Lara je rekla, oklevajući: „Izgleda da ti dolazim uvek kad sam u problemima.“

„Uvek sam spreman da ti pomognem, zar ne?“

„Da. Dobar si prijatelj.“ Uzdahnula je. „A sada mi je potreban dobar prijatelj.“

„U čemu je problem? Još jedan štrajk?“

„Ne. Radi se o *Kameron tauersu*.“

Namrštio se. „Čuo sam da sve napreduje po planu.“

„Napredovalo je. Mislim da je Stiv Merčison odlučio da sabotira čitav projekat. Želi da mi se osveti. Mnoge stvari s tom zgradom iznenada su pošle naopako. Do sada sam se nekako snalazila. Sada... imamo zaista veliki problem. Zbog njega bismo mogli da kasnimo sa završetkom radova. Naša dva najveća zakupca mogla bi da odustanu, a to ne srne da se dogodi.”

Duboko je udahnula, pokušavajući da suspregne bes. „Pre šest meseci naručili smo obojeno staklo od fabrike stakla iz Nju Džerzija. Jutros smo primili pošiljku. To nije naše staklo.”

„Jesi li ih nazvala?”

„Da, ali su mi rekli da će tek za dva ili tri meseca moći da isporuče novo staklo. A meni je ono potrebno u roku od dve nedelje. Dok staklo ne bude postavljeno, ne mogu da radim ništa drugo. Radnici su već sad prestali da rade. Ako ta zgrada ne bude završena u roku, izgubiću sve što imam.”

Pol Martin ju je pogledao i tiho je rekao: „Ne, nećeš. Videću šta mogu da uradim.”

Laru je preplavio osećaj olakšanja. „Pole, ja...” Bilo joj je teško da pronađe prave reči. „Hvala ti.”

Uhvatio ju je za ruku i nasmešio se. „Dinosaur se još uvek drži”, rekao je. „Sutra ću ti javiti kako stoje stvari.”

Sledećeg jutra, Larin privatni telefon je zazvonio prvi put nakon nekoliko meseci. Nestrpljivo je podigla slušalicu. „Pole?”

„Halo, Laro. Malo sam popričao s nekim svojim prijateljima. Neće biti lako, ali je izvodljivo. Obećali su mi isporuku nedelju dana nakon sledećeg ponedeljka.”

Onoga dana kad je staklo trebalo da stigne, Lara je ponovo nazvala Pola Martina.

„Staklo još nije stiglo, Pole”, rekla je Lara.

„Da?” usledila je tišina. „Proveriću šta se dogodilo.” Glas mu je postao mekši. „Znaš, mala, jedina dobra stvar u vezi s tim je što mogu ponovo da razgovaram s tobom.”

„Da. Ja... Pole... ako ne dobijem to staklo na vreme...”

„Dobićeš ga. Nemoj da posustaješ.”

Do kraja nedelje nije bilo ničeg novog.

Keler je ušao u Larinu kancelariju. „Upravo sam razgovarao s Tilijem. Krajnji rok nam je u petak. Ako staklo stigne do tada, sve će biti u redu. Inače smo gotovi.”

Do četvrtka se još uvek ništa nije promenilo.

Lara je otišla da vidi *Kameron tauers*. Radnici nisu bili tamo. Zgrada se veličanstveno uzdizala do neba, zasenjujući sve oko sebe. Biće to prekrasna zgrada. Spomenik u njenu čast. *Neću dopustiti da propadne*, odlučno je pomislila Lara.

Lara je nazvala Pola Martina.

„Žao mi je“, rekla je njegova sekretarica. „Gospodin Martin nije u kancelariji. Imate li bilo kakvu poruku?“

„Molim vas, recite mu da me nazove“, rekla je Lara. Okrenula se prema Keleru. „Imam predosećaj koji želim da proveriš. Pogledaj da nije slučajno Stiv Merčison vlasnik fabrike stakla.“

Trideset minuta kasnije Keler se vratio u Larinu kancelariju. Bio je bleđ.

„Dakle? Jesi li saznao ko je vlasnik fabrike stakla?“

„Da“, rekao je polako. „Registrovana je u Delaveru. Vlasnik je *Etna enterprajzis*.“

„*Etna enterprajzis*?“

„Tako je. Kupili su je pre godinu dana. *Etna enterprajzis* pripada Polu Martinu.“

by voku

Trideset treće poglavlje

Loš publicitet koji je pratio *Kameron enterprajzis* se nastavio. Novinari koji su pre zdušno hvalili Laru, sada su se okrenuli protiv nje.

Džeri Taunsend je otišao do Hauarda Kelera.

„Zabrinut sam“, rekao je Taunsend.

„U čemu je problem?“

„Jesi li čitao novine?“

„Da. Imaju sezonu lova.“

„Zabrinut sam zbog rođendanske zabave, Hauarde. Poslao sam pozivnice. Zbog ovog lošeg publiciteta me sad svi odbijaju. Gadovi se boje da bi mogli da se zaraze. To je pravi fijasko.“

„Šta predlažeš?“

„Da otkazemo zabavu. Smisliću već neki izgovor.“

„Mislim da si u pravu. Ne želim da dovedemo Laru u neugodnu situaciju.“

„Dobro. Otkazaću. Hoćeš li da je obavestiš o tome?“

„Da.“

Nazvao je Teri Hil.

„Upravo sam primio obaveštenje da moraš da svedočiš pred istražnim sudom u Rinu, prekосуtra. Poći ću s tobom.“

Transkript sa ispitivanja Džesija Šoa. Ispitivanje je sproveo poručnik Sal Mansini.

M: Dobro jutro, gospodine Šo. Ja sam poručnik Mansini. Jeste li svesni da stenograf beleži ovaj razgovor? Š: Naravno.

M: I odrekli ste se prava na advokata?

Š: Ne treba mi advokat. Samo sam našao sat, zaboga, a dovukli su me ovde kao zver.

M: Gospodine Šo, znate li ko je Filip Adler? Š: Ne. Zar bih trebalo to da znam? M: Niko vam nije platio da ga napadnete? Š: Rekao sam vam - nikad nisam čuo za njega. M: Čikaška policija je pronašla pedeset hiljada dolara gotovine u vašem stanu. Odakle vam taj novac?

Š: (Ne odgovara)

M: Gospodine Šo?

Š: Dobio sam na kocki.

M: Gde?

Š: Konjske trke... utakmice... znate već.

M: Imate mnogo sreće, zar ne?

Š: Da. Valjda.

M: Trenutno imate posao u Čikagu. Zar ne?

Š: Da.

M: Jeste li ikada radili u Njujorku? Š: Pa, jednom jesam.

M: Imam policijski izveštaj u kome piše da ste radili na kranu na građevini u Kvinsu, kada je u nesrećnom slučaju poginuo građevinski predradnik Bil Vitman. Da li sam u pravu?

Š: Da. Bila je to nezgoda na poslu.

M: Koliko dugo ste bili na tom poslu?

Š: Ne sećam se.

M: Dajte da vam osvežim pamćenje. Bili ste na tom poslu tačno sedamdeset i dva sata. Doputovali ste avionom iz Čikaga dan pre nezgode s dizalicom i vratili se u Čikago dva dana kasnije. Da li sam u pravu?

Š: Valjda jeste.

M: Prema dokumentima *Amerikan erlajnsa*, otputovali ste iz Čikaga u Njujork dva dana pre napada na Filipa Adlera i vratili ste se u Čikago sledećeg dana. Koja je bila svrha tako kratkog puta?

Š: Hteo sam da vidim neke predstave u Njujorku.

M: Sećate li se naziva predstava koje ste tada gledali?

Š: Ne. To je bilo pre dosta vremena.

M: U vreme nezgode s dizalicom, ko je bio vaš poslodavac? Š: *Kameron enterprajzis*. M: A na gradilištu u Čikagu? Š: *Kameron enterprajzis*.

* * *

Hauard Keler je bio na sastanku s Larom. Proteklih sat vremena razgovarali su o tome šta mogu da preduzmu protiv lošeg publiciteta koji dobija njihova kompanija. Kad je sastanak trebalo da se završi, Lara je upitala: „Imamo li još nešto?”

Hauard se namrštitio. Neko mu je rekao da treba nešto da kaže Lari, ali nije mogao da se seti šta. *Ah, "dobro, verovatno nije važno.*

Sims, batler, rekao je Filipu: „Telefonski poziv za vas, gospodine Adlere. Poručnik Mansini.”

Filip je podigao slušalicu. „Dobar dan, poručnice. Šta mogu da učinim za vas?”

„Imam neke vesti za vas, gospodine Adlere.” „Šta je bilo? Jeste li ga pronašli?”

„Radije bih došao da lično razgovaram s vama o tome. Je li to u redu?” „Naravno.”

„Doći ću za jedan sat.”

Filip je spustio slušalicu, pitajući se o čemu to detektiv nije hteo da razgovara s njim preko telefona.

Kada je Mansini stigao, Sims ga je uveo u biblioteku.

„Dobar dan, gospodine Adlere.“

„Dobar dan. Šta se događa?“

„Uhvatili smo čoveka koji vas je napao.“

„Jeste li? Iznenaden sam“, rekao je Filip. „Mislio sam da ste rekli daje nemoguće uhvatiti takve pljačkaše.“ „On nije običan pljačkaš.“ Filip se namrštio. „Ne razumem.“

„On je građevinski radnik. Radi u Čikagu i Njujorku. Ima policijski do-sije - napad i provala. Založio je vaš sat, pa smo uzeli njegove otiske prstiju. Mansini je podigao ručni sat. „Ovo je vaš sat, zar ne?“

Filip ga je posmatrao, ne želeći da ga dodirne. Podsećao ga je na užasan trenutak kada gaje onaj čovek zgrabio za ruku i zasekao je nožem. Oklevajući, pružio je ruku i uzeo sat. Pogledao je poledinu gde su bila izgrebana neka slova posvete koja je bila ugravirana na njemu. „Da. Moj je.“

Poručnik Mansini je ponovo uzeo sat. „Zadržaćemo ga neko vreme kao dokazni materijal. Želeo bih da sutra dođete u policijsku stanicu i da iden-tifikujete tog čoveka.“

Pomisao na to da će ponovo da se sretne sa svojim napadačem, licem u lice, ispunila je Filipa iznenadnim besom. „Doći ću.“

„Adresa je Polis Plaža broj 1, soba dvesta dvanaest. U deset sati?“

„U redu.“ Namrštio se. „Šta ste mislili kada ste rekli da to nije bio običan pljačkaš?“

Poručnik Mansini je oklevao. „Plaćeno mu je da vas napadne.“

Filip se zagledao u njega, zapanjen. „Šta?“

„Ono što vam se dogodilo nije bila nezgoda prilikom napada. Bilo mu je plaćeno pedeset hiljada dolara da vas povredi.“

„Ne mogu da verujem“, rekao je Filip polako. „Ko bi mu platio pedeset hiljada dolara da me osakati?“

„Unajmila ga je vaša supruga.“

Trideset četvrto poglavlje

„Unajmila ga je vaša supruga!“ Filip je bio zaprepašćen. *Lara? Zar je Lara mogla da učini nešto tako užasno? Ali zašto bi to uradila?*

„Ne razumem zašto svaki dan vežbaš. Ne moraš da održiš koncert...“

„Ne moraš da ideš. Ja želim muža. Ne povremenog... Pa nisi ti neki trgovački putnik...“

„Optužila me je da sam ukrala dijamantsku narukvicu koju si joj poklonio. Učinila bi sve da te zadrži...“

I Elerbi: „Jesi li razmišljao o tome da ograničiš koncerte? Razgovarao sam s Larom.“

Lara.

U policijskoj stanici je bio u toku sastanak javnog tužioca, policijskog komesara i poručnika Mansinija.

Državni tužilac je rekao: „Nemamo posla s bilo kim. Ta žena je vrlo uti-cajna. Koliko čvrstih dokaza imate, poručnice?“

Mansini je rekao: „Proverio sam kadrovsko odeljenje u *Kameron enterprajzisu*. Džesi Šo je bio unajmljen na zahtev Lare Kameron. Pitao sam ih i da li je ikada lično zaposlila nekoga u građevinskoj ekipi. Odgovor je bio 'ne!'“.

„Šta još imate?“

„Kružile su glasine da se šef konstrukcije po imenu Bil Vitman hvalio svojim kompanjonima kako zna nešto o Lari Kameron što će ga učiniti bogatim. Ubrzo nakon toga, ubila ga je dizalica kojom je upravljao Džesi Šo. Šoa su povukli s posla u Čikagu i pozvali u Njujork. Nakon nesreće odmah se vratio u Čikago. Nema sumnje da je to bilo plaćeno ubistvo. Čak je i njegovu avionsku kartu platio *Kameron enterprajzis*.“

„Šta je s napadom na Adlera?“

„Isti naručilac. Šo je avionom doputovao u Čikago dva dana pre napada i otišao je sledećeg dana. Da nije postao pohlepan i odlučio da zaradi još nešto novca i založio sat, umesto da ga baci, nikada ga ne bismo uhvatili.“

Policijski komesar je pitao: „Šta je sa motivom? Zašto bi ona to učinila to svom suprugu?“

„Razgovarao sam s njihovom poslugom. Lara Kameron je bila luda za svojim mužem. Jedina stvar oko koje su se svađali bili su njegovi odlasci na koncertne turneje. Želela je da on više bude kod kuće.“

„A sada je kod kuće.“

„Baš tako.“

Javni tužilac je pitao: „Šta ona kaže? Da li to sve poriče?“ „Još uvek je nismo ispitivali. Hteli smo prvo da razgovaramo s vama i da vidimo kako stoje stvari.“

„Rekli ste da Filip Adler može da identifikuje Šoa?“

„Da.“

„Dobro.“

„Zašto ne pošaljete nekog od vaših ljudi da ispita Laru Kameron? Prove-rite šta ona ima da kaže.“

Lara je bila na sastanku s Hauardom Kelerom kada se oglasio interfon. „Poručnik Mansini želi da vas vidi.“

Lara se namrštila. „Zbog čega?“

„Nije rekao.“

„Pošalji ga unutra.“

Poručnik Mansini je znao da hoda po tankom ledu. Bez čvrstih dokaza biće mu teško da izvuče bilo šta od Lare Kameron. *Ali moram da pokušam*, pomislio je. Nije očekivao da će tamo sresti Hauarda Kelera.

„Dobar dan, poručnice.“

„Dobar dan.“

„Upoznali ste Hauarda Kelera.“ „Naravno. Najbolji bejzbol bacač u Čikagu.“ „Kako mogu da vam pomognem?“ pitala je Lara. To je bio nezgodan deo. *Prvo utvrdi da li je poznavala Džesija Šoa, a onda je navodi dalje.*

„Uhapsili smo čoveka koji je napao vašeg supruga.“

Posmatrao je njeno lice.

„Jeste? Šta...?“

Hauard Keler ju je prekinuo. „Kako ste ga uhvatili?“

„Založio je sat koji je gospođica Kameron poklonila svom suprugu.“ Mansini je ponovo pogledao Laru. Ime mu je Džesi Šo.

Izraz lica joj se nije ni najmanje promenio. *Dobra je*, pomislio je Mansini. *Damica je zaista dobra.*

„Poznajete li ga?“

Lara se namrštila. „Ne. Zar bi trebalo da ga poznajem?“ *Prvo saplitanje*, pomislio je Mancini. *Imam je.*

„Radio je na vašoj zgradi u Čikagu. Radio je za vas i projektu u Kvinsu. Upravljao je dizalicom koja je ubila čoveka.“

Pretvarao se da gleda u svoju beležnicu. „Nekog Bila Vitmana. Medicinski istražitelj je utvrdio da je u pitanju bila nesreća na poslu.“

Lari je zastao glas u grlu. „Da...“

Pre no što je mogla da nastavi, Keler je progovorio. „Gledajte, poručnice, imamo stotine ljudi koji rade za ovu kompaniju. Ne možete od nas da očekujete da ih sve poznajemo.”

„Vi ne poznajete Džesija Šoa?”

„Ne. I siguran sam da gospođica Kameron...”

„To bih voleo da čujem od nje, ako nemate ništa protiv.”

Lara je rekla: „Nikada nisam čula za tog čoveka.”

„Plaćeno mu je pedeset hiljada dolara da napadne vašeg supruga.”

„Ja... ja ne mogu da verujem!” Lice joj je iznenada izgubilo boju.

Sad je imam u šaci, pomislio je Mansini.

„Ne znate ništa o tome?”

Lara ga je posmatrala, a oči su joj iznenada zažagrole. „Želite li da kažete... Kako se usuđujete! Ako ga je neko na to naveo, hoću da znam ko je to!”

„Vaš suprug takođe, gospođice Kameron.”

„Razgovarali ste o tome sa Filipom?”

„Da, ja...”

Trenutak kasnije, Lara je izletela iz kancelarije.

Kada je Lara stigla do apartmana, Filip je već bio u spavaćoj sobi i pakovao se - prilično nespretno zbog svoje osakaćene ruke. „Filipe... Šta radiš to?”

Okrenuo se da je pogleda i bilo je kao da je vidi prvi put. „Odlazim.”

„Zašto? Pa valjda nisi poverovao toj... toj užasnoj priči.”

„Dosta je bilo laži, Laro.”

„Ali ja ne lažem. Moraš da me saslušаш. Nisam imala ništa s onim što ti se dogodilo. Znaš da te ne bih povredila ni za šta na svetu. Volim te, Filipe.”

Pogledao ju je. „Policija kaže da je taj čovek radio za tebe. Da mu je plaćeno pedeset hiljada dolara da... da uradi ono što je uradio.”

Zatresla je glavom. „Ne znam ništa o tome. Jedino znam da nisam imala ništa s tim. Veruješ li mi?”

Nemo ju je posmatrao.

Lara je stajala tamo neko vreme, a zatim se okrenula i izašla iz sobe.

Filip je proveo besanu noć u hotelu na donjem Menhetnu. Larina slika mu je stalno bila pred očima. „*Želela bih da znam nešto više o toj fondaciji. Možda bismo mogli da se nađemo i da porazgovaramo o tome...*”

„*Da li si oženjen?... Pričaj mi o sebi...*”

„*Kad slušam tvog Skarlatija, kao da sam u Napulju...*”

„*Sanjam snove od cigle, betona i čelika, a zatim ih ostvarujem...*”

„Došla sam u Amsterdam da te vidim...”

„Da li bi želeo da odem s tobom u Milano?”

„Razmazićete me, gospođice...” „To i hoću...”

I Larina toplina, brižnost, njeno razumevanje. *Zar sam mogao toliko pogrešno da je procenim?*

Kada je Filip stigao u policijsku stanicu, poručnik Mansini ga je čekao. Uveo je Filipa u malu prostoriju s podignutom platformom na jednom kraju.

„Samo je potrebno da ga identifikujete.”

Tako da mogu da ga povezu s Larom, pomislio je Filip.

Tamo je bilo poredano šest muškaraca, svi otprilike jednake građe i istih godina. Džesi Šo je bio u sredini. Kad ga je Filip ugledao, srce je naglo počelo da mu lupa. Mogao je da čuje njegov glas kako govori: „Daj mi svoj novčanik.” Mogao je da oseti užasan bol dok mu se nož zasecao u ruku. *Zar je Lara to zaista mogla da mi učini?* „Ti si jedini koga sam ikada volela.”

Poručnik Mansini je govorio: „Dobro pogledajte, gospodine Adlere.”

„Od sada ću da radim kod kuće. Potrebna sam Filipu...”

„Gospodine Adlere...”

„Naći ćemo ti najbolje doktore na svetu...” Uvek je bila uz njega, negovala ga je i brinula se o njemu. »Ako Muhamed neće ka bregu...”

„Hoćete li da mi ga pokažete?”

„Udala sam se jer sam bila ludo zaljubljena u tebe. I još uvek sam. Čak ako više nikad ne budemo vodili ljubav, biće mi dobro. Želim samo da me zagrliš i da me voliš...”¹ zaista je tako mislila.

A zatim poslednja scena u stanu. „Nisam imala ništa s tim što ti se dogodilo. Ne bih te povredila ni za šta na svetu...”

„Gospodine Adlere...”

Policija je sigurno pogrešila, pomislio je Filip. Zaboga, verujem joj. Nije to mogla da mi uradi!

Mansini je opet progovorio: „Ko je od njih vaš napadač?”

Filip ga je pogledao i rekao: „Ne znam.”

„Šta?”

„Ne vidim ga.”

„Rekli ste mi da ste ga dobro videli i da biste mogli da ga prepoznate.”

„Tako je.”

„Onda mi kažite koji je od ovih.”

„Ne mogu”, rekao je Filip. „On nije ovde.”

Lice poručnika Mansinija se smrklo: „Sigurni ste?”

Filip je ustao. „Potpuno sam siguran.“

„Onda je ovo sve, gospodine Adlere. Mnogo vam hvala na saradnji.“ *Moram da pronađem Laru*, pomislio je Filip. *Moram da pronađem Laru*.

Sedela je za stolom, gledajući kroz prozor. Filip joj nije poverovao. To ju je užasno bolelo. I Pol Martin. Naravno, on je stajao iza svega toga. Ali zašto je to učinio? „*Sećaš li se kad sam ti rekao da bi tvoj suprug trebalo da se više brine o tebi? Čini mi se da mu to baš i ne ide najbolje. Neko bi trebalo s njim da popriča o tome.*“ Da li je to bilo zbog toga što je voli? Ili je to čin osвете jer je mrzi?

Ušao je Huard Keler. Lice mu je bilo bledo i upalo. „Upravo su mi javili. Izgubili smo *Kameron tauers*, Laro. I *Sautern inšurens* i *Mjučual oversiz* se povlače jer ne možemo da završimo zgradu kad smo planirali. Nikako ne možemo da izađemo na kraj s otplatama hipoteka. Zamalo da nismo uspeli, zar ne? Najveći oblakoder na svetu. Laro... žao mi je. Znam koliko ti je to značilo.“

Lara se okrenula, a Keler je zaprepastio njen izgled. Lice joj je bilo bledo i imala je crne podočnjake. Izgledala je kao da je ošamućena, kao da je iz nje iscedena sva preostala snaga.

„Laro... da li si čula šta sam ti rekao? Izgubili smo *Kameron tauers*.“

Kada je progovorila, glas joj je bio neprirodno miran. „Čula sam te. Ne brini se, Huarde. Pozajmićemo na osnovu gradnje nekih drugih zgrada i sve ćemo da otplatimo.“

Plašila ga je. „Laro, više nemamo ništa na osnovu čega možemo da pozajmimo pare. Moraćeš da objaviš bankrot i...“

„Huarde..?“

„Da?“

„Može li žena suviše da voli muškarca?“

„Molim?“

Glas joj je bio beživotan. „Filip me je napustio.“

To je objašnjavalo mnogo toga. „Ja... žao mi je, Laro.“

Na licu joj je bio čudan smešak. „Zanimljivo, zar ne? Gubim sve odjednom. Prvo Filipa, a sada i moje zgrade. Znaš li šta je to, Huarde? To je sudbina, to su sudaje. Protiv mene su. Ne možeš da se boriš protiv sudaja, zar ne?“

Nikad je nije video tako satrtu bolom. To ga je razdiralo. „Lara...“

„Još nisu gotove sa mnom. Danas moram da odem u Rino, na saslušanje pred istražnim sudom. Ako...“

Interfon je zazvonio. „Ovde je poručnik Mansini.“

„Pošalji ga unutra.“

Huard Keler je upitno pogledao Laru. „Mansini? Šta sad on hoće?“

Lara je duboko udahнула. „Došao je da me uhapsi, Huarde.“

„Da te *uhapsi*? O čemu pričaš, Laro?"

Glas joj je bio veoma tih. „Misle da sam ja naručila napad na Filipa."

„To je smešno! Ne mogu..."

Vrata su se otvorila i ušao je poručnik Mansini. Stajao je tamo, gledajući ih nekoliko trenutaka, a onda je zakoračio napred.

„Imam nalog za vaše hapšenje."

Hauard Keler je pobledeo. Zaštitnički se postavio ispred Lare i rekao grubo: „Ne možete to da uradite. Ona nije ništa uradila."

„U pravu ste, gospodine Keler. Neću da uhapsim nju. Uhapsiću vas."

by voki

Trideset peto poglavlje

Transkript sa ispitivanja Hauarda Keleru. Ispitivanje sproveo detektiv poručnik Sal Mansini.

M: Jesu li vam pročitali prava, gospodine Keleru?

K: Da, jesu.

M: I odrekli ste se prava na advokata.

K: Ne treba mi advokat. Ionako bih sve priznao. Ne bih mogao da dopustim da se Lari bilo šta dogodi.

M: Platili ste Džesiju Šou pedeset hiljada dolara da napadne Filipa Adlera?

K: Da.

M: Zašto?

K: Bila je nesrećna zbog njega. Molila ga je da ostane kod kuće s njom, ali on ju je stalno ostavljao i odlazio na turneje.

M: I zbog toga ste naručili da ga osakate.

K: Nije bilo tako. Nisam hteo da Džesi ode tako daleko. Zaneo se.

M: Pričajte mi o Bilu Vitmanu.

K: Bio je gad. Hteo je da ucenjuje Laru. Nisam to mogao da mu dopustim. Uništio bi je.

M: Pa ste zbog toga naručili njegovo ubistvo?

K: Zbog Lare, da.

M: Da li je ona znala šta radite?

K: Naravno da nije. Nikada to ne bi dopustila. Ne. Vidite, ja sam bio ovde da je zaštitim. Sve što sam učinio, učinio sam zbog nje. Umro bih za nju.

M: Ili biste ubili za nju.

K: Mogu li nešto da vas pitam? Kako ste saznali da sam ja bio umešan? Kraj ispitivanja.

U policijskoj stanici je kapetan Bronson pitao Mansinija: „Zaista, kako si saznao da on stoji iza svega ovoga?“

„Ostavio je trag, a ja sam ga otkrio. Zamalo da sam ga prevideo. U dosijeu Džesija Šoa piše daje bio uhapšen kad mu je bilo sedamnaest godina jer je ukrao neku opremu za bejzbol od drugoligaške ekipe *Čikago Kabsa*. Proverio sam i, naravno, bili su u istoj ekipi. Tada je Keler pogrešio. Kad sam ga pitao, rekao mi je da nikad nije čuo za Džesija Šoa. Nazvao sam prijatelja koji je bio sportski urednik za čikaški *San tajms*. Sećao ih se obojice. Bili su prijatelji. Shvatio sam da je Keler sredio Šou posao kod *Kameron enterprajzisa*. Lara Kameron je zaposlila Džesija Šoa po Kelerovoj preporuci. Verovatno nikada nije ni videla Šoa.“

„Svaka čast, Sale.“

Mansini je zatresao glavom. „Znate šta? Na kraju bi se sve svelo na isto. Da ga nisam uhvatio, nego da sam nastavio da proganjam Laru Kameron, Hauard Keler bi sve priznao.”

Njen svet se rušio. Lara nije mogla da veruje da je baš Hauard Keler bio odgovoran za užasne stvari koje su se dogodile. *Sve je to uradio zbog mene*, pomislila je Lara. *Pokušaću da mu pomognem.*

Javila se Keti: „Stigao je automobil, gospođice Kameron. Jeste li spremni?”

„Da.” Krenula je u Rino, gde će svedočiti pred istražnim sudom.

Pet minuta nakon Larinog odlaska, Filip ju je nazvao telefonom u kancelariju.

„Žao mi je, gospodine Adlere. Baš ste se mimoišli. Već je na putu u Rino.”

Osetio je bolno razočaranje. Očajnički je želeo da je vidi, da je zamoli za oprostaj.

„Kad vam se javi, recite joj da je čekam.”

„Reći ću joj.”

Obavio je još jedan poziv koji je trajao desetak minuta i zatim nazvao Vilijama Elerbija.

„Bile... Ostajem u Njujorku. Podučavaću na Džulijardu.”

„Šta mogu da mi urade?”, pitala je Lara.

Teri Hil je rekao: „Zavisi. Saslušaće tvoje svedočenje. Mogu da presude da si nevinna, i u tom slučaju ti vraćaju kazino, ili mogu da zaključče da imaju dovoljno dokaza da te optuže. Ako presuda bude takva, čeka te krivični postupak i preti ti zatvor.”

Lara je nešto promrmljala. „Molim?”

„Kažem da je tata imao pravo. To je sudbina. To su suđaje.”

Saslušanje pred istražnim sudom je trajalo četiri sata. Laru su ispitivali o tome kako je kupila hotel i kazino. Kada su izašli iz dvorane, Teri Hil joj je stisnuo ruku. „Bila si vrlo dobra, Laro. Mislim da si ih uistinu zadivila. Nemaju čvrste dokaze protiv tebe, pa je vrlo verovatno da...” Prekinuo je u pola rečenice, zatečen. Lara se okrenula. Pol Martin je ušao u predvorje. Bio je obučen u staromodno odelo s prslukom, a seda kosa mu je bila začušljana isto kao i onda kad ga je Lara prvi put srela.

Teri Hil je rekao: „O, bože! Došao je da svedoči.” Okrenuo se Lari. „Koliko te mrzi?”

„Kako to misliš?”

„Laro, ako su mu ponudili da bude zaštićeni svedok i ako svedoči protiv tebe, gotova si. Ići ćeš u zatvor.”

Lara je pogledala prema Polu Martinu. „Ali onda... onda će da uništi i sebe.”

„Zato sam te pitao koliko te mrzi. Hoće li to da uradi samo da te uništi?”

Lara je rekla: „Ne znam.”

Pol Martin im je prišao. „Zdravo, Laro. Čujem da ti ide loše u poslednje vreme." U njegovim očima ništa nije moglo da se pročita. „Tako mi je žao."

Lara se setila reči Hauarda Kelera. „*On je Sicilijanac. A oni nikada ne opraštaju i nikada ne zaboravljaju.*" Nosio je u sebi tu goruću žeđ za osvetom, a ona nije imala pojma o tome.

Pol Martin se okrenuo da ode.

„Pole..."

Zastao je. „Da?"

„Moram da razgovaram s tobom."

Oklevao je na trenutak. „U redu."

Pokazao je niz hodnik, prema praznoj kancelariji. „Možemo tamo da razgovaramo."

Teri Hil ih je gledao kako ulaze u kancelariju. Za njima su se zatvorila vrata. Dao bi sve da je mogao da čuje njihov razgovor.

Nije znala odakle da počne. „Šta želiš, Laro?"

Bilo joj je mnogo teže nego što je očekivala. Kad je progovorila, glas joj je bio promukao. „Želim da meпустиš."

Podigao je obrve. „Kako ja mogu da te pustim? Ne držim te", rugao joj se. Jedva je disala.

„Zar ne misliš da si me dovoljno kaznio?"

Pol Martin je stajao nepomičan, a s lica ništa nije moglo da mu se pročita.

„Bilo nam je divno dok smo bili zajedno, Pole. Osim Filipa, ti si mi značio više od ikoga u životu. Dugujem ti više nego što ću ikad moći da vratim.. Zaista nisam želela da te povredim. Moraš da mi veruješ."

Bilo joj je teško da nastavi.

„Imaš moć da me uništiš. Da li je to ono što ti zaista želiš? Hoćeš li biti srećan ako me pošalješ u zatvor?" Borila se sa suzama. „Molim te, Pole. Vrati mi moj život. Molim te, prestani da se ponašaš prema meni kao prema neprijatelju..."

Pol Martin je samo stajao, a njegove crne oči nisu ništa odavale.

„Molim te za oprostaj... Ja... Suviše sam umorna da bih nastavila da se borim, Pole. Pobedio si..." Glas joj se slomio.

Neko je zakucalo na vrata i službenik suda je zavirio u sobu. „Pozvani ste na sud, čekaju vas, gospodine Martine."

Stajao je dugo gledajući Laru, a potom se okrenuo i otišao bez reči.

Gotovo je, pomislila je Lara. Sve je završeno.

Teri Hil je žurno ušao u kancelariju. „Da sam barem znao da će svedočiti! Sada možemo samo da čekamo."

Čekali su. Činilo se da saslušanje traje poput večnosti. Kad je Pol Martin konačno izašao iz dvorane za saslušanje, izgledao je umorno i iscrpljeno. *Ostario je*, pomislila je Lara. *A mene optužuje zbog toga*. Posmatrao ju je. Oklevao je trenutak, a zatim joj je prišao.

„Nikada neću moći da ti oprostim. Napravila si budalu od mene. Ali ti si bila nešto najlepše što mi se ikada dogodilo. Nisam im ništa rekao, Laro.”

Oči su joj se napunile suzama. „Oh, Pole. Nisam znala kako...”

„Smatraj to mojim rođendanskim poklonom. Srećan rođendan, mala.”

Gledala ga je kako odlazi i tek tada joj je sinulo šta je rekao. Tog dana je bio njen rođendan! Događaji su se nizali jedan za drugim, tako daje potpuno zaboravila na to. I na zabavu. Dvesta gostiju je čeka u *Kameron Plazi* na Menhetnu!

Lara se okrenula Teriju Hilu. „Moram večeras da se vratim u Njujork. Čekaju me na zabavi.byvoki Hoće li me pustiti?”

„Samo malo” rekao je Teri Hil. Nestao je u sobi za saslušanje i kad je izašao pet minuta kasnije, rekao je: „Možeš da odeš u Njujork. Istražni sud će doneti presudu ujutro, ali sada je to samo formalnost. Možeš da se vratiš večeras. Usput, tvoj prijatelj je rekao istinu. Ništa im nije kazao.”

Trideset minuta kasnije Lara je već bila na putu za Njujork.

„Jesi li dobro?” pitao je Teri Hil.

Pogledala ga je i rekla: „Naravno da jesam.” Na zabavi će se okupiti par stotina ljudi u njenu čast. Uzdignuće glavu. Ona je Lara Kameron.

Stajala je usred prazne Velike plesne dvorane i gledala je oko sebe. Stvorila sam ovo. Stvorila sam spomenike koji se uzdižu u nebo, koji su promenili živote hiljada ljudi širom Amerike. A sada će sve pripasti bezličnim bankarima. Mogla je jasno da čuje očev glas: „*Suđaje. Uvek su bile protiv mene.*” Pomislila je na Glejs Bej i mali pansion u kome je odrasla. Setila se kako je bila prestrašena prvog dana u školi: „*Zna li neko reč koja počinje slovom j?*”

Setila se stanara.

Bila Rodžersa: „*Prvo pravilo u poslu s nekretninama je TN. Nemoj to nikada da zaboraviš.*”

Čarlsa Kona: „*Jedem samo košer hranu a, nažalost, to u Glejs Beju ne mogu da dobijem.*”
„*Ako bih dobila tu zemlju... da li biste je zakupili na pet godina?*” „*Ne, Laro. Zakupio bih je na deset godina...*”

Šona Makalistera: „*Treba mi zaista dobar razlog da ti pozajmim pare!... Jesi li ikada imala ljubavnika?*”

I Hauarda Kelera: „*Pogrešila si u startu...*” »*Volela bih da počneš da radiš za mene...*”

A tada uspeh. Divan, sjajan uspeh. I Filip. Njen Lohinvar, muškarac koga je obožavala. To je bio najstrašnji gubitak.

Začula je glas: „Laro.

Okrenula se.

Bio je to Džeri Taunsend. „Karlos mi je rekao da si ovde." Prišao joj je. „Žao mi je zbog rođendanske zabave."

Pogledala gaje. „Šta... šta se dogodilo? "

Zagledao se u nju. „Zar ti Hauard nije rekao?"

„Šta je trebalo da mi kaže?"

„Većina ljudi je otkazala dolazak zbog lošeg publiciteta, pa smo zaključili da je najbolje da onda otkazemo čitavu zabavu. Zamolio sam Hauarda da ti to kaže."

„*Da budem iskren, u poslednje vreme imam problema s pamćenjem.*" Lara je rekla blago: „Nije važno." Poslednji put je pogledala tu prekrasnu dvoranu. „Imala sam svojih petnaest minuta, zar ne?" „Šta?"

„Ništa." Krenula je prema vratima.

„Laro, hajdemo do kancelarije. Moramo da sredimo neke stvari."

„U redu." *Verovatno više nikad neću biti u ovoj zgradi*, pomislila je Lara.

Dok su se liftom vozili do kancelarije, Džeri je rekao: „Čuo sam za Kelera. Teško je poverovati da je on odgovoran za to što se dogodilo."

Lara je zatresla glavom. „Ja sam odgovorna, Džeri. Nikad to sebi neću oprostiti."

„Nisi ti kriva."

Osetila je iznenadni talas usamljenosti. „Džeri, ako još nisi večerao..."

„Žao mi je, Laro. Večeras imam nekog posla."

„Oh. U redu je."

Vrata lifta su se otvorila i oni su izašli napolje.

„Papiri koje moraš da potpišeš su na stolu u konferencijskoj dvorani", rekao je Džeri. „Dobro."

Vrata konferencijske dvorane bila su zatvorena. Pustio je Laru da otvori vrata, a kad je to uradila, četrdeset glasova je zapevalo: „Srećan ti rođendan..."

Lara je stajala, zapanjena. Soba je bila puna ljudi s kojima je radila godinama - arhitekta, dobavljači i menadžeri gradnje. Bili su tu Čarls Kon i profesor Majers. Horas Gatman, Ket i otac Džerija Taunsenda. Ali jedini koga je Lara videla bio je Filip. Prilazio joj je, ispruženih ruku, i iznenada je shvatila da jedva diše.

„Lara..." zagrlio ju je.

Bila je u njegovom naručju, boreći se sa suzama i pomislila je: *Stigla sam kući. Ovde pripadam.* Bio je to isceljujući, blaženi osećaj mira. Dok gaje grlila, Lara je osetila divnu toplinu. *Samo je to važno,* pomislila je Lara.

Ljudi su se gurali oko nje i činilo joj se da svi govore u isto vreme.

„Srećan rođendan, Laro...” „Izgledaš divno...” „Jesi li se iznenadila?”

Lara se okrenula Džeriju Taunsendu. „Džeri, kako si?” Odmahnuo je glavom. „Filip je sve organizovao.” „Oh, dušo!”

Stigli su konobari noseći pića i posluženje.

Čarls Kon je rekao: „Maita da se dogodi, ponosim se tobom, Laro. Rekla si da želiš da ostaviš trag i uspela si u tome”

Otac Džerija Taunsenda govorio je: „Dugujem život ovoj ženi.” „I ja isto”, nasmešila se Ketii.

„Nazdravimo”, rekao je Džeri Taunsend, „najboljoj šefici koju sam ikada imao i koju ću ikada imati.”

Čarls Kon je podigao čašu. „Divnoj devojčici koja je postala divna žena!”

Zdravice su se nastavljale i na kraju, došao je red na Filipa. Toliko toga je želeo da kaže, ali sve je sveo na samo tri reči: „Ženi koju volim.”

Larine oči su se napunile suzama. Jedva je govorila. „Ja... toliko vam toga svima dugujem”, rekla je. „Nikada neću moći da vam se odužim. „Samo želim da kažem”, zagrcnula se nesposobna da nastavi, „hvala vam.”

Lara se okrenula prema Filipu. „Hvala ti za ovo, ljubavi. To mi je najlepší rođendan u životu. Iznenada se setila. „Moram večeras da se vratim u Rino!”

Filip ju je pogledao i osmehnuo se. „Nikada nisam bio u Rinu...”

Pola sata kasnije bili su u limuzini na putu za aerodrom. Lara je držala Filipa za ruku i razmišljala: *U stvari, nisam sve izgubila. Provešću ostatak života pokušavajući da mu se odužim. Ništa drugo nije važno. Jedino mi je važno da budem s njim i brinem se za njega. Ne treba mi ništa drugo.* „Lara...”

Gledala je kroz prozor. „Stani, Makse!” Vozač je zakočio i limuzina se brzo zaustavila.

Filip ju je gledao, zbunjen. Stali su ispred velikog praznog placa, prekrivenog korovom, Lara ga je posmatrala. „Lara...”

„Vidi, Filipe! Vidi!” Okrenuo je glavu.

„Šta?”

„Zar ne vidiš?”

„Šta to?”

„Oh, pa to je predivno! Tržni centar tamo, u onom daljem uglu. Na sredini placu možemo da podignemo luksuzne apartmane. Ima dovoljno mesta za četiri zgrade. Sada vidiš, zar ne?“

Zadivljeno je gledao u Laru.

Okrenula se prema njemu, a glas joj je bio pun uzbuđenja. „Evo mog plana...“

KRAJ

by voki